TOM MARTIN

PIRAMIDA

NISIPUL TIMPULUI SE APROPIE DE SFÂRȘIT...

THRILLER

TOM MARTIN

PIRAMIDA

CUPRINS

MULȚUMIRI
PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
PARTEA A DOUA
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
PARTEA A TREIA
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38

CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60
CAPITOLUL 61
CAPITOLUL 62
CAPITOLUL 63
CAPITOLUL 64
CAPITOLUL 65
CAPITOLUL 66
CAPITOLUL 67
CAPITOLUL 68
CAPITOLUL 69
CAPITOLUL 70
CAPITOLUL 71
CAPITOLUL 72
CAPITOLUL 73
CAPITOLUL 74

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN, TOM
Pyramid / Tom Martin; trad.: Carmen Iulia Bourceanu.
– Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-83-7

Carmen Iulia Bourceanu (trad.)

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

TOM MARTIN
Pyramid
© Tom Martin 2007

© Rao International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

octombrie 2010

ISBN 978-606-8251-83-7

Pentru J

MULȚUMIRI

Pentru priceperea şi inteligenţa lor, aş vrea să mulţumesc lui Peter Straus, agent literar, Mariei Rejt, editor la Pan MacMillan, şi Annei Valdinger, editor asistent.

Inspiraţia pentru această carte vine din mai multe surse, cele mai notabile ar fi următoarele: Charles H. Hapgood *Maps of Ancient Sea Kings: Evidence of Advanced Civilization in the Ice Age* (în trad. „Hărţi ale regilor antici ai mării: Dovezi de civilizaţie avansată în Epoca de Gheaţă" – n. tr.); Giorgio de Santilla şi Hertha Von Dechend *Hamlet's Mill: An Essay Investigating the Origins of Human Knowledge and Its Transmission through Myth* (în trad. „Moara lui Hamlet: Un eseu de investigare a originilor cunoaşterii omului şi a transmiterii ei prin mit"); Manly Palmer Hall, *The Secret Teachings of All Ages* (în trad. „Învăţături secrete din toate epocile"); Edward Goldsmith, *The Way: An Ecological World-View* (în trad. „Calea: O privire ecologică asupra lumii"); operele lui Lee Child şi James Twinning; precum şi lucrările lui Joseph Campbell.

PROLOG

La înălţime, în aerul rarefiat de munte al Anzilor, profesorul Kent se uită pentru o ultimă oară peste frumoasele ruine antice de la Machu Picchu, scăldate de razele lunii, ce se întindeau de-a lungul marginii văii la aproape o sută de metri mai jos. Cu nici zece minute în urmă, dormea buştean în patul lui cald de la hotelul Ruinas, nu departe de zona protejată de UNESCO, vestită în toată lumea, când brusc, fără nici un avertisment, fusese trezit de doi necunoscuţi din somnul său adânc.

Înainte de a apuca să strige după ajutor aceştia îi puseră deja un căluş la gură şi-l dădură cu forţa jos din pat. Fără să scoată o vorbă, atacatorii îl târâră desculţ pe coridor spre o ieşire de incendiu şi apoi afară în răcoarea nopţii.

„Deci au venit, în sfârşit, după mine, după atâţia ani", gândi profesorul.

Era o confirmare oribilă. În ultimele luni, începuse să se îndoiască de sănătatea sa mintală, însă răpirea aceasta în miez de noapte îi demonstra că descoperirile sale recente erau foarte importante, aşa cum considerase…

Bănuia de ani buni că, dacă-şi va continua activitatea, forţele răului vor fi tentate să iasă la suprafaţă. Fiecare dintre descoperiri probabil le ademenise puţin câte puţin, până când în cele din urmă acestea nu mai putuseră să-i îngăduie prezenţa pe pământ.

„Oare unde mă duc?"

Aerul rece al nopţii îl făcu să dârdâie. Profesorul Kent se împleticea pe cărarea îngustă şi abruptă, ce înainta spre sălbăticia culmii muntoase. În comparaţie cu statura zdravănă a individului care îl înghiontea să meargă în întuneric, silueta lui fragilă inspira milă. Barba albă şi părul rar îi erau pline de transpiraţie, iar faţa lui palidă arăta aproape cadaverică, însă chiar şi în momentul acela se simţea consolat de ceea ce vedea în jurul lui. Luminat doar de lucirea lunii, peisajul radia o frumuseţe sacră.

Ajunseră la un mic platou, iar cel mai scund dintre cei doi răpitori, care urcase înainte, se întoarse spre el, scoase o cutiuţă din buzunarul hainei şi o deschise. În întuneric, profesorul Kent nu reuşi să vadă ce era înăuntru. Matahala care îl ţinea strângându-l cu braţele îl împinse cu putere pe bătrânul îngrozit, făcându-l să cadă în genunchi.

Panicat, profesorul Kent dădu să se împotrivească, însă uriaşul îl împinse şi mai tare, culcându-l cu faţa în praf şi

ţintuindu-i cu bocancul. O clipă mai târziu, simţi cum o mână aspră îi smulge căluşul de la gură.

Când îl văzu pe celălalt agresor cum se lasă pe vine lângă el cu o seringă în mână, profesorul Kent începu să ţipe. Încet – de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul –, bărbatul – apropie seringa de faţa profesorului. La lumina lunii, o picătură de fluid ca de mercur se zărea lucind în vârful seringii, apoi individul scund şopti cu o voce diabolică asemenea unui şuierat la urechea profesorului:

— Mai ai ceva de adăugat, la mulţimea de minciuni pe care le spui, bătrâne?

Vorbea cu un accent străin, de origine necunoscută. Profesorul Kent îşi răsuci gâtul, dându-şi capul pe spate cât de tare putu, până când reuşi să vadă cu coada ochiului chipul celui care îl interoga. Făcu un efort imens să îngaime scrâşnit:

— Dacă sunt minciuni, atunci de ce-aţi venit după mine? Bărbatul sinistru pufni într-un râs dispreţuitor, apoi se aplecă înainte şi atinse vârful seringii de gâtul profesorului. Kent aproape că nu simţi zgârietura, dar ştiu că era suficient; abia mai respira.

În timp ce simţea cum otrava îi curge prin vene, îşi dădu seama că fusese eliberat de o răspundere imensă. Nu-şi mai dorea acum decât să fie lăsat să moară în pace, dar călăul lui continuă să-l ocărască.

— Eşti un demon, profesore Kent! Iar demonii trebuie să fie trimişi înapoi în iad, unde le e locul!

— În filosofia mea nu există nici demoni, nici iad.

— Destul! strigă ascuţit bărbatul scund.

Complicele lui continua să-i strivească de pământ faţa profesorului. Bătrânul simţea cum i se scurgea viaţa din el.

— Nu vreau să-ţi ascult minciunile! Te-ai gândit vreodată că trecutul şi viitorul sunt un fel de proprietate particulară şi că nu-ţi aparţin, profesore Kent? Sunt ale unor persoane mai importante. Vocea călăului exprima furie. Ai crezut că o să fii mai deştept ca noi? Chiar ţi-ai imaginat că ţi-ar fi fost îngăduit să dezvălui ce ai descoperit?

În timp ce vorbea, ceva luci în mâna lui. O lamă de ras. „Ce face?” gândi profesorul, aruncându-i o privire îngrijorată. „M-a condamnat deja la moarte cu otrava.”

Individul scund continuă să-i vorbească pe un ton sarcastic:

— Suntem generoşi! Suntem de părere că asemenea filosofului grec, Socrate, căruia i s-a dat şansa de a-şi lua singur viaţa, şi ţie ar trebui să-ţi fie permis să faci „gestul nobil”… Nu-ţi propunem o moarte şocantă. Ar putea stârni anchete, un interes brusc în consecinţele obscure ale

presupuselor tale teorii. Sinuciderea, în schimb, nu e deloc senzaţională, aşa cum ar fi crima, nu crezi?

În clipa aceea, profesorul Kent simţi că namila îşi slăbeşte strânsoarea. Instinctiv, încercă să se mişte, dar trupul nu-l asculta: era paralizat.

Cu o mişcare firească aproape, torţionarul îl întoarse pe spate. Îi prinse mâna dreaptă şi-i tăie venele de la încheietură cu lama. Sângele stropi iarba din jur, după care începu să se prelingă din rană. Individul lasă braţul să cadă la loc, apoi îi apucă mâna stângă, îi puse lama în palmă şi strânse degetele în jurul ei, după care îi aşeză cu grijă braţul pe pământ.

Încheie zicând:

— O să-l lăsăm pe Dumnezeu să-ţi hotărască pedeapsa pentru blasfemiile tale. Timpul tău pe pământ s-a sfârşit, bătrâne!

Profesorul îşi concentră toată voinţa în încercarea de a-şi deschide pumnul şi a da drumul lamei, dar nu se întâmplă nimic. Zăcea paralizat: propriul său călău.

— Nici un Dumnezeu biblic nu mă va pedepsi. Dovada mea se va găsi… Glasul profesorului se stinse pe măsură ce muşchii coardelor vocale cedau sub efectul otrăvii.

Bărbatul scund rânji spre tovarăşul lui:

— Oare cât îl mai ţine încăpăţânarea? Până unde merge crezul lui bolnăvicios? E ca un gândac de bucătărie: imposibil de exterminat!

Se aplecă peste bătrân şi-i tamponă gâtul cu o bucată de vată. Apoi reluă:

— Când te gândeşti că un simplu profesor universitar ne-a creat atâtea probleme. Aşa… nu vrem să apară nici un fel de dubii. Hai să ne întoarcem la hotel şi să-i răscolim camera! Trebuie să distrugem orice urmă de dovadă!

Mai întârziară câteva secunde cu privirea pe trupul inert, după care se pierdură fără zgomot în noapte.

Profesorul Kent, complet imobilizat, privi în gol stelele. De ani şi ani, studiase cerurile misterioase, în căutarea adevărului absolut şi chiar şi acum, deşi lipsit de vlagă, mintea lui reuşi să desluşească numaidecât toate tiparele familiare ale constelaţiilor. Ajuns la capătul puterilor, gândul îi zbură la ultima lui descoperire.

„Deci intuiţia mea a fost corectă. Am descifrat misterul final. Dar asta înseamnă că lumea se află într-un mare pericol. Oare hărţile sunt în siguranţă? Şi dacă eu mor, va mai înţelege cineva ce reprezintă ele?”

Apoi se lăsă bezna totală.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Era ora douăsprezece fără cinci într-o dimineaţă de marţi însorită şi surprinzător de caldă pentru luna martie. Catherine Donovan, la douăzeci şi nouă de ani, una dintre cele mai tinere cercetătoare de la Universitatea Oxford, trecu prin cadrul îngust al deschizăturii din porţile masive de lemn ale gheretei de la intrarea campusului şi păşi în scuarul frumos din faţa Colegiului All Souls. Peluza era scăldată de razele soarelui care încălzeau aleea pietruită, în vreme ce clopotele universităţii răsunau voios, anunţând momentul iminent al mijlocului zilei.

Colegiul All Souls, unde Catherine îşi desfăşura activitatea, era unul dintre cele mai prestigioase, dar şi mai secretoase dintre toate cele cinci colegii ale Oxfordului. Nu avea studenţi fără diplomă la studii, pe când majoritatea colegiilor aveau cel puţin două sute, iar cel mai mare chiar patru sute. Pe scurt, Colegiul All Souls era exclusiv destinat studiilor postuniversitare de prim rang, iar membrii săi erau specialişti de elită în discipline diverse de la fizica nucleară la arta islamică.

Singura modalitate prin care cineva din afară putea să se alăture acestui club de elită era prin parcurgerea celui mai riguros proces de recrutare care se aplica în lumea academică. Dar pentru cei care reuşiseră să-l treacă, merita efortul. Bursierii erau trataţi regeşte. Pivniţa de vinuri a colegiului era una dintre cele mai fine din universitate, iar acei bursieri care îşi ocupau apartamentele în colegiu aveau posibilitatea de a alege să fie treziţi dimineaţa de un majordom care le aducea ceai, pâine prăjită şi ziarul, toate servite pe o tavă de argint. Dar lucrul cel mai important era faptul că nici unul dintre bursieri nu era obligat să predea, fiecare putând să-şi dedice timpul cercetării şi să facă descoperiri răsunătoare în specialitatea aleasă de ei.

Pentru Catherine, o tânără americancă frumoasă, Colegiul All Souls era un mediu foarte ciudat. Ceilalţi bursieri – obişnuiţi cu tot felul de excentricităţi – o priveau pur şi simplu ca pe un alt soi de personaj necorespunzător într-un colegiu de ciudaţi, aşa încât era bine primită, mulţumiţi să ştie că era deja un lider mondial în domeniul ales de ea: astronomia.

Catherine Donovan îşi privi ceasul de la mână. „Mai am cinci minute şi încep.”

Intră în ghereta de la poartă, îşi verifică rapid cutia de corespondenţă de pe perete: vreo două comunicate neinteresante de la catedra de astronomie şi un plic mare maroniu, cu timbre de străinătate. Îl examină în grabă şi recunoscu imediat scrisul de mână al profesorului Kent. În nici un caz nu-şi dorea să întârzie tocmai la ultimul curs din semestru, aşa că vârî plicul în geantă şi, cu paşi iuţi, înconjură scuarul spre sală.

Cum se întâmpla de obicei la cursurile doctorului Donovan, săliţa veche şi frumoasă din piatră, din inima colegiului, era plină de studenţi veniţi de peste tot din universitate. Prelegerile ei se bucurau de o mare popularitate. Fusese alegerea ei să le ţină, dorindu-şi să aibă un oarecare contact cu studenţii, iar aceştia le urmăreau constant, numărul lor crescând pe durata semestrului. Cu numai o zi în urmă, la o pauză de cafea în salonul seniorilor, unul dintre colegii ei mai prietenoşi glumi pe seama ei, spunându-i că îi auzise pe doi studenţi comentând că este cea mai atrăgătoare profesoară din universitate.

Cu păr castaniu lung până la umeri, pometii obrajilor înalţi, eleganţi şi graţia unui atlet, era normal să atragă priviri indiferent unde se afla, iar ea ştia asta.

Însă, în dimineaţa aceea, Catherine avea emoţii. Potrivit tradiţiei, cursul final trebuia să-i inspire pe studenţi pe timpul vacanţei. Astăzi, Catherine intenţiona să-i surprindă, explicându-le unul dintre cele mai stranii şi indescifrabile mistere din cosmos, un mister care avea implicaţii realmente de temut pentru umanitate. Studenţii erau isteţi, dar erau tineri şi era important să li se reamintească fragilitatea cunoaşterii umane în faţa necunoscutului.

Îşi ridică privirea de pe podiumul unde stătea şi cuprinse marea de feţe care o urmăreau. Îşi drese glasul şi începu:

— Bună ziua, tuturor! Mii de mulţumiri că aţi venit! Vreau să văd azi dacă vreunul dintre voi va reuşi să descifreze unul dintre cele mai mari mistere ale tuturor timpurilor.

Un murmur de încântare umplu sala, iar ochii nerăbdători ai studenţilor o fixară curioşi.

— După cum ştiţi, continuă ea, cea mai strălucitoare stea pe cerul nopţii este Sirius! Mai există una sau două stele care sunt ceva mai apropiate de sistemul nostru solar, dar nici una nu străluceşte la fel de tare. Poate de aceea Sirius ocupă o poziţie centrală în aproape toate mitologiile lumii antice. Catherine privi marea de chipuri: „Bun – par curioşi să afle.” După care adăugă pe un ton conspirativ: Dar poate că – zic poate – mai sunt şi alte motive!

Tăcu din nou, de data asta ca să ia o gură de apă din paharul pe care îl avea la catedră. Se uită la laptop, dădu click şi imediat pe ecranul alb, mare de pe peretele din spatele ei apăru un diapozitiv.

Diapozitivul conţinea două imagini alăturate. Prima părea fotografia unui desen care fusese mâzgălit în nisip sau pe pământ.

A doua imagine era evident generată de un software astronomic de ultimă generaţie. Era o ilustraţie grafică a unui obiect îndepărtat de pe cer pe măsură ce se mişca maiestuos de-a lungul traseului său. Şi mai era un obiect mic, rotund lângă. Acesta părea să se învârtă în spirală în jurul vecinului său mai mare, de parcă ar fi fost prins de o forţă de atracţie de care încerca să scape.

Catherine verifică dacă imaginile se vedeau clar şi începu să le descrie:

— Aşadar, cu cât distanţa dintre stele dispare, Sirius ajunge, practic, vecinul nostru. Ştie cineva cât de aproape înseamnă asta?

Îşi îndreptă iar privirea spre sală. Din rândul al treilea de bănci, un tânăr cu păr zburlit ridică mâna. Catherine îi zâmbi încurajator, dar când privirea blândă a ochilor ei verzi, frumoşi se opri asupra lui, băiatul păru să se piardă. Catherine continuă să zâmbească îngăduitor şi pe un ton uşor imperativ îl îndemnă să vorbească:

— Da?

Cu faţa îmbujorată, băiatul răspunse poticnit:

— Este… Este la 2,67 parseci[1] distanţă… ceea ce înseamnă 8,7 ani-lumină sau 83 de trilioane de kilometri.

Catherine era impresionată.

— Aşa e! Foarte bine! Mulţumesc! În 1844, Friedrich Bessel, astronomul german, a venit cu o teorie potrivit căreia Sirius are un geamăn invizibil. Bessel a petrecut mult timp făcând măsurători extrem de atente ale mişcărilor aproape imperceptibile ale lui Sirius şi a observat o mică şerpuire în traiectoria lui obişnuită. Bessel considera că acest lucru poate fi cauzat numai de atracţia gravitaţională a unui vecin apropiat invizibil, dar n-a putut dovedi asta. La vremea aceea, nu reuşise nimeni să construiască un telescop cu care să vadă până la sistemul solar al lui Sirius. Catherine se apropie de proiecţia de pe ecran.

— Abia în 1862, fabricantul american de telescoape Alvan Clark, folosindu-şi una dintre invenţii, vede pentru prima dată în istoria umanităţii tovarăşul abia vizibil al lui Sirius – demonstrând, prin urmare, că teoria lui Bessel era corectă. Dar era oare pentru prima dată? întrebă ea misterios.

Dinspre studenţi se auzi un murmur de nerăbdare.

— Astăzi, evident, putem vedea foarte bine ambele obiecte folosind telescoapele noastre imense şi puternice. Steaua mai mare, Siriusul iniţial – cea care este vizibilă şi cu ochiul liber –, o numim Sirius A, iar pe tovarăşul ei, Siriusul greu, invizibil – Sirius B. Întrebarea mea pentru voi este foarte simplă, dar dacă puteţi răspunde corect, NASA probabil că vă va numi în fruntea departamentului lor de cercetare. Catherine se opri o secundă, inspiră adânc şi apoi le adresă întrebarea: Dacă Sirius B este complet invizibil cu ochiul liber, cum de există un trib african care a păstrat o atestare destul de corectă şi completă din punct de vedere astronomic despre ea de mai bine de două mii de ani?

Sala înmărmuri de uimire.

— Tribul la care mă refer se numeşte Dogon. Trăieşte în ţara cunoscută azi drept Mali, în vestul Africii. În tradiţia lor orală antică, steaua luminoasă Sirius este însoţită de un obiect foarte întunecat, extraordinar de greu, denumit Po. Trebuie observat că Sirius B este, de fapt, o pitică albă – conţine tot atâta materie cât soarele nostru –, dar este minusculă în comparaţie: o linguriţă din ea cântăreşte aproape un sfert de tonă. Prin urmare, se pare că tribul Dogon nu numai că ştia de existenţa lui Sirius B – ceea ce e oricum foarte straniu –, dar ştia, de asemenea, că este un tip de stea deosebit de densă… Mai mult decât atât, ştia totodată că încheie o orbită în jurul fratelui ei mai mare la fiecare cincizeci de ani. Catherine zâmbi văzând chipurile surprinse ale studenţilor care o ascultau.

— Credinţa populară a tribului Dogon – dacă putem denumi astfel astronomia lor – a fost pentru prima dată făcută cunoscută în afara lumii lor în anii ‘40, unui antropolog francez, dar ştim că teoriile lor erau vechi de cel puţin o mie opt sute de ani şi cu siguranţă datează de mult, mult mai mult timp. Tribul Dogon folosea diagrame în nisip ca să deseneze mişcările cereşti. În prelegerea mea, vă voi spune cum s-au păstrat acestea, dar aici, pe partea stângă a diapozitivului, puteţi observa diagrama dogonă a orbitelor întrepătrunse ale lui Sirius şi ale geamănului lui întunecat, iar pe dreapta este înregistrarea astronomică modernă a mişcărilor lui Sirius A şi B.

Studenţii exclamară din nou înfioraţi.

— După cum vedeţi – identice! Astăzi, ştim că ciclul orbital al lui Sirius B sau Po este de exact 49,1 ani – deci cincizeci de ani nu este deloc o apreciere rea pentru un trib neolitic, iar cunoaşterea cosmosului de către dogoni nu se limitează doar la asta. De exemplu, ei susţineau că Jupiter are

patru luni, iar Saturn are inele. Ca şi în cazul lui Sirius B, inelele lui Saturn şi lunile lui Jupiter nu pot fi văzute cu ochiul liber – trebuie să foloseşti un telescop, şi încă unul bun, ca să vezi asta. Deci, îmi poate spune cineva: cum credeţi că tribul Dogon ştia toate astea?

Liniştea se instală peste sala arhiplină. În sinea ei, Catherine era sigură că într-o zi se va găsi o explicaţie raţională, ştiinţifică pentru misterul cunoaşterii lui Sirius de către dogoni. La urma urmei, era aproape de neconceput ca în trecutul primitiv omenirea să fi dispus de o tehnologie foarte avansată pentru a vedea steaua mai mică. Şi, cu toate acestea, rămânea în continuare unul dintre misterele cosmice preferate ale ei şi nu înceta să producă efectul scontat. Cu gurile căscate şi ochii larg deschişi, studenţii din primele rânduri îşi rotiră capetele să vadă dacă cineva din spate avea vreo idee. Tăceau cu toţii.

În momentul acela, ca la un semn parcă, uşa din fundul sălii se deschise. Întreaga asistenţă se foi în scaune.

Era unul dintre portarii de la intrarea în campus. Bărbatul părea destul de intimidat de atmosferă şi tuşi emoţionat înainte de a face un semn cu mâna.

— Vă rog să mă scuzaţi un minut! le spuse Catherine studenţilor.

Îşi îndreptă agitată poalele fustei, coborî nedumerită de pe podium şi se îndreptă spre portar. Acesta se grăbi să-i iasă în întâmpinare la jumătatea distanţei.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, doamnă! Directorul doreşte să vă vadă urgent!

— Poftim? Nu poate aştepta încă o jumătate de oră?

— A zis că nu, doamnă! A spus că are nişte veşti foarte proaste.

Inima lui Catherine începu să bată nebuneşte. Se întoarse spre sală şi îi anunţă:

— Vă rog să mă scuzaţi! Din păcate, a intervenit ceva grav, şi sunt chemată de urgenţă. Îmi pare rău că trebuie să ne oprim aici. Sper ca acest mister – şi credeţi-mă pe cuvânt, chiar este un mister – va continua să vă preocupe în săptămânile următoare. Sunt sigură că în vacanţă vă veţi petrece timpul citind bibliografia pentru trimestrul următor, dar, dacă aveţi un moment liber, încercaţi şi poate veţi reuşi să descifraţi enigma descoperiri lui Sirius de către tribul Dogon. Succes! Dacă reuşiţi, atunci vă dau liber în trimestrul al treilea!

CAPITOLUL 2

Locuinţa directorului de la All Souls era un apartament mare cu camere cu lambriuri din stejar, cu ferestre care dădeau spre grădina frumoasă a colegiului, împrejmuită cu gard-viu din tufe pline cu flori şi cu o peluză moale, impecabilă, veche de secole. La 65 de ani, directorul era un veteran al vieţii universitare. Era un bărbat cărunt, energic, cu un nas mare şi sprâncene stufoase. Atitudinea sa impunea respect imediat. Pe lângă faptul că se ocupa de administrarea zilnică a colegiului, era şi un filosof eminent şi logician.

Şi totuşi, astăzi, era pus în situaţia nefericită de a se ocupa de o sarcină ingrată. Un ofiţer de poliţie din Thames Valley tocmai îl informase că profesorul Kent, un bun coleg şi prieten, fusese găsit mort pe munte la Machu Picchu în Peru. Cauza morţii fusese un infarct; însă se părea că aproape sigur acesta survenise ca urmare a unei tentative de sinucidere. Poliţistul nu dorise să intre în detalii, pentru că ancheta era abia la început. Ofiţerul de legătură din Serviciul Special din Lima urma să li se alăture curând celor din poliţia peruană.

Aşezat la biroul lui mare, din stejar, cu umerii încovoiaţi şi capul aplecat, directorul îşi cuprinse fruntea cu palma stângă şi o masă uşor. Oftă adânc şi, pentru prima dată după foarte mult timp, îşi dădu seama că nu ştia cum era mai bine să procedeze în situaţia dată.

„Ce-aş putea să-i spun lui Catherine? Profesorul Kent îi era ca un tată.”

În clipa aceea, se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră!

Catherine era radioasă ca de obicei. La vederea purtării ei tinereşti, directorul simţi din nou o strângere de inimă – de ce trebuia tocmai el să-i dea vestea îngrozitoare? Faţa ei deja exprima teamă şi îngrijorare.

— Domnule director, vă rog, spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

— Draga mea, regret enorm că trebuie să-ţi spun, profesorul Kent a murit!

Catherine se prăbuşi în scaunul cel mai apropiat, pământie la faţă. După care reuşi să se adune.

— Cum? Când?

— Se pare că a murit acum două nopţi în Peru, la Machu Picchu… lângă ruinele incaşe. Cei de la poliţie au venit să mă anunţe… abia au plecat. Am trimis să te cheme imediat după aceea.

Catherine avea privirea pierdută a cuiva care tocmai a suferit un şoc.

— Nu cred! Adică, ce s-a întâmplat? Sigur e vreo greşeală. Profesorul mi-a zis că trebuie să plece în Mexic, urma să revină aseară târziu.

Directorul se strădui să-i răspundă cu cât mai mult tact.

— Încă nu se ştie sigur, dar poliţia peruană a constatat că a fost sinucidere.

Într-o secundă, expresia feţei lui Catherine se schimbă de la şoc la stupefacţie. Se îndreptă în scaun.

— Nu! Imposibil! Niciodată… cu siguranţă este o greşeală regretabilă!

Directorul se ridică la rândul lui şi ocoli biroul. Neştiind ce altceva să facă, umplu un pahar cu apă şi i-l duse fetei.

— Draga mea, îmi pare foarte rău! Poliţia se ocupă de toate… Cred că ar trebui să încerci să te linişteşti.

Catherine scutură din cap şi îl privi în ochi.

— Profesorul Kent nu avea pe nimeni. Singura lui soră a murit acum trei ani. Nu mai e nimeni altcineva pe care să anunţăm, nimeni care să se ocupe de înmormântare. Totul este mult prea tragic… Dar vreau să aflu. S-a făcut o greşeală. Vă garantez asta! Este imposibil ca profesorul să se fi sinucis… Vreau să vorbesc şi eu cu poliţiştii!

Directorul îi zâmbi cu blândeţe.

— Catherine, draga mea, te înţeleg perfect! Dar hai să aşteptăm raportul final din Peru. Sunt sigur că biroul poliţiei britanice de la Lima se ocupă de tot. Dacă vrei, de îndată ce soseşte raportul, te însoţesc la secţia de poliţie. Azi, nu pot face prea multe, mai am câteva întâlniri la care trebuie să ajung, nu le pot anula, oricât mi-aş dori!

O hotărâre de nezdruncinat se putea citi pe chipul tânăr al lui Catherine.

— Nu, vă înţeleg! Mulţumesc că m-aţi anunţat imediat. Aţi procedat bine! Trebuie să mă asigur că este totul în regulă. A fost cel mai apropiat prieten al meu din această ţară, ştiţi asta! Trebuie să mă duc acasă şi să mă gândesc la ce am de făcut.

— Da, desigur, draga mea. Este o zi îngrozitoare! De-a dreptul cumplită… Profesorul Kent era un savant remarcabil şi, mai important, un om foarte bun. Îmi pare nespus de rău!

Catherine se ridică, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. În momentul când atinse clanţa, directorul adăugă:

— Ar mai fi ceva…

Tânăra se întoarse spre el. I se păru că tonul lui se schimbase cumva… sau poate era ea prea turburată.

— Ultima dată când te-ai văzut cu profesorul, ţi-a zis ceva? Sau poate ţi-a dat ceva?

Undeva în subconştientul ei, sună o alarmă.

— Poftim, cum adică? Directorul o privea fix.

— Mă întrebam dacă nu cumva ţi-a spus ceva despre munca lui sau poate dacă nu cumva ţi-a dat ceva? Aş putea să le transmit mai departe poliţiştilor… poate le-ar fi de folos!

Păstrându-şi calmul, Catherine îi susţinu privirea.

— Nu, nimic de care să-mi amintesc… Ultima dată, l-am văzut acum zece zile, am băut un ceai amândoi la ferma lui din Cotswold. Fără cadouri sau altceva! Şi vă asigur că era la fel de vesel şi binedispus ca de obicei.

După ce deschise uşa şi păşi în hol, auzi vocea seacă a directorului:

— Cumplită treabă, absolut teribilă!

Catherine închise uşa cu un gest ferm. Inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Se uită pe coridor în stânga şi în dreapta, apoi, fiind absolut sigură că nu se afla nimeni în preajmă, deschise geanta: scrisoarea din Peru era încă acolo.

CAPITOLUL 3

Catherine se duse direct la apartamentul din campus al profesorului Kent. Avea o cheie a ei, întrucât folosea des biroul şi biblioteca lui foarte bine dotată când acesta era plecat în călătorii. De fapt, chiar şi când se afla în ţară, profesorul obişnuia să lucreze mai mult acasă – o fermă izolată din comitatul Oxford, care era sediul perfect pentru studiile sale. Era o locuinţă fermecătoare, tipică zonei Cotswold, cu o grădină plină de culoare, împrejmuită de ziduri de piatră şi câmpuri cu coline blânde. Catherine petrecuse multe ore fericite acolo şi se întristă la gândul că în lipsa profesorului ferma avea să fie de acum pustie.

Ieşi în curte şi traversă pasajul medieval spre scările care duceau la locuinţa profesorului. Amintirile o năpădeau în timp ce străbătea peluza scuarului. Vestea tragică era pur şi simplu greu de suportat…

— Pot să v-ajut? o întrebă portarul colegiului. Catherine îi simţi mâna pe braţ, şi asta o făcu să-şi dea seama că se oprise în mijlocul peluzei, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Scuză-mă, Fred! Sunt un pic derutată, asta-i tot! Încercă să zâmbească şi se strădui să-şi şteargă lacrimile.

— Pot să v-aduc ceva?

— Nu… scuză-mă! O să-mi revin… O să mă duc până la apartamentul profesorului Kent şi o să mă aşez puţin acolo!

Un minut mai târziu, intra în camerele ticsite de cărţi ale profesorului Kent. Neştiind ce să facă mai întâi, se aşeză în fotoliul ei preferat de lângă şemineu şi încercă să reflecteze la ce se întâmpla. Se afla în tihna biroului confortabil din Oxford al profesorului, în vreme ce la mii de kilometri distanţă, acesta murise tragic pe cine ştie ce versant singuratic. Era imposibil să se fi sinucis… ce tot vorbeau? Era mult prea cumplit să conceapă asta… nu avea sens. Îşi scotoci mintea, încercând să-şi amintească dacă îi spusese ceva ultima dată când se văzuseră sau dacă îi dăduse de înţeles că ar intenţiona să facă asta.

Dar nu era nimic. Cu numai două săptămâni în urmă, îl vizitase la fermă. Se arătase amabil şi elocvent ca de fiecare dată. Discutaseră despre problemele de la colegiu, îi arătase o orhidee rară pe care i-o trimisese un prieten. Profesorul o aşezase la fereastra de la bucătărie, în speranţa că va înflori şi-i va merge bine. Îi zisese că abia aştepta s-o revadă când se întorcea din călătorie, că voia să-i facă apoi cunoştinţă cu un

prieten vechi de-al lui interesat de domeniul ei. După care îşi luaseră rămas-bun.

Catherine îşi aşează geanta în poală, scoase plicul şi-l examină din nou cu atenţie. Da, categoric era scrisul de mână al profesorului. De ce oare nu-i pomenise directorului despre el? Ce o făcuse să tacă?

Cu strângere de inimă, Catherine îl rupse la un capăt. În interior, era o mapă de plastic ce conţinea un teanc de hărţi. Peste hărţi era prinsă cu o clamă de dosar o bucată de hârtie, cam de mărimea unei ilustrate, pe care era scris ceva.

Emoţionată din cale afară, Catherine îşi strecură mâna în interiorul mapei şi scoase hârtia, întorcând-o pe verso. Când văzu ce era scris, îngheţă:

În caz că nu mă întorc.
Evrika!

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5
100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10
20 800 10 300 10 200 0051172543672

„Ce se întâmplă? Ce Dumnezeu înseamnă astea?” Catherine se ridică şi se duse repede la birou. Dădu toate hârtiile profesorului într-o parte şi aşeză colecţia de hărţi pe masă. Erau şapte în total. Numărul ei norocos, constată cu amărăciune. Le întinse şi începu să le studieze cu luare-aminte. Trei dintre ele erau hărţi făcute de computer – genul pe care le vezi în atlas. Celelalte patru erau copii ale unor documente mai vechi. Originalele erau, cu siguranţă, hărţi foarte vechi, posibil premedievale, ce indicau diferite locuri din lume.

Nu putu recunoaşte imediat ce reprezenta fiecare, dar erau clar hărţi fidele realităţii, nu simple ilustraţii imaginare: indicau linii de coastă, sisteme fluviale, lanţuri de munţi şi insule. Calitatea hârtiei era necorespunzătoare, la fel şi cea a copiilor.

Catherine reciti biletul şi se uită nedumerită la hărţile misterioase, simţind cum o cuprinde brusc panica.

„Dar ce reprezintă hărţile? Şi ce vrea să spună biletul profesorului?”

CAPITOLUL 4

James Rutherford se uită la ceasul din colţul ecranului laptopului său – arăta 12:55 PM. Îşi vârî grăbit cărţile de pe birou în geantă şi închise computerul. Trebuia să plece de la bibliotecă. Avea o întâlnire cu profesorul Kent, una dintre minţile strălucite ale universităţii, şi nu voia să întârzie.

Rutherford îl cunoscuse pe profesorul Kent în urmă cu două săptămâni. Acesta fusese invitat la o cină organizată de unul dintre colegii lui Rutherford. Spre norocul lui, stătuseră unul lângă altul la masă. Cum profesorul era foarte interesat de mitologiile antice, intraseră numaidecât în vorbă. De fapt, i se păruse surprinzător de interesat, ţinând cont că domeniul de activitate al acestuia nu avea nimic de-a face cu specialitatea lui – sau, cel puţin, aşa crezuse Rutherford –, dar ceea ce îl impresionase era orizontul larg al cunoaşterii profesorului Kent. Timp de trei ore nu vorbiseră despre nimic altceva.

James Rutherford era unul dintre specialiştii de vârf ai universităţii în materie de mitologie. Deşi toată lumea din universitate ştia că bătrânul profesor era un erudit, mai era recunoscut şi ca ecologist. Dar ecologia părea foarte departe de lumea textelor antice ale lui Rutherford cu miturile şi legendele fabuloase şi stranii. Şi asta îl intriga.

La două zile după cina aceea festivă, profesorul îl contactase, cam pe neaşteptate, ca să fixeze o întrevedere. Rutherford tocmai se întorsese în apartamentul său spaţios din nordul Oxfordului, suburbia cea mai elitistă a oraşului, după o alergare lungă prin parcul universităţii. Când intră în casă, o găsi pe Anne, femeia care-i făcea curăţenie, dând cu aspiratorul.

James se prăbuşi epuizat pe un fotoliu imens. La 38 de ani, era zvelt şi în formă, cu părul negru şi des tuns foarte scurt. Avea grijă ce mânca şi bea şi i se spunea adesea că arăta cu cinci ani mai tânăr, dar o alergare de şaisprezece kilometri era totuşi foarte obositoare.

— V-a căutat cineva, îl anunţă menajera. Rutherford ridică privirea. Femeia adăugă imediat: Din păcate, nu era o tânără!

Anne era de părere că ar fi fost cazul ca James să se însoare, să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie în loc să piardă atâtea ore „studiind cărţi vechi”, vorba ei.

— A, ei, speram şi eu! glumi Rutherford… Şi, dacă n-a fost femeia visurilor mele, cine a fost musafirul?

— Profesorul Kent de la Colegiul All Souls!

Anne ridică un plic de pe masa din bucătărie şi i-l dădu lui Rutherford, explicând:

— Mi-a zis să vă dau biletul ăsta!

James sări în picioare, luă plicul de la Anne şi ieşi în balconul spaţios care avea vedere spre terenurile de sport ale colegiului şi mai departe peste colinele unduioase de dincolo de ele. Simţindu-se în tihnă acolo, începu să citească:

Dragă domnule Rutherford,

Mi-a făcut mare plăcere discuţia pe care am purtat-o deunăzi la cină. Cu riscul de a vă pune la încercare răbdarea, mi-aş dori să continuăm conversaţia despre mitologiile antice.

Cred că s-ar putea să fi făcut o descoperire monumentală. Am descoperit ascuns în toate miturile şi religiile disparate ale lumii un mesaj terifiant din trecut. Acest mesaj, pe care am reuşit să-l decodific, este un avertisment din partea popoarelor de mult dispărute, un avertisment pentru noi, care la rândul nostru am putea evita un cataclism care ne-ar distruge.

Este de importanţă vitală pentru supravieţuirea umanităţii să facem cunoscut acest mesaj, ori acelaşi cataclism se va abate şi asupra noastră şi a planetei noastre. Anticii ştiau că omenirea se va reconstrui din ruine şi că într-o zi vom fi în stare să înţelegem conţinutul mesajului. Însă există forţe care acţionează, care vor ca mesajul să nu fie cunoscut, şi cred că am aflat şi de ce.

Mi-ar face o mare plăcere dacă aţi veni în apartamentul meu din campus să bem o cafea nu săptămâna viitoare, ci următoarea. Ce-aţi zice de marţi la ora 1? Dacă nu intervine altceva, abia aştept să ne vedem atunci.

Cu cele mai calde urări,
prof. Kent.

Lui Rutherford aproape nu-i venea să creadă. Ceea ce sugera profesorul Kent părea uluitor. Un mare profesor – un adevărat om de ştiinţă – şi un bărbat cu capul pe umeri să pretindă a fi descoperit nişte dovezi care nu numai că zguduiau din temelii ideile preconcepute curente despre evoluţia societăţii omeneşti, dar demonstrau totodată că omenirea se afla în pericol de moarte.

Totul suna extrem de bizar, dar Rutherford se obişnuise de-a lungul timpului să nu aibă prejudecăţi. Se ghida după mottoul Societăţii Regale: *Nullius in verba* – „Nu lua de bun ce vine dinspre autorităţi!”

CAPITOLUL 5

Catherine se simţea amorţită. Ce-ar trebui să facă acum? Se uita de jur împrejurul biroului profesorului Kent la mobila şi rafturile cu cărţi familiare, şi ochii i se umplură de lacrimi. Totul îi amintea de faptul că nu avea să-şi mai revadă un vechi prieten drag.

Îşi aminti prima vizită la ferma profesorului – se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Era studentă la Yale, avea o bursă ca student străin şi, din moment ce profesorul Kent era prieten apropiat de-al părinţilor ei, se oferise să aibă grijă de ea pe durata şederii ei în Anglia. Încă de pe atunci purta barbă, şi era albă, aceasta devenind mai târziu un fel de semn distinctiv al lui.

— O, viaţa mea de savant solitar nu se prea potriveşte multor persoane, îi spusese râzând.

Se plimbau prin grădină – o grădină plină de flori şi arbuşti pitici, cu un iaz mic în mijloc –, după care traversaseră pajiştile scăldate în lumina soarelui spre una dintre cele două crânguri mari care se învecinau cu proprietatea. Peisajul era minunat, tipic englezesc, iar Catherine înţelesese perfect de ce profesorul Kent îşi găsea aici inspiraţia.

— Desigur, n-am nevoie de treizeci şi cinci de acri! Nu-s vreun moşier. Am cumpărat aşa mult teren doar din cauza a ce s-a întâmplat în satul în care am locuit înainte. În cei zece ani cât am stat acolo, am văzut cum este distrus, de parcă ar fi fost invadat de hoardele lui Gingis Han. L-au scormonit mai să-i scoată inima când au demolat poşta şi cârciuma, apoi şcoala din sat a fost şi ea dărâmată, după care zona rurală frumoasă din jur a căzut în mâinile marilor afacerişti. Când m-am dus prima dată acolo, câmpurile şi păşunile erau mândria comitatului cu maci roşii şi florile de un albastru intens ale firelor de neghină din lanurile aurii de grâu. Într-o zi de vară, sub un cer bleu precum cobaltul, nu cred că există privelişte mai frumoasă şi mai incandescentă pe partea asta a Jupiterului! Dar duse sunt de mult păşunile cu flori sălbatice şi, în locul lor, cât vezi cu ochii, e doar iarbă înaltă şi parcuri lipsite de suflet.

Profesorul avea un fel poetic de a se exprima, gândi Catherine. Îi pomenea de o legătură străveche care îi unea pe oameni de pământul lor şi de anotimpuri, şi de pierderea brutală a acelei legături. Existau unii care luau în derâdere astfel de aprecieri. Când le atrăsese atenţia simpatizanţilor din mişcarea verde din Oxford, care veneau cu bicicletele să-l viziteze, unul dintre îndrumătorii de an îl poreclise gurul

colegiului şi îl luase peste picior în consiliu. Însă Catherine îl considerase întotdeauna o persoană foarte liniştită şi blândă.

Se duseseră până la râu, se aşezaseră pe mal, ascultând murmurul blând al apei. Îşi aminti că profesorul se descălţase, lucru care i se păruse aproape comic, să-l vadă pe eminentul profesor universitar cum se joacă în apă cu degetele de la picioare.

— Oriunde te-ar purta paşii pe planeta noastră, îi spusese el, dai peste acelaşi lucru: pădurile se taie, mlaştinile se asanează. Poluarea este endemică. În fiecare zi, alte specii sunt pe cale de dispariţie, câmpul magnetic al pământului se schimbă, fără ca să ştie cineva cu ce consecinţe. Stratul de ozon, care protejează toate fiinţele vii de radiaţia ultravioletă a soarelui, se subţiază tot mai mult, iar însăşi aerul pe care-l respirăm are oxigen din ce în ce mai puţin şi mai mult dioxid de carbon – o otravă care ne gazează şi care ne încălzeşte planeta. De ce facem asta? Pentru că suntem robii ideii de progres economic, iar instituţiile noastre sociale sunt complet incapabile să recunoască problema ca atare, s-o abordeze şi s-o rezolve cât mai rapid. Presupune, pur şi simplu, prea multă imaginaţie şi sacrificiu. De ce nu încerci apa, draga mea? E foarte plăcută!

Aşa că, zâmbind, Catherine îşi scosese pantofii şi şosetele şi îşi vârâse picioarele în apă. Profesorul avusese dreptate, era plăcut să simţi cum apa îţi gâdilă pielea. Iar ea, glumise la rându-i, spunând că, fiind o tânără americancă în vizită, trebuia să cunoască şi să respecte obiceiurile locului.

— Absolut! O să vezi ce logice sunt. În Marea Britanie, pe o zi frumoasă şi toridă ca asta, trebuie să te destinzi cât poţi de mult! replicase profesorul.

Apoi revenise la un ton mai sobru:

— Dar ca să răspundem la întrebarea de mai devreme, trebuie să vedem că societatea noastră industrială, cu instituţiile ei tot mai puternice şi fascinaţia ei pentru dezvoltare şi tehnologie, pierde din ce în ce mai mult din vedere care ar trebui să fie rostul vieţii. Trebuie să ne trezim şi să înţelegem că tocmai structura societăţii noastre permite să apară aceste mari aglomerări de putere, aglomerări care capătă o viaţă proprie şi care înseamnă mai mult decât suma componentelor lor. Obiectivul nostru astăzi în secolul XXI ar trebui să fie să ne asigurăm că puterea este dispersată, că nu li se îngăduie marilor vârtejuri distructive de putere să se dezvolte. Dacă se dezvoltă, ne vor absorbi pe toţi în interior şi ne vor distruge. Dar sunt optimist; puterea are propria ei raţiune de a fi şi ştie cum să se facă atrăgătoare aspectelor celor mai urâte din firea umană.

Catherine, relaxată de atingerea răcoroasă a apei, privise peste câmp şi reflectase la punctul de vedere al profesorului.

— Dar te-am plictisit, zisese el, şi ar trebui să mergem să bem nişte ceai! E urât să-l inviţi la tine acasă pe un student nou şi apoi să-i vorbeşti întruna, fără să-i oferi ceva de băut!

Merseseră cu picioarele goale prin iarba înaltă de la marginea pajiştii şi ajunseseră veseli şi lipsiţi de griji în grădina casei lui.

— Cu siguranţă nu m-aşteptam la asta când am fost anunţată că o să plec la Oxford, exclamă Catherine. Vă mulţumesc, domnule profesor!

Catherine tresări, smulsă din reveria amintirilor fericite şi azvârlită în realitatea teribilă a prezentului: cineva bătea cu putere în uşa biroului…

CAPITOLUL 6

Cuprinsă de panică, tânăra îndesă biletul în geantă, strânse hărţile şi le ascunse repede sub nişte hârtii, după care trase adânc aer în piept, merse la uşă şi o deschise. În hol aştepta răbdător un tânăr chipeş, înalt, brunet. Acesta îi zâmbi şi întinse mâna să se prezinte. Vocea îi era caldă şi plăcută:

— Bună ziua, sunt doctorul James Rutherford… ne-am întâlnit o dată la o petrecere acasă la decan. Sunt clasicist la Colegiul Brasenose.

Catherine era dezorientată. Figura *îi era* cunoscută – la urma urmei, nu întâlneai mulţi profesori extrem de atrăgători tineri la universitate –, numai că era încă în stare de şoc şi nepregătită să poarte o conversaţie normală, amicală. Neştiind cum să reacţioneze, Catherine deschise larg uşa, iar Rutherford păşi înăuntru. Părea îngrijorat şi, înainte ca ea să apuce să zică ceva, vorbi tot el:

— Tocmai am aflat vestea de la portar! Îmi pare foarte rău! Nu-mi vine să cred!

Instantaneu, Catherine lăsă un pic garda jos. Oftă şi scutură din cap. Pe moment, uită de bilet şi de hărţi.

— Da, este absolut îngrozitor! Eu…

Preţ de câteva secunde, tăcură amândoi, după care Rutherford îşi explică vizita.

— Îmi cer scuze! Nu vreau să deranjez! Portarul mi-a zis că sunteţi aici şi voiam doar să vă întreb dacă mai ştiţi şi altceva despre ce s-a întâmplat. Vă pot ajuta cu ceva?

Catherine se apropie de birou, văzu că un colţ de hartă ce ieşea de sub teancul de hârtii şi încercă să se aşeze în dreptul lui ca musafirul să nu observe.

— Nu, dar vă mulţumesc! Este un şoc cumplit şi, deşi eram unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui, nu ştiu mai mult decât dumneavoastră. Este un mister total; n-are absolut nici o logică!

Rutherford rămăsese stingher în dreptul uşii.

— Urma să mă întâlnesc cu dumnealui, ştiţi, plănuiserăm de curând asta! Abia îl cunoscusem pe profesor. Adică, îl ştiam, desigur, de la televizor, şi îi citisem cărţile, dar l-am văzut o singură dată. Am fost foarte flatat că mi-a trimis un bilet propunându-mi să ne întâlnim şi spunându-mi că are nevoie de părerea mea de specialist în privinţa unei chestiuni… Ei, mă scuzaţi, o să plec! Doar că este foarte ciudat, părea un om aşa de fericit!

Dădu să plece, dar Catherine tocmai se gândea. „Poate că James Rutherford m-ar putea ajuta. Ar putea

recunoaşte hărţile antice. Doar este un expert în studii clasice.”

Simţea nevoia să găsească o soluţie la acel mister şi hotărî să rişte, era o posibilitate. N-avea nimic de pierdut.

— Ştiţi, *aţi putea* să mă ajutaţi într-un fel!

— Bineînţeles… o să încerc… ce pot să fac? Aţi vrea cumva să iau legătura cu vreun coleg de la facultate, să le dau vestea cumplită?

Catherine ezită un pic. „Oare pot să am încredere în el? Să fie pur şi simplu o coincidenţă că dintre toate dimineţile posibile tocmai azi avea întâlnire cu profesorul sau la mijloc e ceva mult mai sinistru?”

Înainte să-i arate hărţile şi biletul, trebuia să afle de ce voia profesorul să se întâlnească în ziua aceea cu el.

— Vă deranjează să-mi spuneţi exact despre ce voia profesorul să discute cu dumneavoastră?

În timp ce formula întrebarea, Catherine îi studia faţa musafirului, încercând să vadă dacă acesta îi putea spune ceva mai multe despre el. Rutherford ridică din umeri.

— A, deloc! Haideţi să v-arăt ce bilet mi-a lăsat!

Se scotoci în buzunarul hainei şi scoase mesajul pe care profesorul i-l lăsase lui Anne. Veni spre Catherine şi i-l întinse. Tânăra îşi aruncă repede ochii pe foaie, încruntându-se. Apoi îşi ridică privirea.

— Sunt nişte afirmaţii destul de îndrăzneţe pe care le-a făcut profesorul aici. Ştiţi despre ce e vorba? Aţi mai discutat cu el înainte despre ideile astea?

Rutherford încercă să-şi amintească.

— Păi, pentru început, am avut o singură conversaţie cu el. Dar i-am admirat dintotdeauna opiniile. Îi dau dreptate când spune că ceea ce facem ne va distruge… Dar nu mă cunoştea – s-a întâmplat doar să stăm alături la masa de la dineul organizat la Colegiul Balliol. De îndată ce a aflat că sunt interesat îndeosebi de mitologia clasică, am vorbit până la sfârşitul mesei. Sau, mai exact, el punea întrebări, iar eu încercam să-i răspund.

— Ce fel de întrebări?

— Păi, cel mai mult îl interesau legendele despre existenţa unui cataclism antic. Considera că acestea sunt relevante într-un anume fel pentru studiul său. Ca de exemplu, mitul Potopului lui Noe din Biblie. Vedea Potopul lui Noe ca fiind un dezastru natural care s-a petrecut în timpuri străvechi.

— Cum adică? Mai sunt şi alte mituri în lume care pomenesc despre potop şi care ar putea corobora această teorie?

— Sigur că mai există! Rutherford nu se putu abţine să nu adauge râzând: Sunt în jur de şapte sute, dacă nu mai

mult!

— Aşa de multe! Deci povestea lui Noe nu e unică?

— Păi, nu prea are cum! Oriunde în lume, dăm peste aceeaşi poveste!

— Oriunde?

Rutherford, încântat că poate fi de ajutor, începu înflăcărat:

— Da! Să luăm de exemplu, China! Au un mit despre potop care este aproape identic cu al nostru. Povestea lor spune că oamenii au devenit aroganţi şi i-au ignorat pe zei, iar aceştia s-au răzbunat răsturnând tot universul cu susul în jos şi scuturându-l ca pe o jucărie, astfel încât stelele şi planetele s-au prăbuşit din ceruri. S-a pornit ploaia, şi tot pământul a fost acoperit de ape.

Catherine făcu ochii mari de uimire, dar n-apucă să-l îndemne pe Rutherford să continue, că acesta continuă:

— Mai aproape de noi, în Europa, grecii au un mit despre un potop mare – au şi ei un Noe al lor, pe care îl cheamă Deucalion. La fel şi celţii, şi vikingii… şi indienii. Haide să-ţi spun versiunea lor! Manu, eroul din poveste, vede un peştişor într-o băltoacă de lângă casa lui. Peştele este de fapt zeul Vishnu, care îi cere lui Manu să-l apere de pericolele din lume şi-i promite că răsplata lui va fi mare dacă va face aşa. Manu îl ia în palmă şi-l pune într-o baltă mai mare, dar a doua zi peştele a crescut, aşa că Manu trebuie să-l mute într-un lac. În curând, peştele creşte prea mare şi pentru lac, încât, în cele din urmă, Manu trebuie să-l ducă în mare. Drept mulţumire, Vishnu îl avertizează pe Manu că va veni un potop şi-i spune să construiască o barcă mare, îi cere să adune seminţe de la toate plantele din lume, precum şi câte o pereche din fiecare specie de animal, după care să urce şi el în barcă. Potopul vine, Manu este salvat, şi Vishnu îi trage barca peste oceane şi i-o lasă pe un munte în Nord. Manu, Deucalion, Noe – acelaşi personaj sau figură mitică, mai bine zis. Mai vrei şi alte exemple?

Fără să răspundă, Catherine zâmbi încurajator. Era impresionată.

Rutherford reluă, de data asta pe un ton mai serios:

— Cred că profesorul Kent considera nu numai că toate aceste mituri au la origine o întâmplare reală, ci şi că erau folosite pentru a transmite un mesaj secret – *acelaşi mesaj secret* – şi că strămoşii noştri, prin aceste mituri, ne avertizează din timpuri străvechi de venirea unui dezastru iminent.

— Deci de asta spunea profesorul în bilet că a descifrat străvechiul mesaj secret!

— Da, aşa cred! Eram nerăbdător să aflu care ar fi. Descoperirile răsunătoare adesea vin din partea unor novici într-un anume domeniu de cercetare, şi aceasta promitea a fi descoperirea cea mai de seamă din toate timpurile. Speram ca profesorul să ajungă un nou Heinrich Schliemann!

— Cine a fost?

— Schliemann a fost arheologul care în 1871 a descoperit antica Troie. Era un amator. Un afacerist de succes, care la 50 de ani, având o avere imensă, şi-a dat seama că nu va mai fi nevoit să muncească pentru tot restul vieţii, aşa că şi-a reluat studiile şi a făcut un masterat în clasicism la Sorbona, în Paris. Acolo a studiat *Iliada,* care este povestea cetăţii Troia. S-a gândit că până la un punct nu este doar un mit, ci purul adevăr, că poetul Homer descria, de fapt, o cetate adevărată, un război adevărat şi că Ahile şi Elena din Troia au fost persoane reale, nu doar invenţii poetice. Nu e cazul să mai amintesc că nu l-a crezut nimeni şi că întreaga comunitate academică a râs de el, dar după trei ani de căutări în jurul Egeei, a dat peste ruinele cetăţii Troia şi le-a demonstrat tuturor că s-au înşelat. Mi-am imaginat că profesorul Kent ar fi putut fi un alt Schliemann, ştii… un novice în acest domeniu, care face o descoperire zdrobitoare pentru că el sau ea nu se limitează la a primi idei preconcepute, ci este cineva care îşi ascultă intuiţia!

Catherine căzuse pe gânduri. Simţea că ezoterica cercetare a profesorului era cumva legată de hărţile ciudate, şi intuiţia îi spunea că James Rutherford era o persoană de încredere, dar tot mai avea îndoieli. Se uită lung în ochii lui şi suspină uşor. Se hotărâse. Avea să-i arate hărţile, dar deocamdată nu va pomeni nimic despre bilet.

— Vreau să-ţi arăt ceva important! O să sune ciudat, dar e legat de ce s-a întâmplat azi. Studiezi texte clasice, dar ştii oare ceva despre hărţile vechi?

Rutherford fu luat pe nepregătite.

— A, da, puţin!

Catherine se întoarse spre birou şi scoase hărţile de sub hârtii. Le întinse din nou, fiind convinsă acum mai mult decât înainte că reprezentau locuri adevărate.

— Vreau să te uiţi pe hărţile astea şi să-mi spui dacă le-ai mai văzut sau dacă înseamnă ceva. Poate că sună ciudat, dar *au* relevanţă! Mi-au fost trimise de profesorul Kent chiar înainte să moară.

Rutherford se apropie de birou şi începu să le studieze de aproape, pe fiecare. După un minut şi ceva, ridică ochii la ea cu o expresie gravă.

— Mă tem că nu pot să te ajut.

Catherine se simţi descumpănită, însă Rutherford îi zâmbi.

— Dar cunosc pe cineva care ar putea şti, adăugă el numaidecât. Pe doctorul Von Dechend, profesor emerit de geografie! Am fost la câteva prelegeri de-ale lui, este de-a dreptul genial!

Ochii lui Catherine se înseninară.

— Desigur! Profesorul Von Dechend – cum de nu m-am gândit la el? E aici, la All Souls!

Rutherford păru surprins.

— Îl cunoşti?

— Da, chiar nu mi-a trecut prin minte – nu discutăm niciodată despre munca noastră, dar vorbim despre tot felul de fleacuri ori de câte ori ne întâlnim în biroul profesorilor!

Expresia de pe faţa lui Rutherford deveni solemnă. Nu-şi dorea ca aici să se încheie această întâlnire cu frumoasa şi misterioasa Catherine Donovan. Totul părea mult prea interesant. Şi era ceva cu totul deosebit faţă de rutina lui zilnică de la universitate.

— Vrei să merg cu tine? Poate că îţi mai pot fi de ajutor, deşi n-am făcut prea mult până acum.

Catherine nu ştia exact ce să-i răspundă. Oare în ce se băga? Acum câteva ore, ţinuse ultima prelegere din trimestru, ceva mai târziu, încerca să înţeleagă moartea tragică a bunului ei prieten şi faptul că fusese implicat într-o cercetare destul de ciudată, iar în clipa de faţă, era pe punctul de a merge pe urmele lui în întuneric…

Se uită la James. Îi era recunoscătoare pentru calmul şi prezenţa lui liniştitoare. Gândul de a înfrunta de una singură misterul întunecat al morţii profesorului Kent o făcea să simtă un gol în stomac… Dar pentru prima dată de când ieşise de la curs, gândi pozitiv şi luă o decizie:

— Da! Mi-aş dori mult asta!

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 7

Clădirea reprezentativă a Naţiunilor Unite din New York stă de strajă ca o santinelă la intersecţia 46th Street cu First Avenue, chiar pe malul East River, de unde are o priveliştе minunată asupra întregului Manhattan. De la etajele superioare ale clădirii, spre vest se poate vedea Central Park, iar spre est se desfăşoară întinsele suburbii Queens şi Brooklyn, precum şi reţeaua de poduri care fac legătura între Insula Manhattan şi malul de est. Clădirea a fost proiectată după al Doilea Război Mondial, iar construcţia celor treizeci şi nouă de etaje a fost încheiată în 1962. Faimoasa Sală de Conferinţă a Adunării Generale, care are câte un loc pentru reprezentantul fiecărei naţiuni de pe pământ, se află la etajul trei, chiar în inima clădirii.

Este prea puţin cunoscut faptul că sediul Naţiunilor Unite, pe lângă faptul că se înalţă spre ceruri, mai coboară şi adânc în subteran. Are în total unsprezece nivele subterane din oţel armat cu beton care se înfundă drept în mâlul Insulei Manhattan. Trei nivele conţin spaţii de parcare pentru adăpostirea numeroaselor vehicule diplomatice care fac drumuri frecvente între diversele ambasade şi clădirea Naţiunilor Unite. Un alt nivel găzduieşte enormele sisteme de instalaţii, ţevi şi sisteme de ventilaţie necesare funcţionării unui edificiu de o asemenea mărime. Dar sub toate aceste straturi de utilităţi funcţionale, mai există şi alte nivele, proiectate cu multă clarviziune în vremurile de dinainte de criza rachetelor din Cuba, capabile să adăpostească întreaga Adunare în eventualitatea unui atac major asupra oraşului New York. Având acces printr-un sistem de lifturi separat, situat în colţul de nord-est al clădirii, toate facilităţile cruciale de la etajele superioare sunt duplicate şi în subsol, ca în cazul oricărei unităţi militare sau federale a Statelor Unite: există o cantină uriaşă, trei etaje cu spaţii pentru birouri şi un etaj întreg pentru cazare. Dar cel mai important aspect dintre toate acestea este replica fidelă a vestitei Săli de Conferinţă a Adunării Generale care să fie folosită în cazul unui dezastru mondial neprevăzut.

Această sală de rezervă, situată la nivelul unsprezece subteran, nu a fost folosită niciodată pentru găzduirea Adunării Generale. Imediat după atacurile din 11 septembrie 2001, secretarul-general al Naţiunilor Unite a cochetat pentru scurtă vreme cu această idee, dar a ajuns la concluzia că ar putea trimite un mesaj greşit în toată lumea. Prin urmare, întreaga

unitate de urgenţă este destinată a fi ţinută pe deplin goală şi încuiată.

Era o dimineaţă de marţi, în martie, la 7 AM ora New York-ului, şi cele două lifturi încăpătoare care coborau la nivelele din subteran fuseseră folosite în permanenţă în ultima oră. De la ora 6 AM un şir mai mult sau mai puţin întrerupt de limuzine şi BMW-uri trăseseră în faţa clădirii Naţiunilor Unite şi debarcaseră pasageri pe esplanada din faţă. Toţi erau bărbaţi, toţi sosiseră neînsoţiţi, toţi purtau costume scumpe. Cei mai mulţi erau caucazieni, dar se pare că erau şi reprezentanţi ai fiecărei rase de pe planetă. Fără să se uite în stânga sau dreapta, merseseră drept înainte până la cordonul de securitate din faţa intrării principale a clădirii, care fusese întărit după evenimentele din 11 septembrie şi, arătându-şi rapid legitimaţiile, trecuseră prin masivele uşi rotative din sticlă, devenind parcă invizibili în lumina orbitoare a razelor de soare răsfrânte în unghiurile de refracţie.

Dincolo de uşa de sticlă este o distanţă scurtă de străbătut pe holul de marmură care duce la colţul de nord-est al clădirii şi lifturile spre nivelele subterane. Nimeni din personalul clădirii Naţiunilor Unite, gărzi sau altcineva, nu clipise măcar văzând afluxul de nou-veniţi, bine îmbrăcaţi. Sediul ONU are mai mulţi vizitatori pe an decât aproape orice altă clădire publică din lume, fiecare dintre vizitatorii matinali părea să aibă legitimaţii în regulă. Era destul de normal ca bărbaţi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi oficial, să circule pe coridoarele pavate cu marmură.

Toţi vizitatorii ştiau exact unde merg şi li se dăduseră carduri de acces pentru lifturi. La 07:15 AM, etajul şapte subteran roia de activitate. Sala de rezervă, încă nefolosită, a Adunării Generale găzduia o întâlnire absolut sinistră şi cu totul neprogramată. La 07:30 AM, un număr de peste trei sute de persoane se strânsese în sala de la subsol, şezând confortabil în scaunele albastre dispuse în formă de potcoavă. Şedinţa Corporaţiei era pe cale să înceapă.

În faţă, la pupitrul unde însuşi secretarul ONU ar fi trebui să stea, se afla un bărbat palid, brunet, în vârstă de 60 de ani, care aştepta răbdător, cu mâinile împreunate pe masă, şi privea în sală.

Acesta era secretarul Miller şi, ca secretar al Corporaţiei, era de datoria sa – în rarele ocazii în care i se cerea – să convoace consiliul global de guvernare. Azi, era una dintre acele ocazii.

La ora 07:40 AM, împinse scaunul de lângă pupitru şi se ridică în picioare. Avea cam 1,70 m înălţime şi, ca toţi

ceilalţi bărbaţi din sală, arăta ca un bancher de succes de pe Wall Street sau ca un avocat de seamă. Singurul lucru remarcabil în înfăţişarea lui erau ochii negri cu gene dese care scrutau sala din spatele unei perechi de ochelari cu lentile groase.

Părea agitat. În mod normal, ar fi făcut schimb de amabilităţi cu oaspeţii care soseau şi ar fi dat mâna cu ei, dar azi nu era în apele lui. Ieşi din sala de şedinţe şi începu să se plimbe cu paşi mari prin faţa lifturilor, cu fruntea încruntată de concentrare.

Era foarte neobişnuit ca ultrasecretul comitet de conducere al Corporaţiei să-l roage pe el să convoace consiliul global de guvernare. Nu mai avusese loc o asemenea şedinţă de la prăbuşirea Uniunii Sovietice. Oare ce-o fi? Ce-o avea de transmis conducerea? Pe cine vor trimite ca reprezentant?

Dar Miller n-apucă să cugete mai mult, că liniştea de pe hol fu întreruptă de piuitul clopoţelului de la lift. Reprezentantul comitetului de conducere sosise. În timp ce uşile liftului se deschideau, secretarul Miller îngheţă. În cabina macabră a liftului se afla senatorul Kurtz.

Secretarul Miller nu-şi putu ascunde şocul. Senatorul Kurtz era un politician remarcabil şi bine-cunoscut. Era prieten apropiat cu mulţi din cercul restrâns al preşedintelui şi apărea deseori la emisiuni de televiziune.

Sprijinul solid de care se bucura în comunitatea religioasă din circumscripţia sa din sud însemna că avea susţinerea necesară pentru a ajunge pe culmile cele mai înalte ale politicii. Interesele sale private în industria de armament era un secret cunoscut de toată lumea, la fel cum era şi faptul că avea să fie următorul secretar al Apărării.

Deşi Corporaţia se putea lăuda că avea în rândurile sale două duzini de senatori ieşiţi la pensie, pe lângă politicieni de diverse orientări şi ideologii din toată lumea, era fără precedent ca un membru senior al unei administraţii puternice să fie activ în comitet.

Secretarul Miller însuşi era un bun exemplu al genului de persoane care alcătuiau coloana vertebrală a Corporaţiei. Om de finanţe care, în domeniul său, exercita o putere pe care şi un împărat roman ar fi invidiat-o. Moştenise de la tatăl său controlul asupra Grippen AG, o bancă privată elveţiană, pe lângă faptul că poseda numeroase acţiuni la companii care activau în domeniul resurselor naturale şi avea mii de angajaţi în toată lumea. Dar el era eminenţa cenuşie – în nici un caz nu căuta să se afle în centrul atenţiei.

Era un slujitor loial al Corporaţiei, şi loialitatea îi fusese răsplătită înmiit, dar nu avea acces la sursa supremă a

puterii de la nivelul comitetului de conducere. Nici măcar nu ştia cum erau aleşi membrii comitetului. De fapt, nu ştia nici măcar câţi membri erau în comitet. Însă ştia că era atipic ca un politician în funcţie, de un rang atât de înalt ca senatorul Kurtz, să fie implicat făţiş. De fapt, existau mulţi oameni din imediata apropiere a senatorului Kurtz, inclusiv preşedintele Statelor Unite, care ar fi fost scandalizaţi de adevăratele proporţii ale puterii Corporaţiei.

Făcând un pas în faţă, secretarul Miller înghiţi cu noduri.

— Bine aţi venit, domnule senator! Este o plăcere să vă avem aici cu noi, azi!

Senatorul ieşi din lift. La 1,85 m înălţime, arăta la fel de bine şi sănătos ca la televizor. În timpul facultăţii, fusese un atlet reputat şi era clar că încă mai făcea mişcare. Părul său, cândva negru, încărunţise la tâmple, făcându-l să arate şi mai distins, dar era încă un bărbat chipeş într-un fel patrician. Întinse mâna:

— Dumneata trebuie să fii secretarul Miller!

— Da, domnule, aşa este. Bine aţi venit! Trebuie să spun că este într-adevăr o onoare!

Ochii negri ai senatorului scanară coridorul. Gărzile sale de corp din Serviciul Secret aşteptau sus la parter. Nu existau excepţii, nici măcar pentru membrii activi ai Senatului Statelor Unite.

Secretarul Miller anunţă emoţionat:

— Totul este pregătit. Am convocat consiliul de guvernare al Corporaţiei, aşa cum a cerut comitetul.

După amabilităţile de început, senatorul Kurtz vorbi din nou, pe un ton tăios:

— Chiar eşti sigur că aici nu poate da nimeni peste noi? Se uită în jur şi apoi continuă cu voce aspră: Oricât de ironic este să folosim sediul Naţiunilor Unite ca rampă de lansare pentru ultima noastră ascensiune spre putere, ar fi foarte neplăcut să atragem inutil atenţia asupra noastră în această ultimă etapă!

Secretarul păru puţin deranjat şi cu o fluturare din mână, ca de paj în faţa unui rege, îl pofti spre sala principală.

— Locul de întâlnire nu a fost ales în glumă. Clădirea Naţiunilor Unite pune la dispoziţie cea mai bună acoperire pentru sosiri şi plecări. Terenul se află în proprietatea Autorităţii Portuare a oraşului New York, pe care tot noi o controlăm. Dar, spre deosebire de alte dăţi, va fi prima şi ultima noastră întâlnire în această locaţie.

Senatorul se relaxă puţin şi zâmbi călduros.

Miller îşi îngustă ochii imperceptibil. Nu se simţea deloc în largul lui sub privirile cercetătoare ale senatorului. Instinctele îi spuneau că nu era bine că se afla acolo. Dar de ce, când erau pe punctul de a obţine victoria finală, să fi fost senatorul atât de obsedat de profesor şi de eradicarea oricărei dovezi a muncii sale? Oare ce ameninţare putea să existe într-o colecţie de hărţi vechi? Secretarul Miller nu-şi putea închipui că bunăoară comitetul ar fi avut propriile motive obscure – din punctul lui de vedere toată treaba asta era ciudată. Îl privi pe senator în ochi şi, înghiţind greu, dădu din cap afirmativ.

— S-a rezolvat!

Senatorul Kurtz mormăi aprobator. Încruntat continuă:

— E o treabă urâtă, domnule secretar, o treabă urâtă. Dar cum a spus Shakespeare? „Nevoile te învaţă…” Apoi se întoarse brusc şi îl bătu uşor cu mâna pe spate. Nu te simţi vinovat, domnule secretar! Suntem în război, şi profesorul era o ameninţare directă la adresa intereselor Corporaţiei. Războaiele sunt complicate şi murdare – există pierderi.

Senatorul schiţă un zâmbet subţire. Dar aproape la fel de repede cum apăruse, dispăru, fiind înlocuit de o grimasă. Privirea dură a senatorului se aţinti din nou asupra secretarului. Tonul vocii se schimbă iar, devenind din amuzat şi plăcut rece şi suspicios:

— Permite-mi să-ţi reamintesc ceva, domnule secretar, un lucru de cea mai mare importanţă. Pe pământul acesta nu există nimic mai periculos pentru cauza noastră decât iniţiativa personală. Nimic! Profesorul este un caz elocvent. Una dintre binecuvântările constituţiei noastre este că noi permitem oamenilor un anumit nivel de alegere personală, un anumit nivel de libertate. Unii ar putea spune chiar că există prea multă libertate.

Secretarul îngheţă pe loc.

— Şi acesta este un lucru bun, continuă Kurtz, dar problema este că oamenilor încep să le vină idei. Asta pentru că nu sunt în postura de a vedea imaginea de ansamblu – numai noi suntem în postura de a o vedea. Şi îmi pare rău s-o spun, dar nu ne putem permite să riscăm. Dacă asta înseamnă că oamenilor trebuie să li se închidă gura, atunci acesta este preţul pe care trebuie să-l plătim. Arată-mi un război în care nu au fost pierderi şi îţi voi arăta o înfrângere rapidă… Mereu trebuie să ai în minte imaginea de ansamblu. Trebuie să lăsăm Corporaţia să-şi termine treaba de dragul omenirii. Tot ce este bun pentru Corporaţie este bun şi pentru America. Domnul ne-a pus la dispoziţie resursele naturale, noi trebuie să le exploatăm înaintea celorlalţi!

Cei doi începură să se îndepărteze de lift, îndreptându-se spre sala de conferinţă. Senatorul Kurtz îşi aşează mâna pe umărul secretarului, aşa cum ar face un antrenor cu unul dintre jucători când îi însoţeşte spre terenul de sport, şi vorbi mai departe:

— Dacă oamenii ar avea vreo idee despre ce-i aşteaptă în viitorul apropiat, guvernul nostru ar pierde controlul peste noapte. Prin comparaţie, dezastrul din New Orleans ar fi ca o plimbare în parc, şi toate eforturile noastre ar fi zădărnicite într-o clipă. Nu exagerez! Ar izbucni revolte pe străzi, civilizaţia s-ar destrăma complet. Ar urma violurile, furturile şi anarhia. Crimele ar deveni un lucru banal. Momentul declanşării haosului trebuie să-l putem alege noi.

Secretarul murmură o încuviinţare. Se apropiau de uşa sălii principale de conferinţă. Senatorul se opri din nou, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva foarte important.

— Dar trebuie să continuăm! Comitetul îţi cere să-i ţii sub supraveghere pe foştii asociaţi ai profesorului. Acum prioritatea este să localizăm şi să distrugem restul hărţilor. Trebuie să ne ocupăm de oricine s-a aflat în apropierea acestor hărţi, chiar şi numai în aceeaşi încăpere. Agenţii desemnaţi au fost avertizaţi de lucrul acesta şi au fost trimişi la colegiu? Presupun că deja ai distrus harta care ne-a picat în mâini în Peru.

— Da, domnule senator, desigur – aşa cum aţi cerut!

Senatorul Kurtz îşi îndreptă cravata, trase adânc aer în piept înainte de a se adresa în particular secretarului pentru ultima oară:

— Bun! Totul este în ordine. Ceea ce face Corporaţia este în interesul general, dar trebuie să rămână sub tăcere… Aşa e mersul lumii. Acum, prezintă-mă Adunării! E timpul să dau vestea cea mare! Mai sunt doar şase zile până la echinocţiul de primăvară, şi atunci va veni, în sfârşit, momentul nostru…

CAPITOLUL 8

Catherine şi James urcară ultimul rând de trepte şi, ajunşi în capul scării, tânăra exclamă cu răsuflarea tăiată, dar mulţumită:

— Pfiuu! E liber!… Singura uşă de lemn de pe nivelul dintre trepte era întredeschisă. Catherine adăugă: N-a pus stejarul la uşă![2]

Rutherford se încruntă.

— Ce n-a pus?

— A, este o expresie învechită. Toate camerele au două rânduri de uşi. O uşă exterioară din stejar şi una interioară. Dacă închizi uşa exterioară, înseamnă că nu ai chef să primeşti vizitatori – se zice că „afişezi stejarul”. Haide!

Rutherford se opri pe ultima treaptă, ţinând mâna pe balustradă şi se uită la Catherine.

— Crezi că ar trebui să-i spunem de moartea profesorului Kent, dacă n-a aflat deja?

Catherine părea foarte sigură ce are de gând. Mai devreme, fusese derutată, acum era hotărâtă şi încăpăţânată aproape.

— Nu, nu cred!… Dacă nu ştie încă de moartea profesorului, n-ar trebui s-o aducem noi în discuţie. Am venit doar ca să întrebăm de hărţi! Fata ciocăni tare.

După un minut de linişte, uşa grea de stejar scârţâi din balamale şi se deschise cu totul, dezvăluind o anticameră mică, întunecată şi o siluetă scundă şi îndesată. Doctorul Von Dechend avea în jur de 60 de ani, era cărunt şi cu o mustaţă zburlită, decolorată, de culoare brun-roşcată. Purta un costum elegant de tweed, ca nou, cu tot cu vestă. Bărbatul se aplecă uşor înainte şi îi privi atent prin lentilele groase. Mirosul de fum de pipă recent suflat umplu imediat aerul din jur. În secunda următoare, chipul bătrânului se lumină.

— Catherine! Ce surpriză plăcută! Poftim, intră imediat, te invit la un ceai! Şi cine este domnul… noul iubit, poate?

Catherine simţi cum îi dogoresc obrajii.

— Nu! Este un coleg de-al meu de la Brasenose, îl cheamă James Rutherford. James este specializat în clasici şi lumea antică.

Doctorul Von Dechend îi conduse în biroul lui micuţ şi primitor, simţind că totuşi nu era vorba despre o vizită de curtoazie. Catherine părea neobişnuit de tensionată. După ce schimbară amabilităţile de rigoare, comandară ceai şi se văzură

aşezaţi cu toţii comod în fotolii de piele, bătrânul intră direct în subiect:

— Deci, ce te frământă?

Înainte să răspundă, Catherine aruncă o privire scurtă înspre Rutherford.

— Ne întrebam dacă aţi putea să vă uitaţi pe nişte hărţi şi să ne spuneţi dacă le recunoaşteţi, zise aşezând cu grijă plicul pe masă.

Von Dechend îşi aprinse pipa, îşi schimbă rama cu lentile groase cu o pereche de ochelari de citit şi începu să scoată foile din plic, întinzându-le cu mişcări delicate pe masă. Simţea că nerăbdarea pe care i-o transmiteau musafirii lui tineri depăşea simpla curiozitate academică. „Sper că voi recunoaşte ce sunt aceste hărţi", gândi el, „ori o să am două persoane tare dezamăgite lângă mine."

Doctorul Von Dechend îndreptă veioza de pe birou să bată direct pe hartă şi se apucă să examineze hărţile.

— Hmmm! Foarte, foarte interesant! Realmente extrem de interesant! O privi pe Catherine peste ochelari şi întrebă: Dacă nu te deranjează că întreb, de unde ai hărţile?

Pe moment, fata ezită. Se uită în fugă la Rutherford. Acesta ridică din sprâncene, dându-i de înţeles că hotărârea e a ei.

— De la profesorul Kent!

— Aaaa! Kent, da! Şi de ce naiba l-ar interesa pe el *aceste* hărţi?

— Păi, dacă ne-aţi spune ceva despre ele, poate am reuşi să ne dăm seama de ce.

— În regulă, dar pregătiţi-vă sufleteşte! Astea nu sunt nişte hărţi obişnuite, ci am putea spune că sunt hărţile cele mai îngrijorătoare din istorie!

CAPITOLUL 9

Secretarul Miller se ridică în picioare şi lovi cu degetul microfonul din faţa lui. Treptat, murmurul de voci din sala enormă de conferinţă se linişti. Îşi drese glasul şi zise:

— Domnilor, vi-l prezint pe senatorul Kurtz!

Aşeză respectuos microfonul în faţa acestuia şi luă loc. Urmă un freamăt de aprobare din partea publicului în timp ce senatorul Kurtz se ridică de pe scaun. Bărbatul luă microfonul şi începu să vorbească:

— Mulţumesc, domnule secretar Miller, vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnilor, pentru prezenţă! Cred cu tărie că, deşi suntem în epoca videoconferinţei, nimic nu poate înlocui o întâlnire şi o discuţie faţă în faţă – având chiar posibilitatea să bem o bere împreună! Sper că secretarul ne va lăsa să ne bucurăm de un pahar, puţin mai târziu.

O furtună de râsete de încântare se auzi din sală. Senatorul Kurtz se uită în jos spre secretar şi-i adresă un zâmbet superior, după care continuă:

— Acum, unii dintre dumneavoastră au parcurs distanţe mari să poată participa la această şedinţă, aşa că doresc să încep prin a vă asigura că orice efort pe care l-aţi făcut pentru a ajunge aici se va dovedi meritat. Astăzi, suntem aproape de a trece de linia de după care nu mai există cale de întoarcere.

Publicul asculta fascinat.

— Luni dimineaţă, la ora 08:05 AM, se vor întâmpla evenimente care vor avea drept rezultat distrugerea completă a status quo-ului global şi accederea noastră la puterea mondială. Vorbesc acum despre ultima lovitură de graţie!

Un murmur de anticipare răsună în sală. Secretarul Miller supraveghe mulţimea – deja erau ca plastilina în mâinile senatorului. Fără îndoială că era un vorbitor experimentat. Nu era greu să ţi-l imaginezi la televizor, îngrozind şi apoi iertând publicul din lumea întreagă.

Secretarul se uită la ceas şi, ridicându-se uşor de pe scaun, merse până la uşă. Nimeni nu îl observase. Toţi erau ţintuiţi locului de discursul senatorului, ascultând derularea planului. Un bodyguard solid îi deschise uşa, iar el se strecură în tăcere pe hol.

În ciuda rezervelor sale cu privire la persecuţia profesorului şi a asociaţilor săi, mai avea treabă de făcut. Hărţile profesorului nu fuseseră încă găsite – cineva, undeva, era posibil să le studieze chiar în momentul de faţă. Era cazul să-şi pună la treabă agenţii din Anglia.

CAPITOLUL 10

Doctorul Von Dechend arătă către una dintre hărţile de pe masă. Catherine şi Rutherford se uitau curioşi la ea. Era atât de uzată încât abia puteau vedea contururile liniilor de coastă şi câte vreun râu sau insulă.

— Cunoştinţele empirice occidentale sunt ca un baraj uriaş construit prin punerea una peste alta a mai multor cărămizi individuale de cunoaştere, începu bătrânul. Din când în când, oamenii de ştiinţă dau peste câte un crâmpei de informaţie care pur şi simplu nu se potriveşte în locul său desemnat din baraj. Harta Piri Reis, această hartă din faţa noastră, este un prim exemplu. Nimeni, şi repet *nimeni,* nu poate să explice forma ciudată a acestei cărămizi care este harta Piri Reis! Doctorul Von Dechend îşi aranjă ochelarii şi continuă: A fost făcută în Constantinopol în anul 1513 de Piri Reis, amiralul flotei turceşti, şi desenată pe piele de gazelă. Cartografiază coasta de est a Americii de Sud, coasta de vest a Africii şi coasta de nord a Antarcticii – pe vremea când era un paradis tropical, înainte de a fi acoperită de gheaţă. Desigur, Piri Reis nu a făcut prospecţiunea el însuşi. Spune că a folosit diferite multe alte hărţi din arhivele imperiale otomane.

Acum, putem fi destul de siguri că întreaga coastă a Antarcticii a fost lipsită de gheaţă cam din anul 14000 până în 4000 î.Hr. Înainte de *asta,* am avut Epoca de Gheaţă, şi Antarctica a fost complet îngropată sub miliarde de tone de gheaţă, la fel cum este şi astăzi. Aşa că puteţi vedea ce fel de probleme poate provoca harta. Este imposibil ca această coastă să fi fost cartografiată în orice alt moment *după* 4000 î.Hr. – pentru că era acoperită de gheaţă şi încă mai este şi în ziua de azi – şi totuşi, perioada de *dinainte de* 4000 î.Hr. este cunoscută drept Epoca de Piatră. Pe scurt, această simplă hartă pare să submineze istoria lumii, aşa cum o ştim.

— Dar aşa ceva este incredibil! exclamă Catherine. Îi aruncă o privire lui Rutherford, care se uita la ea la fel de uluit.

— Exact! De aceea o privesc ca fiind cea mai îngrijorătoare hartă a tuturor timpurilor. În sălile acestei universităţi, de fapt în toate universităţile din lumea occidentală – doctorul Von Dechend descrise un cerc cu mâna prin aer, arătând spre pereţii din camera sa, şi nu numai – se învaţă că civilizaţia începe la Sumer în 4000 î.Hr. Ultima eră glaciară s-a încheiat cum se cuvine cam prin 8000 î.Hr. şi, pe măsură ce gheaţa s-a retras, umezeala s-a instalat în atmosferă, şi viaţa a revenit pe pământ. Omul vânător din neolitic, care s-

a zbătut prin iarna lungă a epocii glaciare, a descoperit deodată că viaţa este ceva mai uşoară şi astfel s-a ajuns în Sumer şi pe pământurile fertile ale Semilunei, care se găsesc pe teritoriul actual al Irakului, la dezvoltarea primelor comunităţi agricole stabile. Anterior, potrivit istoriei clasice, omenirea până în 4000 î.Hr. era „înapoiată" – cu certitudine incapabilă de a cartografia lumea cu precizie. De atunci, „civilizaţia", şi folosesc acest cuvânt în mod ironic, s-a dezvoltat până în zilele noastre, având progresul marcat prin bombe nucleare, navete spaţiale şi războaie mondiale.

„Clar nu era un susţinător al progresului", gândi Rutherford. „Dar lucrul acesta este de-a dreptul surprinzător. Cum o fi pus profesorul mâna pe hărţile astea? Şi ce avea de gând să facă apoi cu ele?"

Von Dechend concluzionă:

— După cum puteţi vedea, nu este absolut deloc posibil ca această versiune a istoriei să se potrivească exact cu harta Piri Reis, aşa încât este pur şi simplu exclusă.

— Dar cum de încă mai prevalează versiunea convenţională a istoriei? întrebă Rutherford. De ce nu spuneţi lumii întregi despre existenţa acestei hărţi?

Doctorul Von Dechend se uită lung la el.

— Dragul meu, fizicianul de renume mondial Max Planck a spus cândva următoarele – doctorul Von Dechend îşi drese vocea într-un mod teatral –: „Un nou adevăr ştiinţific nu triumfă prin convingerea celor care se opun şi prin a-i face să vadă lumina, ci mai degrabă din pricina faptului că cei care se opun vor muri în cele din urmă, şi va veni o generaţie care va fi familiarizată cu el".

„Dacă este adevărat", gândi Catherine, „atunci trecutul a fost curăţat de adevăruri uitate, şters de multă vreme. Şi, la fel, anumiţi oameni ar putea fi ucişi, astfel încât să predomine viziunea ucigaşilor asupra lumii."

Această idee o ului şi o făcu să se gândească la profesor. „Doar nu pot fi ucişi oameni doar din caza unor idei?" Tulburată, se forţă să se concentreze asupra lui Von Dechend, care se ridică în picioare.

— Staţi să v-arăt o scrisoare interesantă, dacă tot vă interesează aşa de mult acest subiect! O am pe aici, pe undeva… Ia să văd!… Este o scrisoare pe care locotenent-colonelul Ohlmeyer din Forţele Aeriene ale Statelor Unite i-a trimis-o profesorului Charles Hapgood de la Colegiul Keene din New Hampshire, un alt bun cunoscător al hărţilor antice. Acest profesor Hapgood îl rugase să compare harta Piri Reis cu cercetările sale asupra coastei Antarcticii – lucru ce nu mai

fusese făcut înainte. Răspunsul lui Ohlmeyer vorbeşte de la sine.

Von Dechend se uită prin bibliotecă şi se întinse să ia un dosar ce conţinea un vraf de scrisori. O scoase şi o puse pe masă să poată citi amândoi.

6 iulie 1960
USAF
Baza Aeriană Westover

Dragă domnule profesor Hapgood,

Cererea dumneavoastră de evaluare a anumitor caracteristici neobişnuite ale hărţii Piri Reis din 1513 de către această organizaţie a fost revizuită. Ideea că partea inferioară a hărţii redă Coasta Princess Martha a ţinutului Queen Maud din Antarctica, precum şi Peninsula Palmer este rezonabilă. Găsim că aceasta este cea mai logică şi, cel mai probabil, interpretarea corectă a hărţii. Detaliul geografic indicat în partea inferioară a hărţii este acelaşi cu rezultatul profilului seismic efectuat pe cuprinsul calotei de gheaţă de către expediţia antarctică suedezo-britanică din 1949. Lucrul acesta indică faptul că linia de coastă a mai fost cartografiată înainte de a fi acoperită de gheaţă. Calota glaciară din această regiune este acum groasă de aproximativ un kilometru şi jumătate. Nu avem nici o idee despre cum datele de pe această hartă ar putea fi corelate cu presupusul nivel al cunoştinţelor geografice din 1513.

Harold Z. Ohlmeyer, Locotenent-colonel, USAF.

Rutherford nu se mai putu abţine.

— Dar ăsta e un lucru extraordinar! Cum de nu am mai auzit de această hartă până acum? De ce nu a suscitat mai mult interes?

Se ridică în picioare plin de uimire şi începu să se plimbe prin cameră. Catherine observă umerii lui laţi şi puternici şi felul în care părul îi cădea ciufulit pe guler. Von Dechend dădu din cap cu înţelepciune şi continuă:

— Ei bine, destul de amuzant, când Hapgood a făcut prima descoperire, mulţumită Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, l-a contactat pe Albert Einstein. S-o fi gândit că, dacă are nevoie de aprobare, de ce să nu obţină aprobarea de la însuşi părintele fizicii moderne.

— Einstein! Uau! Hapgood chiar nu se juca, spuse Rutherford.

— Exact! Şi şi-a ales omul potrivit. Einstein, ca toţi gânditorii adevăraţi, era mereu deschis ideilor noi, chiar dacă era posibil ca acestea să fie cu totul diferite de gândirea lumii ştiinţifice din acele vremuri. Ia uitaţi-vă aici – este un extras din cuvântul înainte pe care Einstein l-a scris pentru una dintre cărţile lui Hapgood.

Von Dechend mai scoase o altă carte din raft, o deschise la pagina potrivită şi o împinse către ei.

În mod frecvent primesc comunicări din partea oamenilor care doresc să mă consulte cu privire la ideile lor încă nepublicate. Este de la sine înţeles că aceste idei sunt arareori însoţite şi de susţinere ştiinţifică. Totuşi, prima comunicare pe care am primit-o de la domnul Hapgood m-a incitat. Ideea sa era originală, de o mare simplitate şi – dacă se va dovedi adevărată – de o mare importanţă pentru tot ceea ce este legat de istoria suprafeţei terestre…

Einstein

Catherine şi James se uitară unul la altul. Von Dechend era în elementul lui. Se lăsă pe spate în scaun, ţinând ochii închişi.

— Profesorul nostru Hapgood, continuă el, era interesat de harta Piri Reis, deoarece credea că i-ar putea fi de ajutor să dovedească teoria lui despre deplasarea scoarţei terestre. Credea că, deseori, se mişcă toată scoarţa pământului. Probabil că aţi auzit despre deplasarea plăcilor tectonice?

Amândoi dădură din cap afirmativ.

— În locurile în care se unesc, există în mod normal foarte multă activitate vulcanică, sublinie Catherine.

— Corect! Falia San Andreas care trece prin California este un exemplu de loc de îmbinare a două plăci. Prin urmare, California suferă de pe urma unor cutremure care au loc cu regularitate. Oricum, Hapgood credea nu doar că plăcile individuale se loveau şi se frecau una de cealaltă, dar uneori, toate plăcile se mişcau odată. Închipuiţi-vă scoarţa terestră, litosfera, ca fiind coaja unui ou gigantic. În unele puncte, litosfera este groasă de doar patruzeci şi opt de kilometri. Dedesubt, se află un amestec de piatră topită, metale şi tot felul de gaze şi lichide. Acum, teoretic, nu există nici un motiv ca Hapgood să se fi înşelat. A spus că motivul pentru care înainte Antarctica nu fusese acoperită de gheaţă era pentru că se aflase cândva într-un loc cu totul diferit – cam la vreo

treizeci de grade mai la nord. Interesant, nu? Şi mai mult chiar, Einstein a fost de acord: şi el credea că harta Piri Reis era reală. Totuşi, nici Hapgood şi nici Einstein nu au încercat să explice cine înainte de 4000 î.Hr. ar fi putut avea priceperea să facă această hartă. Rămâne un mister.

Catherine şi Rutherford se uitau cum doctorul Von Dechend studia celelalte hărţi. Murmurând pentru sine oarecum amuzat şi încântat, profesorul de geografie confirmă din cap, apoi se ridică în picioare.

— Le are pe toate! îi anunţă plin de uluire.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Catherine.

— Kent a reuşit să strângă copiile celor mai ciudate hărţi din lume. Priviţi!

Von Dechend se fâţâia plin de entuziasm în jurul mesei, uitându-se pe rând la fiecare hartă.

— Aici avem o hartă făcută de Mercator, cel mai mare cartograf al tuturor timpurilor. Harta sa arată, de asemenea, Antarctica aşa cum era înainte de a fi acoperită de gheaţă şi prezintă fidel caracteristicile sale geografice. Aici avem minunata hartă Buache. Acest lucru chiar este inexplicabil! Buache şi-a publicat harta în 1737, pretinzând că a folosit o mulţime de hărţi antice care au dispărut de mult. Arată Antarctica fără gheaţă ca fiind de fapt două continente, despărţite de un canal de apă. Din nou, abia în secolul al XX-lea s-a dovedit că era corectă, când s-a efectuat un studiu de amploare.

Catherine şi Rutherford se uitară unul la celălalt foarte surprinşi. Erau amândoi intrigaţi – implicaţiile hărţilor erau profunde. Ca şi misterul tribului Dogon pe care Catherine îl descrisese cu doar câteva ore în urmă, hărţile păreau să ridice întrebări fără răspuns, numai că, în cazul de faţă, nu era doar un joc ştiinţific. Această colecţie extraordinară de hărţi era singurul indiciu pe care îl aveau în legătură cu moartea profesorului.

CAPITOLUL 11

Se auzi o bătaie în uşă, şi doctorul Von Dechend se întoarse. O menajeră filipineză mărunţică intră aducând o tavă pe care se afla un ceainic mare, o cană cu lapte şi trei ceşcuţe şi farfurioare.

— A, Molly! Ceai. Splendid!

Von Dechend se ridică şi împinse hărţile într-o parte a mesei. Menajera lăsă ceaiul şi plecă.

— *Lapsang souchong,* vrea cineva?

Catherine şi James confirmară şi îi mulţumiră, în timp ce profesorul le turna ceaiul.

Sorbindu-şi licoarea şi simţindu-se imediat revigorat, Rutherford îşi spuse că ar trebui să încerce să sară în apărarea viziunii contemporane asupra istoriei.

— Dar dacă aceste teritorii au fost cartografiate de popoarele migratoare, preistorice? Poate că în călătoria lor în jurul lumii în anul 5000 sau 6000 î.Hr., au consemnat locurile pe care le-au văzut, sugeră el.

Von Dechend îl privi maliţios.

— Da, acum mi le pot imagina! Plutind în bărcile lor din piele de bovină, în timp ce valurile Atlanticului de Sud, înalte de cincisprezece metri, se spărgeau de jur împrejurul lor. Îi şi văd ajungând, căutând busola, peniţele şi hârtia. Vai mie, am uitat! Peniţele, hârtia şi busola încă nu fuseseră inventate. Păi, au folosit răşină sau scoici, sau tăbliţe de piatră şi au scrijelit pe ele. Şi totuşi – spune-mi – cum ştiau unde se află? Adică, potrivit versiunii contemporane a istoriei vorbim despre primitivi, oameni din Epoca pietrei care aveau tehnologie zero, la fel şi cunoştinţe. Cum e posibil, în mijlocul apelor acelea năvalnice, să fi ştiut ei unde se află?

— Îmi pare rău… nu înţeleg!

— Ce ştiţi voi doi despre latitudine şi longitudine? întrebă Von Dechend.

— Nu prea multe, recunoscu Rutherford.

Catherine, a cărei specializare în astronomie presupunea să aibă astfel de cunoştinţe, nu înţelegea rostul discutării acestui subiect.

— Ştiu ce sunt, dar nu văd legătura, spuse ea.

— Păi, poate că ai putea să-i explici longitudinea şi latitudinea prietenului nostru, aici de faţă. Te asigur, este foarte important să le înţeleagă.

Catherine se uită la fiecare dintre bărbaţi, expiră profund şi începu:

— OK! Longitudinea şi latitudinea reprezintă o reţea imaginară care împresoară globul. Liniile orizontale care merg de la est la vest se numesc latitudine şi liniile verticale care merg de la nord la sud se numesc longitudine. E în regulă?

— Mda! Le-am văzut trasate pe hărţile lumii, spuse Rutherford cu încredere.

— Acum, închipuie-ţi că vreau să-ţi povestesc unde am fost prin lume şi îţi dau coordonatele mele pe o grilă şi atunci tu vei putea să-mi localizezi poziţia exactă.

— Am înţeles!

— Mai întâi, ne-ar trebui un prim meridian. Un grad zero de unde putem face toate măsurătorile. Acesta ar putea fi orice linie longitudinală, care merge de la nord la sud, la alegerea noastră – atâta vreme cât amândoi folosim acelaşi meridian. Astfel se întâmplă că, mulţumită Marii Britanii care cândva domina mările, linia de longitudine care trece de la nord la sud prin Observatorul Regal din Greenwich este în prezent acceptată ca fiind gradul zero. Aşadar, dacă eşti în New York, eşti la 74 de grade vest de Greenwich, şi, dacă te afli în Hong Kong, eşti la 100 de grade est de Greenwich, şi aşa mai departe. Mă urmăreşti?

— Da, clar ca bună ziua până acum! îi zâmbi Rutherford.

— Acum, aici devine mai delicat. Nu am să încerc să-ţi explic de ce, pentru că este foarte complicat şi pur şi simplu nu avem timp, dar, pentru a determina longitudinea la care te afli, trebuie să poţi să ţii un jurnal al timpului la punctul de plecare şi să poţi să păstrezi o înregistrare a timpului *pe durata* întregii călătorii – şi trebuie să fii foarte precis. Aceasta poate părea a fi o sarcină uşoară, dar nu este. Chiar şi în secolul al XVIII-lea, cele mai bune ceasuri aveau o pierdere de un minut pe oră. Era fără speranţă când până şi numai câteva minute ar fi putut decala calculele căpitanului cu zeci de kilometri – s-ar fi putut chiar să rateze uscatul. Închipuiţi-vă cât de departe ar fi fost navigatorii după numai câteva zile, ce să mai zicem de câteva luni. Întrucât cele mai multe ceasuri aveau mecanisme cu pendul, evident că nu funcţionau foarte bine pe mările agitate, fiind aruncate încolo şi-ncoace, unde mai pui variaţiile de viteză ale ceasurilor din cauza fluctuaţiilor temperaturii şi umezelii. De-a lungul întregii istorii a omenirii, marinarii au visat la un dispozitiv de măsurat timpul care să poată depăşi această problemă. Deci, în final, după ce două mii de marinari au pierit într-un naufragiu de proporţii epopeice, Comisia de Longitudine, un departament în cadrul guvernului britanic, a oferit o recompensă regală în valoare de douăzeci de mii de lire sterline oricui ar putea inventa un cronometru

„marin” care să menţină o precizie de treizeci de mile marine pe parcursul unui voiaj de şase săptămâni către Indiile de Vest. S-a încumetat un bărbat pe nume John Harrison. I-au trebuit mai mult de patruzeci de ani până să-şi poată finaliza cu succes cronometrul, dar când l-a făcut, a rezolvat problema! spuse Catherine.

— Uimitor! Şi ce dată era?

— Prin 1760.

Catherine se uită la doctorul Von Dechend, care aprobă din cap încurajând-o să continue:

— Oricum, doctorul Von Dechend vrea să spună că anterior acestei invenţii nimeni, nici măcar romanii, chinezii antici, sumerienii sau orice altă civilizaţie…

— … pe care să o cunoaştem noi, interveni doctorul Von Dechend.

Catherine ridică dintr-o sprânceană şi urmă:

— … pe care să o cunoaştem noi… nu a avut posibilitatea să determine longitudinea.

Von Dechend sorbi din ceai, apoi le făcu jucăuş cu ochiul.

— Atunci, cum putem noi să explicăm faptul că acele caracteristici geografice descrise atât de precis de hărţile lui Kent sunt amplasate la longitudinea şi latitudinea corecte?

Catherine avu din nou acel sentiment uşor de înfrigurare. „O, nu! Nu mai vreau desfiinţarea istoriei învăţate.” Dar doctorul Von Dechend se distra:

— Da! Aceasta este o întrebare foarte bună. Toate aceste hărţi amplasează cu precizie teritoriile pe care le descriu. Chiar şi harta Zeno care a fost făcută prin 1380 şi care cartografiază Groenlanda şi mările Islandei reuşeşte să amplaseze nişte insuliţe, împrăştiate în întinderile mărilor arctice, la latitudini şi longitudini corecte. Cum este posibil aşa ceva?

Acum, doctorul se plimba ţanţoş prin cameră într-un elan de inspiraţie provocat de amintirea cartografilor de demult.

— Probabil că aţi văzut numeroase hărţi ale lumii. Unele în care toate ţările arată foarte înalte şi subţiri, altele în care sunt mai întinse. Toate hărţile reprezintă o sferă, sau o porţiune a sferei, pe o bucată plană de hârtie de cartografiat. Lucrul acesta este foarte dificil. De fapt, este imposibil de înţeles fără a avea cunoştinţe complicate şi avansate de matematici, precum şi unul dintre dispozitivele sofisticate de măsurat timpul descrise de Catherine. Când au fost făcute aceste hărţi – lucru ce trebuie să se fi întâmplat după 14000 î.Hr. şi înainte de 4000 î.Hr. – istoria convenţională ne spune

că nu există civilizaţii capabile să fi produs ceva atât de avansat şi sofisticat. Hapgood a dorit nişte lămuriri, aşa că l-a abordat pe profesorul Strachan de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

Doctorul Von Dechend se întoarse să-i confrunte pe amândoi şi se uită intens la ei.

— Strachan a declarat că acurateţea hărţilor însemna că ar fi putut fi făcute doar de o civilizaţie învăţată şi avansată cu cunoştinţe solide despre trigonometria sferică, precum şi instrumente pentru măsurarea precisă a longitudinii şi latitudinii. Aşadar, cum am mai putea explica acum că aceste hărţi perfecte, precise au ajuns la noi din întunericul preistoriei? Dovada este incontestabilă. A existat în timpuri îndepărtate, înainte de apariţia oricărei civilizaţii cunoscute, o alta cu adevărat avansată. Mai mult decât atât, oricât de avansată ar fi fost, această civilizaţie a dispărut cumva!

Catherine era consternată.

— Aşa ceva este imposibil! Pentru început, de ce nu există nişte rămăşiţe, nişte ruine ale acestei civilizaţii?

Von Dechend ridică din umeri.

— Nu ştiu! Eu doar v-am explicat adevărul din spatele acestor hărţi. Eu sunt un umil geograf.

Toţi rămaseră tăcuţi. Şi apoi Von Dechend vorbi din nou:

— Imaginaţi-vă că această societate era atât de avansată încât nu avea nevoie să sape în adâncuri după metale sau să foreze pentru petrol… Imaginaţi-vă că foloseau energia eoliană şi energia reciclabilă a lemnului. Imaginaţi-vă că, dacă a hotărât în mod conştient să nu facă rău pământului aşa cum facem noi, atunci ce i-ar mai rămâne? Foarte puţin, cred eu.

Catherine rămăsese fără cuvinte.

„Tot ce am vrut să fac era să aflu de ce avea profesorul aceste hărţi şi-am dat peste ceva absolut bizar şi înspăimântător.” Avea nevoie de cel puţin un răspuns pragmatic.

— Dar de ce avea totuşi aceste hărţi profesorul Kent?

— Acesta este un mare mister, unul pe care mă tem că nu am cum să-l descifrez.

CAPITOLUL 12

Strângând plicul cu hărţi în mână, Catherine ieşi din imobilul profesorului Von Dechend la soare, în curtea principală. Se simţea mai panicată ca oricând. I se părea că tot universul ei se prăbuşeşte în jur. Rutherford o urmă, simţindu-se ameţit de câte lucruri noi aflase. Îl neliniştise mai ales explicaţia lui Von Dechend cu privire la hărţi, căci nu se putea abţine să se gândească la biletul pe care i-l lăsase profesorul Kent. Singura concluzie plauzibilă părea să fie că hărţile erau legate în mod direct de ceea ce susţinea profesorul Kent în bilet.

Dacă era într-adevăr un mesaj trimis din vechime, atunci, în mod logic, rezulta că în trecutul foarte îndepărtat, înainte de istoria consemnată, a existat o mare civilizaţie. Iar aceste hărţi păreau că sunt dovada clară a acestei civilizaţii îndepărtate, care dispăruse în negura timpului. „Poate că profesorul chiar a descoperit un avertisment care a supravieţuit de-a lungul timpului. Un avertisment din partea acestei civilizaţii avansate pentru copiii viitorului, că aceeaşi soartă îngrozitoare urmează să se abată şi asupra lor”, gândi Rutherford.

Dar i se părea aproape ireal.

Catherine oftă, neştiind ce să facă. Încă nu îndrăznea să-i spună lui Rutherford că profesorul ştiuse foarte bine că era în pericol. Şi asta nu din cauză că n-avea încredere în James, ci pentru că nu se simţea pregătită să se confrunte cu implicaţiile ce rezultau din asta. Dacă îi arăta biletul şi îi împărtăşea bănuielile ei, de fapt dacă spunea cuiva ceva, atunci nu mai exista cale de întoarcere. Pe un ton disperat aproape, începu:

— James, mai am o întrebare ciudată pentru tine! Ca specialist în clasici, îmi poţi spune ce ştii despre cuvântul „evrika?”

Rutherford fu luat pe nepregătite. „E ceva la mijloc despre care Catherine nu-mi spune.”

Voia s-o ajute, aşa încât îi zâmbi înţelegător.

— Evrika, zici? Ei, bănuiesc că n-are sens să întreb de ce vrei să ştii.

Catherine se scuză din priviri.

— Nu, dar, crede-mă, este important!

Rutherford râse şi scutură din cap, în vreme ce Catherine continuă:

— Nu ştiu decât că Arhimede este primul care a rostit cuvântul. Era în butoi[3] şi şi-a dat seama brusc că masa unui corp dislocă o cantitate echivalentă de fluid. Atunci a

strigat „Evrika” asta înseamnă „Am găsit”, a ieşit din baie şi a alergat gol pe drum, sărind în sus de bucurie.

Rutherford se uită gânditor spre ea.

— Mă tem că tocmai mi-ai spus varianta plagiată.

— Cum adică?

— Păi, nu Arhimede a fost primul care a rostit „evrika”, ci Pitagora, la descoperirea raportului dintre pătratul ipotenuzei într-un triunghi dreptunghic şi suma pătratelor celorlalte două laturi. Versiunea care îl descrie pe Arhimede dezbrăcat în butoi, făcând baie, este o invenţie ulterioară, foarte apreciată de profesorii de şcoală.

— Dar de unde ştii că a fost Pitagora, şi nu Arhimede?

— Să strigi „evrika” are sens numai dacă a spus-o Pitagora. El avea simţul umorului!

Catherine era nedumerită. „Ce are a face simţul umorului cu asta?”

— Ce vrei să spui?

— Pitagora era interesat de *gematrie:* descifrarea mesajelor secrete.

„Gematrie?”, se miră Catherine în sinea ei, întorcând cuvântul pe toate părţile. Nu-l mai auzise până atunci.

— Cum poţi să ai un mesaj secret într-un singur cuvânt? Înseamnă că mesajul este foarte scurt.

— Da – în cazul ăsta este –, de fapt e mai mult un joc de cuvinte! Stai să-ţi explic, dar îmi trebuie o hârtie şi ceva de scris.

— Ok, dar, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să ieşim din colegiu. Încep să devin claustrofobă, răspunse Catherine. Am putea merge la tine?

Rutherford tăcu, dar o singură privire în ochii mari, sinceri ai lui Catherine îi dădu de înţeles că, dintr-un motiv anume, explicaţia lui avea o importanţă majoră pentru ea. Încuviinţă hotărât dând din cap.

CAPITOLUL 13

Un bărbat înalt, uscăţiv, de vreo 40 de ani, cu o pălărie neagră de fetru şi îmbrăcat cu un pardesiu bleumarin din caşmir peste un costum cenuşiu, elegant, stătea în faţa porţii Colegiului All Souls, aproape nevăzut în umbrele nopţii.

Se numea Ivan Bezumov. Stătea acolo de vreo jumătate de oră, fără să se mişte din loc, ţinându-şi parcă răsuflarea, aşteptând răbdător ca o pasăre de pradă, ochii lui întunecaţi scanând fiecare persoană care traversa curtea.

În momentul când Catherine şi Rutherford veniră în direcţia lui, Bezumov îşi ciuli urechile să audă despre ce vorbesc.

„În sfârşit, ea este! Nu pot să ratez ocazia. Ea este singura legătură cu cercetările profesorului."

Când erau la aproape cinci metri, Bezumov trase aer în piept şi păşi în curte. Vrând să pară cât mai relaxat şi prietenos, îi zâmbi larg şi îşi scoase pălăria.

— Vă salut! Mă numesc Ivan Bezumov! Dumneavoastră trebuie să fiţi Catherine Donovan!

Ignorându-l total pe Rutherford, Bezumov îi strânse amabil mâna lui Catherine şi continuă:

— Profesorul mi-a povestit atâtea despre dumneavoastră! Avea un accent puternic rusesc. Catherine era total derutată de situaţie. Rutherford interveni bărbăteşte şi se prezentă singur întinzând mâna:

— James Rutherford!

— A, bun, am înţeles! Bezumov se întoarse imediat spre Catherine. Am fost coleg cu regretatul profesor. Este o tragedie teribilă şi îmi pare foarte rău, adăugă el. V-am aşteptat la poartă, mi-am închipuit că o să ne vedem când ieşiţi. Ştiu că nu este momentul potrivit, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! Aş putea să vă invit să bem un ceai?

„Cine este străinul ăsta?" se întrebă Catherine. „Ce poate fi atât de important în munca lui încât nu poate aştepta până după înmormântarea profesorului Kent? Mi se pare cumva lipsit de respect din partea lui să dea buzna aici cerându-mi să discute cu mine."

— Mă tem că aveţi dreptate, domnule Bezumov! Chiar nu este momentul potrivit acum, dar poate peste o săptămână sau două… Rămâneţi mai mult în Oxford?

Bezumov începea să pară agitat. Vârî mâna cu un gest destul de brutal în buzunarul interior al hainei din caşmir. Instinctiv, Catherine şi Rutherford se dădură puţin în spate.

— Poftim, asta este o scrisoare de recomandare din partea profesorului!

Individul întinse o hârtie spre Catherine. Pe ea, scrise cu cerneală verde, erau câteva rânduri de mână ale profesorului. Fără să-l ia de la Bezumov, fata îl citi bănuitoare.

Dragă Catherine,

Colegul meu han Bezumov urmează să ajungă în Oxford de la St. Petersburg. Recent, am lucrat împreună la un proiect; dă-i te rog tot ajutorul posibil cât timp stă în Oxford şi pune-i la dispoziţie tot ce are nevoie.

Mulţumesc,
Kent.

„Ce curios", gândi ea. „Atât de nefamiliar şi oficial, nu pare deloc stilul profesorului."

Înainte să ia o hotărâre, rusul începu iar să turuie:

— Doamnă doctor Donovan, eram curios dacă aţi fost deja în biroul profesorului? Ştiţi, eu şi profesorul tocmai lucram la ceva important înainte să moară.

Bezumov aruncă o privire spre mapa cu hărţi pe care Catherine o avea în mâna dreaptă.

— Voiam să văd dacă n-aş putea recupera nişte însemnări importante.

Instinctiv, Catherine strânse plicul la piept. Rusul îi remarcă gestul şi, continuând să vorbească, nu se abţinu să nu-şi îndrepte privirea către el.

— Încă o dată, îmi cer scuze că vă deranjez într-un astfel de moment, dar a lăsat ceva? Documente sau note? Vreun dosar, poate?

Între timp, buzele lui Bezumov se răsfrânseră din nou într-un zâmbet fals, rugător. Privirea i se fixase pe plicul pe care îl ţinea Catherine. Toată atitudinea şi comportamentul individului o speriau. Se gândi la biletul pe care i-l arătase.

„Profesorul nu semna Kent când îmi scria." Simţi că i se pune un nod în gât. „Oare a fost forţat să-l scrie? Oare chiar l-a scris el?"

După întâmplările ciudate din dimineaţa aceea, nu i se părea mare lucru ca rusul să fi falsificat biletul. Capul îi vuia. Se simţi dintr-odată obosită.

— Ştiţi ceva, de ce nu mergeţi la directorul colegiului? Sunt sigură că o să fie bucuros să v-ajute, iar eu voi fi încântată să stăm de vorbă peste câteva zile.

Catherine aruncă o privire de jur împrejur, încercând să încheie momentul şi tresări zărindu-l pe director cum se uită la ei de la geamul bibliotecii lui. N-apucă să reacţioneze în vreun fel că, o clipă mai târziu, acesta dispăru.

Bezumov era disperat.

— Doamnă doctor Donovan, vă rog… daţi-mi voie să fiu sincer cu dumneavoastră! Trebuie să capăt aceste

documente. Este mai important decât vă puteţi imagina – vă cer să m-ajutaţi!

Rutherford păşi din nou în faţă, interpunându-se între Bezumov şi Catherine cu trupul lui atletic şi puternic.

— Domnule Bezumov, doamna Donovan nu ştie nimic de documentele despre care vorbiţi. Vă sugerez să faceţi cum v-a sfătuit şi să vorbiţi cu directorul – şi n-ar strica să fiţi ceva mai înţelegător faţă de persoanele care încă suferă după pierderea cuiva drag!

Zicând acestea, o luă pe Catherine de lângă rus. Ca o ultimă încercare, Bezumov se scotoci în haină după o carte de vizită.

— Staţi! Mă scuzaţi! Scoase un stilou şi înlăturându-i capacul, mâzgăli ceva pe cartea de vizită. Ăsta e numărul meu de mobil! Sunaţi-mă! Pot să v-ajut! Şi vă rog, doamnă doctor Donovan, dacă aveţi într-adevăr documentele, păstraţi-le bine! Vor mai veni şi alţii după ele. S-ar putea să nu fie la fel de politicoşi ca mine, dar vor veni!

Catherine luă cartea de vizită din mers. O strecură în buzunar şi, fără să se mai uite în urmă la Bezumov, se aplecă să treacă prin cadrul scund al porţii şi împreună cu Rutherford ieşi pe High Street. Rusul îi urmări cu o privire chinuită, strivind în mâini borul pălăriei. Va trebui să mai încerce o dată.

CAPITOLUL 14

Când senatorul Kurtz ieşi din lift şi se îndreptă cu paşi grăbiţi de-a lungul foaierului cu marmură de la intrarea clădirii Naţiunilor Unite, privi peste umăr spre secretarul Miller şi zise:

— A fost un discurs bun, domnule secretar? Secretarul ridică dintr-o sprânceană.

— Da, domnule senator, s-a potrivit perfect cu momentul. Dar aş vrea să vă întreb dacă a fost cugetat să anunţaţi detaliile planului înainte să acţionăm? E abia marţi dimineaţă. Ne putem oare încrede în toţi delegaţii străini? Mai sunt totuşi şase zile până luni.

Senatorul izbucni într-un hohot de râs zeflemitor.

— Chiar nu contează! Nu ne mai poate opri nimeni acum, chiar şi dacă ar spune adevărul.

Drept răspuns, secretarul înghiţi cu zgomot. Senatorul zâmbi misterios, se opri în faţa uşilor mari de sticlă de la intrarea principală şi se întoarse cu faţa la el. Un flux neîntrerupt de oameni intra şi ieşea prin uşile respective trecând pe lângă ei.

— Treaba ta acum este să-i informezi pe delegaţi care sunt sarcinile lor individuale, să le coordonezi acţiunile!

Senatorul tăcu pe moment, îşi miji ochii şi continuă:

— Fii foarte atent! Se apropie vremea noastră!

Apoi, uitându-se prin uşile de sticlă spre oraşul aglomerat, adăugă:

— Ne întâlnim din nou în Cairo duminică după-amiază, dar mai vorbim până atunci! Între timp, asigură-te că nu descoperirile profesorului vor avea ecou!

Acestea fiind zise, trecu printre uşi şi, însoţit de gărzile de corp, ieşi în zgomotul de afară. Secretarul îl urmă, neştiind ce să mai spună. În momentul când limuzina trase în faţa intrării, senatorul ridică ochii spre cer şi zise:

— Vine sfârşitul, domnule secretar! Te sfătuiesc să-ţi pregăteşti sufletul!

Secretarul îl urmări încremenit de uimire cum urcă pe bancheta din spate a limuzinei. Când maşina porni şi se pierdu în traficul din UN Plaza, Miller simţi cum îl ia cu leşin. Îl chinuiau gândurile că profesorul fusese omorât. Ce ameninţare putea să reprezinte un bătrân cu nişte hărţi? Şi de ce îl sfătuise senatorul să-şi pregătească sufletul? Păreau a fi nişte vorbe ciudate pentru conducătorul celei mai influente confrerii seculare din lume. Ciudate şi cu totul nepotrivite.

Cine era, de fapt, acest senator? I se părea că nimic nu se mai leagă, că nimic nu mai are noimă.

Singurul lucru sigur era că peste şase zile lumea se va schimba pentru totdeauna, iar el intenţiona să fie de partea învingătorilor.

CAPITOLUL 15

Uşa apartamentului lui Rutherford se dădu în lături, iar el o pofti pe Catherine să intre.

— Te rog!

— Mulţumesc! Ce apartament drăguţ! comentă Catherine, distrată, vrând să fie amabilă. Vai, ai mai multe cărţi decât mine!

— Da… ei… mi se pare că, cu cât ai mai multe cărţi, cu atât sunt mai intimidaţi studenţii! Pot să te servesc cu ceva?

— Un pahar de apă ar fi grozav, mulţumesc! Rutherford o zbughi pe lângă ea spre bucătărie. Catherine se instală comod pe canapea şi îşi aruncă ochii pe rafturile lungi cu cărţi – jumătate dintre acestea păreau a fi volume în latină, greacă şi alte limbi vechi. Scoase un volum de versuri ale lui Catullus, în traducere, şi începu să-l răsfoiască, fără să citească efectiv cuvintele, când Rutherford reveni. Se aşeză lângă ea şi puse pe măsuţă paharul de apă, o hârtie şi un pix în faţa lor.

— Unde rămăsesem? La gematrie[4]… hmm! Rutherford se scărpină în creştet, stătu puţin pe gânduri, apoi începu să explice pe îndelete: Gematria este în multe privinţe ca un joc. Un joc extrem de inteligent şi abil. Dar este, de asemenea, mai mult de atât: este foarte serios. Este un cod secret folosit de căutătorii vechii lumi şi se credea că este înzestrat cu proprietăţi magice. Dar pentru început, înainte să intrăm în detaliile ei mistice, dă-mi voie să-ţi explic baza ei literară! Filosofii lumii antice nu împărţeau ca noi cunoaşterea în discipline, pentru că ei considerau că în esenţă toate ştiinţele sunt legate printr-o formulă secretă pe care se bazează tot cosmosul. Ar fi fost îngroziţi să vadă cum predăm noi disciplinele în compartimente separate, ei fiind de părere că scopurile principale ale educaţiei erau să arate unitatea cunoaşterii. Observând natura, au remarcat că anumite numere apar peste tot – în notele gamei muzicale şi în mişcarea planetelor, acelaşi mănunchi de numere şi formule exprimă şi stabilesc totul. Dându-şi seama ce numere şi care formule sunt critice, s-au putut extrage legile cosmosului, fiind apoi comunicate într-un mod simplu şi clar. Deseori, aceste numere şi raporturi, care exprimă mişcările secrete ale universului, au fost ascunse în limbile scrise. Fiecare literă din alfabetul grec vechi, precum şi din cele ebraic şi arab are propria valoare numerică. Aşa încât ce pare a fi o poveste simplă la prima vedere este de fapt şi un fel de receptacul al unei cunoaşteri mai profunde a formulelor care explică natura universului.

Catherine îl asculta fascinată.

— Vrei să spui că există cărţi vechi care au mesaje secrete ascunse în chiar cuvintele poveştii? întrebă ea.

— Da, exact! Exact asta voiam să spun.

— Aş putea şti vreuna dintre aceste cărţi? Îmi poţi da un exemplu?

Rutherford nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Ai auzit vreodată de Biblie?

— Biblia! Serios?

— Absolut! Biblia a fost, iniţial, scrisă în greacă. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama, dar pasaje întregi sunt construite folosindu-se gematria, ajutându-i pe cei care înţeleg să capete o informare în privinţa mesajului real care se află dincolo de poveste. Bunăoară, se ştie clar că autorii evangheliilor au ales numele personajelor şi expresii-cheie, aşa încât valoarea numerică gematrică să aibă un anume înţeles. Transmiteau mai departe cunoaştere într-o formă codificată.

— Deci, vrei să spui că povestea vieţii, morţii şi învierii lui Iisus nu-i numai despre viaţa, moartea şi învierea Lui?

— Ei, ai spus-o foarte simplificat, dar da!

Lui Catherine nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar, dacă asta chiar este adevărat, atunci Biblia ar fi plină de cuvinte care au înţelesuri adânci.

— Aşa şi e! Hai să-ţi dau nişte exemple! Dar mai întâi să revenim la exemplul de la care am plecat. Când Pitagora a exclamat „Evrika" sau „ευρηκα" în greacă, de fapt, se referea la laturile triunghiului dreptunghic cinci, trei şi patru pe care îl folosea ca să-şi demonstreze teorema.

Rutherford scrise rapid alfabetul grec pe foaie, cu o cifră sub fiecare literă.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν
1	2	3	4	5	7	8	9	10	20	30	40	50
ξ	ο	π	ρ	σς	τ	υ	φ	χ	ψ	ω		
60	70	80	100	200	300	400	500	600	700	800		

— Dacă foloseşti valorile numerice ale literelor pe care tocmai le-am scris şi le aduni, atunci vei vedea că „evrika" sau „ευρηκα" cum e scris în greacă dă în total 534. Coincidenţă? Nu cred!

Rutherford zâmbi când văzu expresia de uimire de pe faţa lui Catherine şi continuă:

— Înţelegi, Pitagora voia nu numai să-şi demonstreze cunoştinţele într-un mod uşor de reţinut şi totodată să facă un joc de cuvinte! Şi este absolut tipic felului în care gândeau oamenii pe atunci. Toată istoria lumii ar fi

diferită dacă lumea n-ar mai vorbi despre mituri şi religii la modul literal şi, în schimb, ar găsi înţelesurile ascunse. Începu să scrie rapid în timp ce vorbea: Un exemplu ar fi următorul – Iisus „Ιησους" 888 plus Maria „Μαριαμ" 192 = Sfântul Duh „το Πνευμα Αγιον" 1080. Iar 1080 este, de asemenea, raza lunii exprimată în mile. Asta, desigur, nu este o coincidenţă. Luna renaşte la fiecare douăzeci şi şapte de zile, şi de aceea este simbolul perfect al învierii. Maria este, de asemenea, simbolizată de lună şi renaştere. Sau să luăm numărul 1746; este numărul-emblemă al Noului Testament. Nu ştie nimeni de ce, dar evangheliile sunt presărate cu expresii-cheie care se adună şi dau acest total. Cum ar fi, o sămânţă de muştar „κοκκοσ σιναπεωσ" sau avuţia lui Iisus „ο θησαυρος Ιησον". Aş putea continua.

Catherine simţea furnicături de emoţie în tot corpul.

— Vrei să spui că povestea Bibliei este făcută să se potrivească în jurul acestor cifre?

— Categoric, nu! replică Rutherford. Eu însumi sunt creştin practicant, merg la capela colegiului. Evangheliile sunt pline de înţelepciune divină, dacă le îngăduim să exprime învăţămintele iubirii şi păcii. Voiam numai să spun că autorii evangheliilor se prea poate să fi ales numele personajelor centrale, precum şi anumite expresii ca să se potrivească schemei gematrice. În felul acesta, transmit şi alte mesaje despre natura universului şi despre sistemele numerice care îl guvernează.

— Dar de ce să ascundă aceste mesaje?

— Păi, pornind de la premisa că aceşti strămoşi ai noştri erau foarte inteligenţi – şi, cu siguranţă, au fost –, atunci au anticipat că peste ani anumiţi adepţi mult prea zeloşi ai ideilor lui Iisus ar putea în realitate pierde din vedere adevărul. Aşa încât, ca măsură de precauţie, l-au „sădit" în textul propriu-zis, pentru ca mesajul adevărat să supravieţuiască – ascuns!

Catherine simţea că i se învârte capul. Se uita la acele liste bizare de cifre şi cuvinte, scrise toate ordonat de James.

Dar, în clipa de faţă, nu mai era timp să se gândească la implicaţiile comentariilor lui Rutherford – ceva îi spunea că nu mai are vreme de pierdut.

Era sigură: gematria era cheia de care avea nevoie pentru a descifra mesajul ciudat şi criptic al profesorului Kent.

CAPITOLUL 16

În timp ce luă hotărârea, Catherine inspiră adânc şi se întoarse cu faţa spre Rutherford ca să-l privească în ochi.

— James, vreau să-ţi arăt ceva important! E motivul pentru care ţi-am cerut ajutorul. Catherine scoase din geantă biletul de la profesorul Kent şi-l aşeză pe masă. Se întâmplă ceva cumplit! Îl cunosc pe profesorul Kent de când eram copil. Părinţii mei au fost cadre universitare la Yale, iar profesorul a fost un bun prieten de-al lor. Era ca un membru al familiei mele şi eram foarte apropiaţi. James, directorul mi-a spus că se crede că s-a sinucis, dar profesorul nu era în nici un caz genul sinucigaş. Pentru el, un asemenea gest ar fi fost de neînchipuit. Când am desfăcut plicul cu hărţi, am dat şi peste biletul ăsta. Poftim, uită-te!

În caz că nu mă întorc.
Evrika!

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5
100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10
20 800 10 300 10 200 0051172543672

— Îţi spun toate astea pentru că el avea, evident, încredere în tine, şi la fel am şi eu!

Primul gând care îi trecu lui Rutherford prin minte la citirea biletului fu că în sfârşit înţelegea de ce Catherine era aşa de interesată de gematrie. Dar începutul biletului îl preocupa în mod deosebit. „În caz că nu mă întorc.”

Rutherford înghiţi în sec. Nu era deloc sigur că voia să se lase târât în toată povestea asta. Ceea ce mai devreme părea a fi o aventură intelectuală captivantă căpătase brusc accente sinistre şi realmente înfricoşătoare.

„Descoperirile, invitaţia profesorului, hărţile bizare şi acum acest bilet codificat care sugerează în mod clar că profesorul considera că viaţa îi era în pericol. Catherine are nevoie de ajutor… a apelat la mine… şi poate că profesorul chiar era pe punctul de a afla ceva important pentru omenire. Dar e primejdios, foarte primejdios.”

Cu ochii încă la bilet, reanalizând întâmplările de peste zi, Rutherford îşi dădu dintr-odată seama la ce se gândise Catherine. Fără să-i spună ceva, puse codul gematric pe masă lângă bilet şi începu să verifice numerele din mesajul profesorului Kent. De îndată ce notă literele corespunzătoare

primelor cifre, avură confirmarea că nu se înşelaseră. Codul le dezvălui un nume: *Miguel Flores.*

Cu mişcări febrile, Catherine luă un creion şi transcrise restul cifrelor în cuvinte.

„Miguel Flores Lima Peru Ministerul de Antichităţi 0051172543672”

Rutherford era mut de uimire.

„Dumnezeule, a mers! Profesorul ne transmite ceva de dincolo de mormânt.”

Catherine se ridică în picioare şi expiră lung, privind în gol, cântărind informaţiile pe care le deţineau.

— Dar ce înseamnă asta? Şi de ce sfârşitul nu se mai transcrie tot în cod – e un şir de cifre alandala.

Cu o expresie de groază întipărită pe chip, Rutherford explică:

— E un număr de telefon… e un număr de telefon din Peru… Cred că trebuie să sunăm!

CAPITOLUL 17

Se uitară amândoi la telefonul de pe birou. Rutherford îl dădu pe speaker şi formă numărul. Ascultând cum sună, îşi ţinură respiraţia. Se auzi un clic – semn că se făcuse legătura la mii de kilometri distanţă.

— *¡Holá! ¡Buenos días!*

Catherine, care ştia puţină spaniolă, se aplecă spre difuzor.

— *¡Holá! ¿Habla inglés?*

— Da! Cine e la telefon?

— Bună dimineaţa, *señor* Flores… mă numesc Catherine Donovan! Vă sun din Oxford, Anglia. Sunt aici cu colegul meu James Rutherford. Ne cerem scuze că vă sunăm din senin, voiam să vorbim despre profesorul Kent.

Urmă o pauză lungă, după care vocea răspunse pe un ton foarte suspicios.

— Cine v-a dat numele meu?

— Ă… l-am găsit… suntem prieteni de-ai profesorului Kent!

— Ce se întâmplă? Cine sunteţi? Unde este profesorul Kent?

Rutherford şi Catherine se uitară unul la altul şocaţi. Neştiind cum altfel să se exprime, Catherine răspunse:

— *Señor* Flores, profesorul Kent a murit! Se lăsă o linişte mormântală.

— *Señor* Flores – ajutaţi-ne, vă rog –, trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre profesorul Kent! Lucraţi cu el la ceva?

Nici un răspuns.

— *Señor* Flores, mai sunteţi pe fir?

— Aţi spus că vă numiţi Catherine? întrebă Flores.

— Da, aşa mă cheamă!

— Doamne, profesorul mi-a zis că s-ar putea să suni într-o zi! Făcu iar o pauză, după care peruanul vorbi pe un ton în care se distingea limpede teama: Nu trebuie să vorbim la telefon. Sunt lucruri mult prea periculoase. N-am finalizat proiectul la care lucram.

— Ne-am putea întâlni?

— Veniţi la Lima! Sunaţi-mă când ajungeţi! Vă rog, nu pomeniţi nimănui despre mine!

Se auzi un clic, şi convorbirea se întrerupse. Rutherford se uită la Catherine.

— A fost o discuţie tare ciudată!

— Şi ce teamă avea în glas! Lucrurile încep să devină din ce în ce mai înspăimântătoare! comentă Catherine cu voce tremurată, scuturând din cap, dar arătând hotărâtă. Ei, chiar nu avem alternativă; dacă Flores refuză să vorbească prin telefon, va trebui să mergem în Peru să vorbim cu el faţă în faţă. Mergi cu mine?

Încruntat, Rutherford întoarse capul s-o privească. În numai jumătate de zi ajunsese să aibă senzaţia că o ştia pe Catherine de-o viaţă. Îl năpădi un val de afecţiune când îi cercetă faţa chinuită de griji.

Fata îl privea calm.

— Eu, una, merg şi, la nevoie, o să merg şi singură! Înţeleg dacă nu vrei să fii implicat. Probabil aveai alte planuri pentru vacanţă.

James se gândi că în viaţa de zi cu zi la universitate îl aşteptau o groază de lucrări de finalizat. „Dar Catherine are nevoie de ajutor, nu pot s-o las să dispară de una singură. Iar dacă este într-atât de curajoasă, atunci nu pot pur şi simplu să dau bir cu fugiţii!” Zâmbi şmechereşte.

— Când luăm avionul? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Chiar îmi doream o vacanţă în America de Sud, am lucrat atât de mult în ultima vreme, că n-am mai plecat în străinătate de doi ani.

Faţa lui Catherine se însenină de un zâmbet.

— Stai să intru pe net şi îţi spun într-o secundă… fă-ţi bagajele, soldat!

CAPITOLUL 18

Adânc în inima clădirii Naţiunilor Unite, secretarul Miller revenea rapid spre sala de conferinţă a Adunării Generale. În timp ce se apropia de uşă, un bărbat bine îmbrăcat îl strigă din celălalt capăt al culoarului.

— Domnule, aveţi un telefon urgent!

Secretarul se răsuci pe călcâie şi îl urmă pe tânăr într-o încăpere spaţioasă plină de birouri goale şi terminale vacante de calculatoare. Pe un perete se aflau patru monitoare cu plasmă, gigantice, destinate pentru conferinţele telefonice, iar pe peretele opus, o imensă hartă a lumii. Deasupra hărţii gigantice erau gravate cuvintele:

SEDIUL DE REZERVĂ AL COMITETULUI GLOBAL AL NAŢIUNILOR UNITE

În colţul îndepărtat era o încăpere spaţioasă cu pereţi din sticlă, care găzduia o masă mare de conferinţă. Secretarul Miller merse încet până acolo şi, închizând uşa după el, se duse până la masă şi ridică receptorul. Asistentul transferă rapid apelul. Impacientat, smulse receptorul din furcă:

— Da?

Era directorul de la Colegiul All Souls.

— Îmi pare foarte rău să vă deranjez, domnule secretar, şi fac lucrul acesta doar pentru că mi-aţi spus să vă sun dacă apare ceva care mi se pare cel puţin suspect.

Pe chipul secretarului apăru o expresie iritată.

— Spune! Spune ce ai de spus!

— Profesorul avea o prietenă. O prietenă apropiată. Este vorba despre o cercetătoare.

— Şi?

— Cred că bănuieşte ceva.

— Oamenii sunt mereu suspicioşi. Are vreo dovadă?

— Nici asta nu ştiu. Dar unul dintre agenţii dumneavoastră tocmai m-a informat că şi-a făcut rezervare la un zbor spre Peru. Probabil că merge să recupereze trupul profesorului sau să ia legătura cu poliţia, era foarte supărată. Pur şi simplu, am crezut că este bine să vă anunţ, pentru orice eventualitate.

Urmă o pauză lungă. Secretarul se uita fix la uriaşa hartă a lumii care îmbrăca peretele. Avea atâtea de făcut, atâtea de pregătit… chestia asta trivială şi enervantă cu profesorii universitari începuse să-i pună răbdarea la încercare. Dar cuvintele senatorului Kurtz îi răsunară din nou în minte: „Nu

există nimic mai periculos pentru cauza noastră decât iniţiativa personală”.

Secretarul simţi că-l apucă durerea de cap. Îşi frecă fruntea cu mâna liberă şi se uită insistent la porţiunea de pe hartă care înfăţişa America de Sud. Cum putea o persoană, indiferent de cât de devotată ar fi fost, să dejoace planurile comitetului pentru noua ordine mondială?

Deşi avea din ce în ce mai puţină încredere în el, respectă înţelepciunea senatorului Kurtz: „Va trebui să ne ocupăm de aceste probleme din Peru. Nu este loc pentru greşeli”.

Oftând nerăbdător, îşi îndreptă din nou atenţia către apelul telefonic:

— Asigură-te că este urmărită îndeaproape până se urcă în avion. Şi ia aminte la toţi cei cu care vorbeşte. Sună-mă dacă o să mai apară ceva care îţi atrage atenţia!

— Absolut, domnule secretar! Acesta însă închisese.

Soarta universitarilor nu era singurul lucru care-l preocupa pe secretar. Cu cât se gândea mai mult la ceea ce îi spusese senatorul în timp ce ieşeau din clădire, cu atât devenea mai bănuitor. Oare ce avea să se întâmple, de fapt, luni?

Preluarea va fi o chestiune violentă şi sângeroasă, din păcate, lucrul acesta părea inevitabil. Dar nu era menit să aducă sfârşitul lumii. Departe de aşa ceva: avea să fie începutul unei noi ere. Formele vechi, corupte şi demagogice de guvernare vor dispărea, şi conducerea directă a Corporaţiei va triumfa. Cel puţin acesta fusese planul dintotdeauna.

Ceva mergea foarte prost, şi secretarul trebuia să ia o decizie. Poate că senatorul Kurtz acţiona de unul singur? Poate că ar trebui să încerce să contacteze comitetul fără ştirea senatorului Kurtz? Nu. Asta ar fi nebunie curată, n-ar mai apuca să vadă sfârşitul zilei, darămite lunea viitoare.

Mai exista o posibilitate care era încă viabilă. În discuţia cu senatorul, el nu fusese întru totul sincer…

Secretarul Miller ridică privirea de pe birou şi se uită în celălalt capăt al încăperii unde se afla un dulăpior elegant din lemn de tec; în spatele uşilor închise se afla seiful personal al secretarului. „Nu, îşi spuse. Nu încă.” Era prea riscant. Va trebui să fie ultima sa opţiune. Mai întâi să încerce să afle mai multe despre senator, să încerce să afle ce-l motiva cu adevărat.

CAPITOLUL 19

Catherine se trezi tocmai când avionul intra în spaţiul aerian german. Zgomotul motoarelor o nedumeri pe moment. Îşi roti capul, pe jumătate adormită, întrebându-se unde se afla, apoi auzi vocile entuziaste ale turiştilor britanici care stăteau pe rândul din spatele ei şi, năpădită de un val de adrenalină, se dezmetici de tot. Se auziră în difuzoare nişte pârâituri şi apoi vocea căpitanului: aeronava fusese uşor deviată spre sud faţă de traseul de zbor pentru a evita o eventuală turbulenţă, dar acum se îndreptau din nou spre nord, la vreo cincizeci de kilometri de coastă, şi urmau să aterizeze în mai puţin de o oră.

Catherine închise ochii din nou şi respiră uşor. Îl visase pe profesorul Kent. Încercă să facă abstracţie de zgomotul motoarelor şi al pasagerilor, ca să-şi amintească visul, înainte ca acesta să dispară complet.

Visase că se afla la ferma profesorului. Stăteau amândoi în bucătărie, vorbind şi râzând aşa cum făceau ei mereu. El purta nişte pantaloni murdari de noroi şi o pereche de cizme mari şi verzi de cauciuc. Aceasta era ţinuta lui de casă la ţară.

Venise în vizită pentru prânzul lor săptămânal. Mirosea a pui care se rumenea la cuptor, şi profesorul tocmai destupase o sticlă cu vin roşu, o aşezase pe masa solidă din stejar, pregătind festinul. Părea deosebit de binedispus în acea dimineaţă şi, ca întotdeauna, Catherine se bucura de compania lui. Una dintre marile bucurii pe care i le oferea prietenia cu el era faptul că învăţa ceva nou de fiecare dată când se întâlneau. Niciodată, nu simţise că îi ţine prelegeri, doar că era mereu plin de viaţă şi preocupat de tot ceea ce se întâmpla în lumea din jur.

În vis, îşi amintise convorbirea pe care o avuseseră cândva despre uneltele care scutesc efortul omului. Profesorul, cu farmecul său obişnuit, îi explicase adevărata semnificaţie a aşa-numitelor avantaje tehnologice.

— Platon, povestea profesorul Kent, părintele tradiţiei occidentale, spunea că mâna este un *organon,* care în engleză înseamnă unealtă. A numi mâna un *organon* înseamnă pur şi simplu a spune că este o unealtă a celui care o deţine. Platon susţinea că mâna este un *organon,* ciocanul este un *organon,* şi mâna care loveşte cu ciocanul este tot un *organon.* Totuşi, storcătorul electric pe care-l găsim în multe bucătării în ziua de azi este ceva mult mai sinistru. Se vrea un *organon,* dar în realitate este ceva destul de diferit. Este una dintre multele

manifestări ale sistemului gigantic care devorează lumea noastră.

Catherine se prefăcuse neîncrezătoare, căci uneori îi plăcea să joace rolul avocatului diavolului.

— Ei na! Cu siguranţă este doar un dispozitiv inofensiv care ne ajută să facem mai repede un lucru plictisitor – pentru a câştiga timp într-o zi. Şi rezultatul final este o băutură sănătoasă – oare nu *ar trebui* să cumpărăm storcătoare de fructe?

El îi zâmbi. Îi plăcea să discute cu ea despre orice. Profesorul avea un fel plăcut de a contraargumenta, dar nu-l deranja să fie silit să-şi susţină poziţia. Îi făcea plăcere să-i convingă pe oameni sau să încerce să-i convingă, având întotdeauna în vedere o viziune de ansamblu în opinia pe care nu i-o putea schimba nimeni.

— Ei bine, Catherine, fie că-ţi place sau nu, epoca uneltelor a trecut şi a sosit epoca sistemelor. Hai să spunem în felul următor: storci portocalele şi faci o băutură sănătoasă foarte gustoasă. Minunat! Dar, dacă te uiţi cu mai multă atenţie la storcător, se pot observa aspectele mult mai supărătoare. Curentul electric care pune în mişcare storcătorul ajunge printr-o reţea de cabluri şi linii electrice aeriene, care sunt alimentate de centrale electrice care depind de presiunea apei, conducte sau rezervoare, care la rândul lor au nevoie de diguri, platforme maritime şi sonde de foraj din ţări îndepărtate. Întregul lanţ doar garantează o livrare promptă şi adecvată cu condiţia ca fiecare piesă din angrenaj să fie ajutată de o mulţime de ingineri, proiectanţi, experţi financiari, care la rândul lor se bazează pe administraţii, universităţi, adică industrii întregi, şi uneori chiar armată, după cum am văzut de nenumărate ori. Oricine crede că oamenii se folosesc doar de storcător greşeşte. Storcătorul este numai o faţadă; nu este deloc o unealtă convenţională, ci elementul final al uneia dintre milioanele şi milioanele de tentacule ale măreţului sistem care se înfăşoară în jurul lumii în fiecare zi, sufocându-ne din ce în ce mai tare.

— Dumnezeule! exclamă Catherine, uitând că ea încerca să o facă pe avocatul diavolului, treaba asta sună destul de îngrijorător.

Profesorul scutură din cap. Un zâmbet trist îi apăru pe faţă.

— Da, şi astfel prin asemenea întruchipări înşelătoare ca a storcătorului, maşinii de spălat, automobilului şi aşa mai departe, aceste tentacule intră zilnic în vieţile noastre şi ne forţează să servim sistemul care, de fapt, într-o zi, în viitorul nu prea îndepărtat ne va distruge. Posibilitatea să

ieşim din sistem a trecut de mult. Este în natura sistemelor ca ele să crească şi să capete o viaţă proprie, creându-şi în cele din urmă propriile ţeluri, diferite de cele pe care au fost menite să le servească. Uită-te la religiile instituţionalizate! Astăzi, există vaste sisteme globale cu ambiţii care acum se află la o distanţă foarte mare de vorbele profeţilor lor. Scopul sistemului nostru global actual este de a-i forţa pe din ce în ce mai mulţi oameni să depindă de energia pe care o furnizează. Folosind sistemul, nu facem altceva decât să semnăm un cec în alb.

Se duse la masă, turnă două pahare cu vin, apoi urmă:

— Şi, ţine minte, natura este banca din care, în cele din urmă, sunt încasate toate cecurile! Dar stai să aduc ceva de mâncare, draga mea! Un prieten din sat mi-a adus un pui de la ferma sa organică. Sunt delicioşi, sper din tot sufletul să-ţi placă!

Cu ochii înceţoşaţi şi profund întristată că nu vor mai exista astfel de conversaţii, Catherine ridică jaluzeaua să intre lumina dimineţii. Sub ei, Alto Plano peruan se întindea cât vedeai cu ochii. Era o privelişte nemaipomenită. Şi apoi, spre surprinderea ei, ochii începură să-i joace feste. Privind în jos, avu impresia că putea desluşi o formă ciudată întinsă pe terenul de dedesubt, la mii de metri în jos. Arăta precum conturul unei păsări colibri gigantice.

Catherine se frecă la ochi şi se mai uită o dată, aşteptându-se ca halucinaţia să fi dispărut.

Încă se mai afla acolo, şi chiar lângă ea era un fel de floare enormă. Puţin mai departe, erau şi mai multe desene: un peşte uriaş, un condor maiestuos, diverse forme geometrice şi apoi două linii paralele. Mergeau drept înainte şi păreau să se întindă la nesfârşit.

„Oare îmi închipui toate astea? Sunt incredibile!”

Se întoarse către Rutherford şi îl zgâlţâi de braţ.

— James, trebuie să vezi astea! Ce naiba sunt imaginile astea desenate pe pământ?

Rutherford se uită la privelişte a uimitoare.

— O, Dumnezeule! N-am idee!

— La stânga lui Rutherford, aşezat pe locul de lângă culoar, şedea un domn peruan bine îmbrăcat, de vreo 60 de ani. Avea tenul închis şi un nas incaş. Auzi conversaţia lor şi le explică într-o engleză cu un puternic accent:

— Acelea sunt vestitele linii Nazca. Bine aţi venit în Peru! Rutherford păru nedumerit.

— Liniile Nazca? N-am auzit niciodată de ele! Catherine voia să ştie mai multe.

— Nici eu… cum de pot fi văzute de aici? Trebuie să fie absolut enorme. Doar acele linii trebuie să fie lungi de un kilometru! Şi sunt atât de drepte!

Peruanul zâmbi, iar ochii îi scânteiară în lumina puternică.

— *Señorita,* sunt chiar mai lungi de atât. Sunt lungi de mai bine de opt kilometri şi sunt perfect drepte, urcă şi coboară pe dealuri, peste râpe şi nu se abat niciodată.

Catherine era uluită.

— Dar la ce servesc şi când au fost făcute?

— E clar că nu aţi mai fost niciodată în Peru, *señorita!* râse bătrânul. Va trebui să vă obişnuiţi să tot auziţi asta pe parcursul întregii şederi aici, dar mă tem că nu ştie nimeni!

CAPITOLUL 20

Câteva minute mai târziu, Catherine se întoarse către Rutherford după ce se uită în ghid. Pe un ton serios îl anunţă:

— Liniile Nazca sunt cercurile de afloriment din America Latină. Există sute de desene gigantice şi nimeni nu poate înţelege cum au fost făcute. Pe lângă imaginile unor animale necunoscute şi ale unor peşti, sunt multe forme geometrice perfect executate. Ceea ce mi se pare cu adevărat ciudat e că pot fi apreciate sau chiar recunoscute drept ceea ce sunt, doar când sunt privite din aer – aşa cum facem noi acum. La nivelul solului, din cauza imensităţii lor, este aproape imposibil să îţi faci o idee despre dimensiunile totale, pentru că nu există nici o culme înaltă pe terenul de la Nazca – terenul este complet plat –, iar de ce au fost făcute înainte de a se inventa zborul pare absolut de neînţeles.

Tăcu preţ de-o clipă. Rutherford era pierdut în gânduri. Nu era cazul să întrebe, dar ea îl întrebă:

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Rutherford confirmă printr-un gest din cap. Chipul lui frumos era înnegurat.

— Dacă vrei să spui că îţi aminteşte de teoria profesorului, spuse el, despre faptul că oamenii din Antichitate au lăsat mesaje pentru viitor, atunci da, cu siguranţă, mă gândesc la ce te gândeşti şi tu. Este extraordinar!

Catherine se uită din nou pe fereastră la desenele ciudate care se perindau maiestuos dedesubt. O pasăre imensă şi apoi un paralelogram îi trecură prin faţa ochilor. Lăsă cartea să-i cadă în poală. Simţi cum i se pune un nod în gât, deja era mult prea mult.

„Cum e posibil să parcurgi un întreg ciclu de educaţie – liceu, universitate, un doctorat şi în cele din urmă o carieră academică – apoi, în doar douăzeci şi patru de ore, întreaga bază a cunoştinţelor tale confortabile despre lume să fie spulberată? De ce nu mi-a vorbit nimeni vreodată despre aceste lucruri: hărţile, liniile Nazca, faptul că Biblia este un cod secret pentru a putea transmite mai departe înţelepciunea lumii antice?”

Simţi braţul liniştitor al lui Rutherford.

— Catherine? Catherine, te simţi bine?

Căldura şi sunetul vocii lui o aduseră înapoi în prezent, întoarse capul spre el şi se sili să zâmbească, dar tensiunea punea cu siguranţă stăpânire pe ea.

Cu o mină gravă, Rutherford îi spuse:

— Catherine, trebuie să ne păstrăm calmul! Nu trebuie să ne fie frică. Aminteşte-ţi de profesor, el a mers pe drumul ăsta, şi noi trebuie să-l urmăm. Trebuie să avem încredere în adevăr şi să ignorăm tot ceea ce am crezut că ştim până acum.

De data aceasta, fata îi zâmbi cu sinceritate. Era foarte bucuroasă că era şi el acolo.

— James, îţi mulţumesc! Îmi pare rău… doar că, ei bine, multe par să se fi întâmplat într-un timp atât de scurt. Multe par să se fi schimbat… cel puţin pentru mine.

— Ştiu, sunt de acord. N-am nici o idee unde o să ne ducă toate acestea şi, dacă mă gândesc la implicaţii, sincer să fiu, mă cam sperie. Trebuie să încercăm să nu privim prea departe, ci doar să vedem ce o să descoperim.

Catherine se uită din nou în jos la peisajul ireal pe care-l oferea platoul. Era încă acolo, tachinând-o cu misterioasele lui hieroglife. Cu forţe noi, redeschise cartea şi citi cu voce tare:

— ”Mulţi au încercat să dateze liniile Nazca, dar este o întreprindere imposibilă. La obţinerea desenelor nu s-au folosit materiale organice, aşadar, datarea cu carbon radioactiv iese din calcul. Tot ce avem la dispoziţie sunt cioburi de ceramică descoperite în făgaşele şi canalele făcute de om. Imaginile însele ridică mari semne de întrebare. Bunăoară, de ce sunt redate atât de multe creaturi străine Anzilor? Există un condor, dar în afară de acesta mai vedem o întreagă menajerie de animale străine locului, inclusiv o balenă, o maimuţă, specii ciudate de păsări şi, cel mai ciudat dintre toate, o reprezentare perfectă a unui păianjen tropical extrem de mic şi rar, care trăieşte numai în adâncurile junglei amazoniene. Păianjenul prezintă un interes aparte, deoarece astronomii au calculat că poziţia sa, precum şi poziţia liniilor drepte adiacente redau modelul constelaţiei Orion şi al stelelor înconjurătoare.

Catherine închise cartea. Ca astronom, explicaţia o mulţumea.

— James, cu siguranţă, oricine a făcut aceste desene, aceştia erau reprezentanţii unei civilizaţii superioare. Pentru a înţelege cerurile şi a trasa harta constelaţiei Orion aşa cum o vedem necesită foarte multă experienţă.

Rutherford încuviinţă din cap.

— Da, dar ce să mai spunem despre faptul că jumătate dintre animale nici măcar nu trăiesc în Anzi?

Lui Catherine îi veni brusc o idee. Se aplecă în faţă şi i se adresă din nou domnului peruan. Acesta era adâncit în lectura ziarului.

— Mă scuzaţi, *señor,* vă pot adresa o întrebare? Bătrânul coborî ziarul şi îi zâmbi încurajator.

— Ce spun peruanii despre aceste linii? Ochii lui negri o studiară cu atenţie.

Catherine simţi că acesta cântărea dacă răspunsul lui avea să depindă de impresia pe care şi-o făcea acesta despre el, aşa că îl imploră din priviri.

— *Señorita,* deja *ştim* cine a făcut liniile. Au fost viracochas, semizeii care au cârmuit în Peru. Au venit de pe mare cu multe, multe mii de ani în urmă. Ei au făcut legile şi i-au învăţat pe oameni multe lucruri. Arheologii americani şi mai înainte spaniolii au crezut că, atunci când vorbim despre viracochas, noi vorbim despre mituri, dar nu este aşa. Nu există atestări scrise, dar noi ştim că au venit!

Dădu din cap ferm, apoi reveni la cititul ziarului. Rutherford, cu ochii mari de mirare, se aplecă mai aproape de Catherine şi-i şopti:

— Cred că tocmai am descoperit pe ce trebuie să ne concentrăm atenţia. Cine au fost aceşti viracochas şi dacă se poate să fi existat cu adevărat?

Catherine dădu din cap şi răspunse şoptit:

— Da, ai dreptate, şi chiar ar putea să fie cheia acestei părţi de mister. Poate că viracochas sunt cei care au lăsat mesajele de avertizare în mituri. Poate că liniile fac parte din acest mesaj.

Rutherford, uitându-se dincolo de Catherine la cerul albastru infinit, murmură ca pentru sine:

— Da! Exact. Este extraordinar! Se întoarse apoi şi o privi fix. Presimt că prietenul nostru Miguel Flores o să ne spună multe despre toate astea.

CAPITOLUL 21

Aeroportul din Lima oferea un adevărat spectacol. După ce trecură prin uşile duble batante care marcau ieşirea din Autoritatea Vamală Peruană, simţurile le fură asaltate. Cel mai mult îi impresionară chiar oamenii. După aeroportul din Heathrow, înţesat de oameni de afaceri bine îmbrăcaţi, oameni care plecau în concediu trăgând după ei genţi de voiaj frumoase şi mişcându-se mecanic, haosul din aeroportul din Lima era revigorant. Zgomotul era asurzitor, căldura înăbuşitoare, şi miile de indieni peruani, mulţi purtând *poncho-ul* tradiţional şi pălărie de fetru, toate acestea se combinau şi-i făceau să simtă că păşiseră într-o piaţă tropicală.

Catherine şi James îşi croiră drum prin mulţimea de turişti până la staţia de taxiuri şi, după ce aşteptară puţin, reuşiră să se strecoare într-o maşină, unde era linişte. Era un taxi spaţios, galben, în stilul celor americane, condus de un bărbat cu o înfăţişare prietenoasă, în vârstă de vreo 20 de ani. Răsuflând cu greu după atâta efort, Catherine îi spuse şoferului să-i ducă în oraş.

Şoferul zâmbi şi porni motorul. Taxiul se urni din loc scoţând tot felul de zgomote şi începu să ruleze pe şoseaua murdară şi aglomerată, care ducea în oraşul Lima. Pe măsură ce părăseau zona aeroportului, clădirile de pe marginea drumului începeau să se deterioreze ca aspect: peste tot se întindea oraşul plin de cocioabe.

Rutherford se uita uluit la priveliştea înfiorătoare. Arăta ca o parodie a unui oraş american sau european. Totul era făcut de om, dar, în loc să fie folosit în scopul pentru care fusese construit, îl adaptaseră ca să servească altuia, mai precis, unul. Capota unei maşini era acoperişul unei case, un butoi gol de motorină era folosit pe post de cadă.

Grupuri de copii murdari se jucau prin gunoaiele aruncate pe străzi.

„Aşadar, acestea sunt vestitele mahalale ale Americii de Sud”, gândi el.

Catherine era înmărmurită. După frumuseţea tihnită a Oxfordului, aceasta era o imagine apocaliptică. „Cum pot avea oamenii o viaţă bună în aceste condiţii mizere?” Se întoarse către Rutherford.

— Nu cred că viracochas ar fi foarte fericiţi dacă şi-ar vedea ţara în zilele astea.

— Nu, cu siguranţă nu. Este deprimant! Continuă să se uite la aceste locuinţe improvizate. Eu zic să mergem direct

la Ministerul pentru Antichităţi şi să-l căutăm pe Flores. Ne gândim la hotel mai târziu. Tu ce părere ai?

— Bună idee! Mi-ar prinde bine o cafea tare, totuşi. Nu prea am dormit în avion.

Rutherford răscoli prin rucsac şi îşi scoase jurnalul, în care scrisese adresa Ministerului de Antichităţi. Zâmbi, i-l întinse lui Catherine şi dădu din cap spre şofer:

— Cred că mai bine faci tu treaba asta, altfel cine ştie unde ajungem!

Catherine râse şi vorbi cu şoferul, apoi îşi rezemă din nou capul de tetieră şi închise ochii. „Curând, o să aflăm secretul profesorului Kent şi al lui Miguel Flores. Şi vom fi cu un pas mai aproape de a înţelege de ce a murit profesorul…”

Sediul Ministerului pentru Antichităţi se afla într-o clădire neoclasică imensă, impunătoare, situată în partea de nord a uriaşei şi haoticei Plaza Mayor, din chiar inima Limei, la intersecţia a patru dintre cele mai aglomerate străzi din oraş. Prin urmare, piaţeta era plină din zori până în seară cu o mare de vehicule de tot felul, nerăbdătoare toate să ajungă la destinaţie; camioane de ţară, autobuze locale şi maşini particulare, toate încercând să-şi facă drum şi părând să nu ia în seamă semnele rutiere şi pe poliţiştii de la circulaţie.

După ce răzbi cu greu prin haosul din trafic, taxiul se opri în cele din urmă chiar în faţa imenselor trepte de la intrarea în clădire. Catherine îi plăti şoferului, în timp ce Rutherford se lupta cu bagajele din portbagaj. Nerăbdători să ajungă înăuntru şi să scape de poluare şi zgomot, urcară treptele în viteză. Sus erau două uşi imense din fier, ambele deschise. După ele, un rând de uşi de sticlă protejau interiorul ministerului de larma din trafic şi de mirosul de gaze de eşapament. Deasupra uşilor din fier se afla o emblemă din bronz care înfăţişa un condor uriaş, iar sub acesta erau gravate cuvintele *Ministerio de Antigüedades.*

Intrarea era sumbră, un hol cavernos prost iluminat cu o aură de calm sepulcral. Podeaua era din marmură, ca şi pereţii de altfel, şi tavanul de înălţimea unei catedrale. Practic, nu exista nici un fel de mobilă cu excepţia unui birou de la recepţie şi a unei canapele. O funcţionară stătea pe un scaun în spatele biroului, dar, cu excepţia ei, Ministerul de Antichităţi arăta şi dădea senzaţia unui loc părăsit.

Merseră până la biroul de la recepţie unde Catherine îşi drese vocea, adresându-se funcţionarei micuţe, brunete:

— *Buenos días,* am venit să-l vedem pe Miguel Flores, vă rog! Numele meu este Catherine Donovan, iar

dumnealui este James Rutherford, suntem de la Universitatea Oxford!

Secretara părea foarte supărată şi începu să vorbească foarte repede în spaniolă.

— Înţelegi ce spune? o întrebă Rutherford pe Catherine.

— Nu, zise aceasta. Vorbeşte prea repede… stai aşa… sună pe cineva!

Secretara turui ceva în telefon, apoi brusc îi întinse receptorul lui Catherine, care întrebă confuz:

— *¿Holà - hablà inglés?*

La capătul celălalt se auzi o voce calmă de bărbat, vorbind în engleză pe un ton aproape suav:

— Alo, sunt ministrul adjunct pentru antichităţi! Înţeleg că aţi venit să-l vedeţi pe domnul Flores?

Catherine se uită la Rutherford şi îi zâmbi conspirativ. El o urmări cum ascultă vocea din telefon. Apoi brusc, faţa i se albi, şi mâna care ţinea receptorul îi coborî pe lângă corp. Se întoarse cu faţa la el fără pic de zâmbet şi cu ochii în lacrimi. Faţa ei exprima groază.

— Flores a fost lovit de o maşină azi-dimineaţă în drum spre serviciu. E mort!

CAPITOLUL 22

Zgomotul de paşi alerţi bocănind pe pardoseala de marmură le anunţă sosirea ministrului adjunct. Din capătul opus al holului îşi făcu apariţia un bărbat scund, brunet, cu mustaţă, îmbrăcat în costum cu cravată şi având în jur de 40 de ani.

Pe măsură ce se apropia de ei, Catherine avu o presimţire, îi şopti repede lui Rutherford:

— Nu-i spune de ce suntem aici!

Bărbatul străin păşi ţanţoş spre Catherine şi îi strânse mâna, apoi se salută cu Rutherford, zâmbindu-le în tot acest timp cu o mină falsă, respingătoare. Purta inele de aur pe degete şi avea un dinte îmbrăcat în aur. Accentul îi era puternic şi părea să se străduiască puţin cam prea mult să fie amabil.

— Bine-aţi venit, bine-aţi venit! Îmi pare atât de rău că a trebuit să vă dau vestea aceasta tragică. Sunt Raphael Mantores! Lucrez în departamentul lui *señor* Flores. Tocmai am vorbit la telefon. Vă rog, luaţi loc!

Rutherford şi Catherine erau aproape bucuroşi să li se spună ce să facă. Blocaţi, se îndreptară spre canapea şi se aşezară.

— Vă rog, *señor* Mantores, ne puteţi spune ce s-a întâmplat cu *señor* Flores? întrebă Catherine.

Acesta oftă. Lui Catherine i se păru teatral, dar poate era ea mai fricoasă şi suspicioasă.

— Oh, este îngrozitor! În fiecare zi, coboară din autobuz în cealaltă parte a pieţei şi apoi traversează prin trafic, în loc să o ia prin pasajul subteran. Azi, a fost lovit de o maşină.

Lui Rutherford nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vehiculul care l-a lovit a oprit?

— Să oprească? Ha! Asta-i Lima! Nu, nu a oprit, a plecat mai departe.

— Martori au fost?

— În Lima oamenii nu se opresc. A fost un accident – ce s-ar fi putut face? Poliţia a ajuns puţin mai târziu – după vreo jumătate de oră. E o zonă foarte aglomerată… nu sunt NYPD. L-au dus la spital, dar era prea târziu.

Catherine, care în continuare nu reuşea să proceseze informaţiile, comentă:

— Dar este îngrozitor, nimeni nu s-a deranjat să spună ce s-a întâmplat sau să dea numărul maşinii?

— La ce bun, *señorita?* O fi probabil un vehicul neînmatriculat ca majoritatea maşinilor din Lima – poliţia nu va putea s-o identifice. Dar aţi venit aici să-l vedeţi pe *señor* Flores? Îmi pare foarte rău că vizita dumneavoastră s-a soldat cu un eşec. Vă pot ajuta eu? Nu prea vin oameni de la Oxford pe-aici – este o onoare!

Zâmbetul forţat îi reveni pe chip. Catherine se uită la Rutherford – paranoia punea stăpânire pe ei. Răspunse ea pentru amândoi:

— Nu, mersi! Nu vă faceţi griji. Voiam să vorbim cu *señor* Flores despre incaşi, dar nu contează. O să luăm un ghid de la hotel.

Mantores insistă să-i fie de ajutor.

— Dar, *señorita,* poate vă pot convinge să vizitaţi câteva dintre atracţiile noastre mai moderne? Peru înseamnă mai mult decât moştenirea incaşă, ştiţi!

Uitându-se în jurul holului cavernos, de parcă se aştepta ca vreun duşman necunoscut să apară de după uşi, Catherine bâigui:

— Nu, nu, mulţumesc foarte mult. Ne descurcăm!

— Păi, dacă vă pot ajuta cu ceva cât rămâneţi în ţara noastră, vă rog nu ezitaţi să mă sunaţi. Poftiţi cartea mea de vizită. Îmi pare rău că vizita dumneavoastră a început astfel. Se uită la rucsacurile lor, care încă mai aveau ataşate etichetele

de la compania aeriană, şi le zâmbi larg. Sper din tot sufletul ca lucrurile să se îndrepte!

— Vă mulţumesc, *señor* Mantores, sigur aşa va fi! Sunt sigură că se vor îndrepta.

Dar Catherine nu era deloc convinsă.

CAPITOLUL 23

Rutherford şi Catherine stăteau sus la capătul treptelor din faţa acelor uşi duble, uriaşe şi urmăreau cu privirea traficul aglomerat care se mişca încet, în cercuri, umplând piaţeta de la bază. Claxoanele sunau întruna; gălăgia era aproape de neîndurat, iar mirosul gazelor de eşapament-copleşitor.

Rutherford îşi lăsă rucsacul pe jos şi se uită absent la anarhia ce domnea în Plaza Mayor. În faţa uriaşei pieţe se simţi brusc vulnerabil dorind instinctiv să se ascundă, să intre înapoi în clădire, să dispară.

Catherine scutură din cap în timp ce gândea cu febrilitate:

„Flores a fost cu siguranţă ucis – e o coincidenţă prea mare să-l calce o maşină la douăzeci şi patru de ore după ce am vorbit cu el la telefon. Dar cum să fi ştiut careva că l-am contactat? Oare era ascultat telefonul? Şi dacă da – de către cine şi de ce? Vinovatul este în mod cert cineva bine organizat – de fapt organizat pe plan internaţional – şi de asemenea hotărât să pună capăt oricărei acţiuni în care erau implicaţi profesorul şi Flores. Flores îi spusese la telefon că nu erau pregătiţi. Pregătiţi pentru ce?”

Apoi, raţionamentul o făcu să se cutremure. Un sentiment de groază puse stăpânire pe ea. „Dar, dacă l-au ucis pe Flores doar pentru că a vorbit cu noi, atunci fără îndoială că…”

Se uită în jur panicată; îi venea să plângă, ar fi vrut să se ascundă… şi apoi îşi aminti din nou de profesor, un om blând, plin de compasiune, ucis cu sânge rece din motive pe care nu le putea înţelege deocamdată. Pe măsură ce încerca să ia o decizie, furia luă locul fricii.

„N-o să ne lăsăm aşa de uşor. N-o să ne îngrozească într-atât încât să renunţăm.”

Încercă disperată să-şi dea seama cum ar trebui să acţioneze.

— Are vreun sens să mergem la poliţie… sau la ambasada britanică?

— Nu, răspunse Rutherford cu fermitate, uitându-se la ea. Ce dovadă avem?

Catherine se aşeză pe geantă. Pur şi simplu nu ştia încotro s-o apuce. Simţea cum se cască un hău între ei. Îl ştia de puţin timp pe James Rutherford, iar acesta abia apucase să-l cunoască pe profesor.

„Bietul James. Pesemne că se întreabă ce caută el aici. Dar undeva trebuie să existe o soluţie sau măcar un indiciu care să ne arate cum ar trebui să procedăm mai departe.”

Rutherford se plimba încet pe dalele de piatră de deasupra treptelor imense.

— Catherine, chiar cred că ar trebui să ne întoarcem la aeroport. Adică, am încercat… Altcineva ar trebui să se ocupe de asta. Serviciile secrete, CIA, MI6! Nu ştiu! Oameni care să înţeleagă astfel de lucruri. Făcu o pauză şi se întoarse să îi vorbească în faţă. Era cufundată în gânduri.

Deodată, sări în picioare.

— Poţi să aştepţi aici o clipă şi să ai grijă de geanta mea? Am hărţile profesorului în ea.

Rutherford se răsuci pe călcâie.

— Ce! Ce faci? Hei… de ce intri înapoi? Stai!…

Dar era prea târziu. Catherine dispăruse prin deschizătura dintre uşile imense din fier, înapoi în întunericul din atriu.

Singur, în capătul treptelor, Rutherford simţi un laţ imaginar cum i se strânge în jurul gâtului.

CAPITOLUL 24

Señor Mantores mergea cu paşi rapizi pe coridor către biroul său încăpător de la etajul trei. Nu mai avea masca mieroasă şi amabilă de acum câteva clipe. Băgă mâna în buzunarul hainei, scoase o batistă şi îşi şterse fruntea. Puse batista la loc, udă de transpiraţie. Cu o expresie îngrozită, se duse încet până la uşă şi apoi, oprindu-se un moment, apăsă pe mâner. Inspiră adânc şi intră.

Aşezat la birou, în scaunul său directorial din piele, confortabil, se afla bărbatul care-l omorâse pe profesorul Kent. Ucigaşul era îmbrăcat într-un costum negru cu cămaşă albă. Îşi ţinea braţele scurte, dar musculoase încrucişate la piept, de o manieră foarte agresivă. Lângă fereastră, un alt occidental sinistru, îmbrăcat tot în negru, stătea şi supraveghea printre jaluzele piaţeta de jos. Era complicele bărbatului scund din acea noapte întunecată de la ruinele din Machu Picchu. Cei doi aveau un aer milităros – cu părul tuns scurt, feţele dure şi bătute de vânt. Bărbatul scund se uită aspru la chipul îngrozit al lui *señor* Mantores înainte de a începe să-l bombardeze cu întrebări.

— Aşadar… s-a rezolvat? Pot să-i spun secretarului Miller că asta a fost tot?

Ministrul adjunct pentru antichităţi arăta ca o epavă. Toată încrederea pe care o afişase în faţa lui Catherine şi Rutherford pe hol se risipise. Vocea îi tremura.

— Da, *señor!* Am vorbit cu ei. Nu le-am spus decât că Flores a murit într-un accident rutier. Au fost şocaţi. Nu cred că vor rămâne multă vreme în Peru.

— *Crezi* că nu vor sta mult sau *ştii* sigur că nu vor sta mult?

O privire plină de panică aprinse faţa lui Mantores. Vocea îi deveni plângăcioasă şi piţigăiată.

— *Señor,* n-au de unde porni! Nu pot găsi nimic. O să plece acasă, sunt sigur de asta!

Brusc, complicele, care până în clipa aceea fusese preocupat de priveliştea de la fereastră, se răsuci pe loc.

— Fata vine din nou. Singură! Apoi se întoarse la fereastră şi cu degetele separă iar jaluzelele.

Cel din scaun mârâi:

— Mantores, de ce naiba intră asta din nou în clădire? Mantores simţi că-l lasă nervii.

— *Señor,* nu ştiu! Vă rog, o să vorbesc cu ea, lăsaţi-mă să cobor din nou!…

Tipul de la birou se încruntă la el.

— Nu! Treaba asta-i prea importantă, zise împingând scaunul să se ridice. Ordinele noastre sunt clare. O să ne asigurăm că nu ne mai scapă din mână. Vino cu noi!

Două minute mai târziu, Catherine reapăru zâmbitoare printre uşi, fluturând în mâna dreaptă o bucată de hârtie care avea ceva scris pe ea.

— Ce-i asta? întrebă încurcat Rutherford.

— Asta-i adresa familiei lui Flores. I-am spus femeii de la recepţie că vreau să trimit nişte flori.

Lui Rutherford nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ea intenţiona de fapt să continue călătoria. Însă nu se putu abţine să nu se simtă impresionat de curajul ei.

— A fost atât de uşor?

— Păi, da! Catherine zâmbi şi adăugă: De fapt, vreau să le livrez personal. Haide, să mergem!

Catherine îşi puse geanta pe umăr. Rutherford o privi alergând la vale pe scări să prindă un taxi. Ajunse la baza scărilor şi se întoarse să se uite la el. Văzu că James ezita, şi era de înţeles. „Dar am nevoie să vii şi tu – te rog, James!" îl rugă în gând.

Oftă şi apoi îi strigă:

— James, te rog, hai să facem o vizită familiei lui Flores! După aceea putem merge la aeroport, promit. Nu pot pleca acasă fără să urmez firul acesta. Nu m-aş mai putea suporta.

Rutherford aruncă o privire la figura ei rugătoare şi nu mai fu în stare să judece raţional.

— OK! Ne ducem acasă la Flores acum şi apoi mergem direct la aeroport. Ne-am înţeles? Şi să n-o lungim.

CAPITOLUL 25

Se apropia ora prânzului în acea zi de miercuri, şi străzile din Lima erau pline de maşini. Soarele se ascundea, aşa cum se întâmplă timp de zece luni pe an, în spatele ceţii de coastă care vine dinspre Pacific şi învăluie oraşul într-o pâclă albă. Localnicii o numesc *garoupa,* ceea ce înseamnă „burta măgarului", şi forţa sa opresivă sporeşte efectul înăbuşitor al poluării şi căldurii.

Drumul îi purtă pe Rutherford şi Catherine prin centrul vechiului oraş colonial. Era imaginea unei glorii apuse. Trecură pe lângă vile frumoase din lemn şi palate mari de piatră care în mare parte fuseseră transformate în clădiri guvernamentale ce adăposteau ministere şi muzee.

Vechea Lima era mică şi în câteva minute taxiul parcurse străzile aglomerate şi mizere ale oraşului modern, cu clădirile sale posomorâte din beton şi cu şoselele proaste. Semnele de sărăcie erau vizibile peste tot şi, pe când maşina dădea să depăşească blocajele din trafic, vânzătorii ambulanţi se îngrămădeau pe lângă vehiculul în mişcare, oferind tot felul de mărunţişuri de la umeraşe de plastic la brichete.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce opriseră la o florărie ca să cumpere nişte crini, taxiul coti şi apoi o luă la vale pe o alee îngustă şi pustie, în inima unuia dintre districtele rezidenţiale. Şoferul se uita în stânga şi-n dreapta, lăsând vehiculul să ruleze încet de-a lungul străzii murdare.

— Aha! aici este, anunţă el în cele din urmă. Uşa aceea… cea verde!

Catherine şi Rutherford se uitară cu băgare de seamă la o casă din beton, cu două nivele, înghesuită între alte două cu aceeaşi arhitectură sumbră. Catherine îi plăti şoferului cât se înţeleseseră şi coborî din maşină. Strada goală o făcea să fie agitată. Se uită în jur, apoi se întoarse către şofer.

— Poţi să ne aştepţi până când suntem gata de plecare?

— Bineînţeles, *señorita!* Nu vă grăbiţi!

Şoferul indian opri motorul, deschise radioul şi îşi lăsă capul pe spate, trăgându-şi şapca de baseball pe ochi, cu un zâmbet mulţumit. Catherine şi Rutherford se îndreptară spre uşă.

Rutherford făcu un pas înapoi şi verifică strada, în timp ce Catherine suna la uşă. Liniştea îl demoraliza. După vreo treizeci de secunde, se auzi zgomotul unei chei răsucindu-

se în broască. Uşa se întredeschise. Chipul unei femei apăru în deschizătură. Avea ochii roşii, probabil din cauza plânsului, gândi Catherine.

Femeia era frumoasă, cu puternice trăsături incaşe: o frunte lată, nas ferm, pomeţi înalţi şi tenul foarte închis la culoare. Catherine aprecie că avea în jur de 35 de ani.

— *¿Hola, señora, habla inglés?* Femeia rămase tăcută.

— *¡Nosotros somos amigos de Miguel Flores!* continuă Catherine.

La auzul numelui Flores, femeia reacţionă. Instantaneu, expresia ei deveni mai deschisă şi în acelaşi timp mai vulnerabilă.

— *¿Ustedes conocían a Miguel?* Îl cunoşteaţi pe Miguel? Catherine se simţi teribil de jenată să o deranjeze pe femeia îndurerată într-un astfel de moment.

— *¡Si, señora!* Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră…

Rutherford asista în tăcere la scena foarte delicată la care era martor.

În cele din urmă, după o pauză de aproape un minut, lanţul de la uşă căzu, şi femeia, privind neliniştită în lungul străzii, îi pofti în casă. Închizând şi încuind uşa în urma lor, strigă ceva în quechua – limba incaşilor, încă vorbită în diverse forme dialectale de către indienii din provinciile Anzilor peruani.

Numaidecât îşi făcu apariţia în hol un indian scund şi chipeş, în vârstă de vreo 30 de ani. Îşi ştergea mâinile cu o cârpă. Pe chipul bărbatului se citea îngrijorarea. Vorbi grăbit şi fluent în engleză, cu o voce imperioasă şi puternică:

— Sora mea îmi spune că l-aţi cunoscut pe fratele nostru. Cine sunteţi şi ce doriţi?

Catherine nu prea ştia ce să spună.

— Ăă, ne pare foarte rău să vă deranjăm într-un moment ca acesta, doar că este foarte important să vorbim cu dumneavoastră, dacă tot am venit!

Indianul părea foarte nefericit, dar, după ce o studie pe Catherine din cap până în picioare şi apoi pe Rutherford, în cele din urmă zise:

— Bine, dar nu puteţi zăbovi prea mult!

Îl urmară într-o cameră spaţioasă în care se aflau două canapele şi o bibliotecă mare plină cu cărţi despre istoria, cultura şi arta incaşă. Pe pereţi erau fotografii cu privelişti de-o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia din diverse locuri din Peru: din junglă, de pe coastă şi, cea mai impresionantă dintre toate, din munţii Anzi.

Catherine îi oferi bărbatului crinii pe care-i cumpărase.

— Condoleanţe! Sincer, nu l-am cunoscut pe fratele dumneavoastră. Doar am vorbit cu el o singură dată. Mă numesc Catherine Donovan şi el este James Rutherford. Suntem de la Universitatea Oxford. Am ajuns în Peru azi-dimineaţă.

Speram să ne întâlnim cu fratele dumitale azi. Nici măcar nu aveam o întâlnire stabilită cu el.

Ochii întunecaţi ai peruvianului treceau de la un occidental la celălalt. Suspiciunea lui era aproape palpabilă.

— Mulţumesc pentru flori. Luaţi loc, vă rog!

Dădu florile surorii lui şi îşi trase un scaun. Nu trăda nimic, însă părea foarte stânjenit.

— Dacă nu l-aţi cunoscut pe fratele meu, atunci de ce aţi venit să-l vedeţi? îi întrebă.

Catherine înghiţi în sec.

„Trebuie să scoatem ceva de la omul ăsta – indiferent cât de ciudat e să ne aflăm aici, indiferent cât de lipsit de tact este să îi deranjăm într-un astfel de moment trist –, pur şi simplu trebuie să scoatem ceva."

— Un prieten de-al nostru din Anglia, profesorul Kent, lucra cu fratele dumitale la ceva chiar înainte de a muri. Catherine făcu o pauză să vadă cum reacţionează peruvianul, dar el pur şi simplu îi fixa cu ochii lui negri şi gânditori. Continuă: Ştiu că asta nu vă spune mare lucru, dar am descoperit numele fratelui dumneavoastră codat printre hârtiile prietenului nostru după ce acesta a murit. L-am sunat, dar nu a vrut să vorbim la telefon; ne-a spus să venim aici.

Indianul se ridică brusc, şi Catherine se opri din vorbit. Merse încet spre şemineu şi apoi se întoarse cu faţa la ei.

— *Señorita,* ultima oară când l-am văzut pe profesorul Kent era aşezat exact unde stai dumneata acum, dar asta-i altă treabă. Nu te pot ajuta! Cred că trebuie să încheiem discuţia asta. Nu vreau să ştiu nimic mai mult despre dumneata. Vă rog, am aprecia foarte mult dacă aţi pleca!

Însă Catherine simţea cum o cuprinde ameţeala.

— Îl cunoaşteţi pe profesorul Kent?

— Nu, l-am întâlnit doar de două ori, ambele dăţi aici în casă la Miguel. Fratele meu l-a adus aici ca să poată discuta în tihnă despre munca lor. Acum, chiar trebuie să vă întreb…

Rutherford interveni şi el în discuţie:

— *Señor* Flores, îmi pare foarte rău de moartea fratelui dumitale. Dar aici se întâmplă ceva foarte grav. Nu

puteţi să ignoraţi lucrul acesta! Avem nevoie de ajutorul dumitale… profesorul Kent a fost ucis, credem noi, şi trebuie să ştim ce făceau el şi fratele dumitale. Nu-i putem lăsa să fi murit degeaba.

Era limpede că indianul nu se putea hotărî ce să facă. Rutherford îşi dădu seama că acesta ar fi vrut să vorbească, însă teama îl trăgea înapoi. Rutherford continuă:

— V-ar deranja dacă v-am pune nişte întrebări despre munca lui şi a profesorului? Fratele dumitale v-a vorbit vreodată despre aşa ceva?

Indianul îl privi şi zâmbi trist.

— Mai mult de atât nu mă puteţi deranja. Munca lui Miguel era de importanţă majoră şi pentru mine. Nu asta-i ideea… Vocea indianului se stinse – nu era sigur ce să facă şi, brusc, hotărând parcă să rişte, se întoarse spre ei şi scutură din cap. Îmi pare rău, flutură mâna în aer, Miguel mi-a spus ieri că, dacă i se întâmplă ceva, nu ar trebui să vorbesc cu nimeni. Suntem înspăimântaţi – a fost o zi foarte proastă. Foarte grea!

Catherine simţi o undă de compasiune pentru bietul om.

— *Señor* Flores, ne cerem scuze că vă deranjăm. Vrem doar să înţelegem ce se petrece. Profesorul mi-a fost ca un tată, şi eu am pierdut un om drag.

Indianul oftă.

— Este complicat. Munca lor era secretă. Dar de unde să încep? Se gândi preţ de o clipă, apoi reluă: În ciuda numelui nostru, noi suntem o familie quechua pursânge din Cuzco, capitala antică incaşă, aflată în Anzi. Bunicul nostru a luat un nume spaniol. Suntem atipici pentru indienii proveniţi din mediul rural, norocoşi prin faptul că amândoi am făcut liceul, şi Miguel a studiat la Universitatea din Cuzco. A devenit arheolog şi istoric, iar cu am lucrat până de curând pentru o fundaţie umanitară din statul Cuzco. Munca noastră de o viaţă, de fapt întreaga noastră viaţă, este poporul nostru, quechua – urmaşii incaşilor.

Catherine scoase un oftat de uşurare. „Vorbeşte…” Pe un ton sobru, Flores continuă. Vorbea încet şi îşi alegea cu grijă fiecare cuvânt. Tot timpul ochii săi se plimbau între Catherine şi Rutherford.

— Noi cunoaştem istoria poporului nostru. Cunoaştem poveştile din trecut şi încă de când eram copii am hoinărit printre ruinele antice din Cuzco, din Ollantaytambo şi Tiahuanaco – oraşul vechilor viracochas – lângă Lacul Titicaca. Noi cunoaştem istoria ţării noastre într-un mod în care învăţaţii spanioli şi americani aşezaţi în birourile lor, înconjuraţi de cărţi, nu o vor cunoaşte niciodată. Dar avem şi

noi cărţi, după cum puteţi vedea. Nu suntem necunoscători ai învăţăturilor contemporane. Doar că nu suntem de acord cu ele.

Chipul indianului păru să se însenineze, părând dispus să-şi dezvolte destăinuirile.

— Timp de generaţii după cucerire, spaniolii şi în special Biserica Catolică au făcut tot posibilul să şteargă orice urmă a civilizaţiei noastre. Au fost vandalizate monumente şi centre religioase, au fost arse cărţi religioase, au fost masacraţi preoţi, şi oamenii au fost convertiţi prin sabie. În vreo două generaţii practic nu a mai rămas nimic şi chiar şi azi copiilor noştri li se predă versiunea dogmatică a istoriei noastre: versiunea catolică. Profesorul Kent a înţeles nedreptatea. Nu a trebuit să-i spunem că înaintea incaşilor a existat o altă civilizaţie şi mai măreaţă. Nu ştiu cum, dar deja ştia lucrul acesta şi voia să găsească o dovadă. Noi avem acea dovadă. Profesorul Kent a fost un om învăţat; ne-a spus că adevărul pe care noi i-l făcusem cunoscut ne va ajuta să descoperim un adevăr şi mai mare ce poate salva omenirea.

Ascultând dezvăluirea lui Flores, Catherine deja ştia ce trebuia să facă.

— *Señor* Flores, putem afla şi noi adevărata istorie? Vrem să continuăm munca profesorului!

— *Señorita,* vă rog spuneţi-mi Hernan! Scuzaţi-mi ostilitatea de la început, însă aici nu suntem în siguranţă. Dacă vrem să continuăm discuţiile sau măcar să ne gândim la aceste lucruri, atunci trebuie să plecăm din Lima imediat şi să mergem la Cuzco.

În acel moment, sora lui Hernan reapăru în cadrul uşii. Părea că mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi. Începu să turuie frenetic în quechua şi să arate acuzator către cei doi occidentali. Hernan părea jenat şi în acelaşi timp foarte mâhnit de durerea surorii lui. Folosind cuvinte blânde şi vorbind foarte încet, o luă de mână şi o calmă, apoi o făcu să iasă din cameră.

Rutherford abia dacă observase scena. Era căzut pe gânduri.

„Acum sunt doi morţi. Ce crede Flores că s-a întâmplat?”

Hernan reveni, scuturând din cap. Înainte să apuce să vorbească, Rutherford interveni cât putea de delicat:

— *Señor* Flores, aş vrea să vă întreb ceva. Aveţi măcar cea mai vagă idee cine ar putea fi responsabil de moartea profesorului Kent şi a fratelui dumneavoastră?

Hernan scutură cu tristeţe din cap şi apoi se uită la ceas.

— Nu, mă tem că nu. Dar nu prea contează cine sunt. Ceea ce contează e că oamenii aceştia există. Sunt influenţi şi sunt în stare de orice. Nu sunt paranoic. Acum cu toţii suntem în pericol, Credeţi-mă!

Chipul îi deveni din nou lipsit de expresie. Catherine îi studia pomeţii înalţi şi ochii negri. Cumva, în ciuda teribilei tragedii a morţii fratelui său, bărbatul acesta încă reuşea să-şi menţină demnitatea.

— Hernan, chiar îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutorul dat. Te deranjează dacă mă consult puţin cu James?

— Nu, vă rog! Acum trebuie să plec la spital, dar, dacă vreţi să veniţi la Cuzco, avionul pleacă la cinci şi jumătate. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

Hernan părăsi încăperea. Catherine se entuziasmase din cale afară, se părea că aveau de unde porni căutările. Se întoarse zâmbind către Rutherford şi simţi cum se întristează imediat. După expresia lui aspră, îşi dădu seama că el ajunsese la o cu totul altă concluzie.

CAPITOLUL 26

Îl privi rugător. Aştepta cu disperare acceptul lui să-şi poată continua aventura.

— James, cred cu tărie că ar trebui să pornim cu Hernan să…

Rutherford, cu o voce ce suna incredibil de tensionată o întrerupse:

— Să-ţi spun cum stau lucrurile. Maniacii ăştia – oricine ar fi ei – i-au ucis deja pe Miguel Flores şi pe profesorul Kent. O să ne omoare fără să stea pe gânduri şi pe noi; pentru ei nu însemnăm nimic. Fac tot ce vor şi peste tot în lume, ştii asta! Şi noi nici măcar nu avem habar ce căutăm!

Rutherford sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin faţa şemineului.

Catherine nu ştia ce să spună. Începu într-o doară:

— Nu-i adevărat! Noi ştim ce căutăm: un secret străvechi, ascuns în miturile lumii. Dacă mergem pe firul profesorului Kent, atunci sunt sigură că vom afla mai multe.

Era îngrijorată. Era prima lor ceartă. Îşi dădu din nou seama cât de mult avea nevoie de sprijinul lui, dar era disperată să continue şi furioasă că el sugera exact contrariul. Totuşi, stând în picioare lângă şemineu, cu braţele încrucişate, Rutherford părea mai sfidător ca oricând.

— Catherine, nu ne putem minţi că treaba asta nu este exagerat de periculoasă. Profesorul ştia foarte bine cât de influenţi şi fără scrupule ar putea fi aceşti oameni îngrozitori, indiferent cine ar fi ei, altfel de ce ar fi scris biletul acela? N-am fi absolut nebuni să continuăm pe drumul ăsta?

Catherine nu voia să-l asculte vorbind aşa.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar nu mă pot întoarce. Intenţionez să continui până când aflu despre ce este vorba aici, indiferent de pericole.

În ochii lui Rutherford se aprinseră două văpăi.

— Şi cum rămâne cu siguranţa noastră… nu ţi-e teamă că acelaşi lucru ni se va întâmpla şi nouă?

— Sunt gata să-mi asum acest risc!

Rutherford se încruntă, apoi expiră încet. Se întoarse cu spatele la ea şi se uită pe fereastră în curtea din spatele casei.

Deodată, îşi dădu seama că nu putea suporta ideea de a n-o mai vedea deloc. Intrase în viaţa lui de mai puţin de patruzeci şi opt de ore, îl răscolise şi nu avea de gând s-o lase să-i scape. Se întoarse s-o privească în ochi hotărât.

— Ei bine… eu nu sunt pregătit…

Catherine nu mai voia să audă nimic. Se simţea însufleţită de şansa nou-apărută. Cu o voce sugrumată de emoţii, spuse:

— Înţeleg! Ai fost foarte amabil să vii până aici. Îţi voi rămâne recunoscătoare pe veci. Însă îndărătul cuvintelor ei pragmatice, agoniza. Deşi abia se cunoşteau, nu voia să-l piardă, şi nu doar pentru că ar fi trebuit să facă singură faţă pericolelor.

Rutherford îi zâmbi – un zâmbet resemnat.

— Lasă-mă să termin, doctor Donovan! Nu sunt pregătit să te văd asumându-ţi riscul acesta de una singură. Aşa că va trebui să merg cu tine.

CAPITOLUL 27

Catherine şi Rutherford petrecură după-amiaza în casă, folosindu-se de biblioteca familiei Flores. La ora patru, urcară în taxiul care-i aştepta, să prindă zborul spre Cuzco.

În timp ce maşina pleca din faţa casei Flores şi se îndepărta pe strada plină de praf, o altă maşină ieşi din umbrele unei alei lăturalnice înguste. Un Mercedes argintiu. Şofer era un indian bine legat, cu ochelari fumurii. Lângă el, pe scaunul din dreapta, stătea occidentalul ameninţător îmbrăcat în negru. În spate, pe banchetă, erau complicele lui scund şi *señor* Mantores. Broboane de sudoare se scurgeau de pe fruntea acestuia. Urmăreau taxiul.

Occidentalul de pe scaunul din faţă se răsuci cu faţa spre Mantores şi mârâi furios:

— Acum unde naiba se duc? Ce-am mai scăpat de ei, n-am ce spune!

Întorcându-se să se uite pe geam la vehiculul care dispărea rapid, mormăi ca pentru sine:

— Am ştiut eu de atunci că trebuia să ne ocupăm de toată familia Flores!

De frică, ochii lui Mantores se făcură cât cepele – încerca să vorbească, dar vorbele nu-i ieşeau din gură. Criminalul scoase un telefon dintr-unul din buzunarele interioare ale hainei şi formă un număr din America de Nord. I se răspunse după al treilea ţârâit.

— Domnule, l-am eliminat pe Flores aşa cum ne-aţi cerut, dar din păcate cercetătorii l-au contactat pe fratele său…

După o pauză, vocea de la celălalt capăt vorbi. Tipul scund ascultă cu atenţie şi răspunse:

— Afirmativ! ‘nţeles! De data asta o să ne asigurăm. Da, da, domnule, se va sfârşi în Peru!

CAPITOLUL 28

Zborul spre Cuzco este o experienţă incredibilă. Când avionul decolează de pe aeroportul din Lima şi se îndepărtează de coastă, imediat încep să se profileze, pe ambele părţi, primele dealuri de la poalele Munţilor Anzi. Avionul urcă şi urcă şi munţii se tot ridică de jur împrejur, până când în cele din urmă aparatul de zbor traversează norii şi se înalţă spre tăriile cerului. În depărtare, piscurile mai înalte străpung norii şi punctează orizontul, asemenea insulelor pe o mare înspumată.

Catherine nu era într-o dispoziţie în care să se poată bucura de privelişte. Pe măsură ce gravitatea şi implicaţiile celor două morţi o făceau să se chircească în scaun, simţi cum teama şi panica încep din nou să-şi facă loc în inima ei. Oare erau în siguranţă în timpul zborului?

Îi studie pe ceilalţi pasageri. Ca şi Hernan, aşezat pe un rând mai în faţă, toţi erau indieni. Ar putea oare vreunul dintre ei să fie ucigaş plătit, angajat de duşmanul lor necunoscut?

Era aşa de bucuroasă că mergea şi James cu ea. Calmul şi pragmatismul cu care abordase până acum aventura lor extraordinară o făcură să-şi dea seama că era un bărbat deosebit. Un om normal s-ar fi urcat imediat în avion spre casă, dacă ar fi auzit de moartea lui Flores. De fapt, un om normal, în primul rând, nici măcar nu ar fi venit. În ciuda reţinerilor pe care le avea, părea făcut pentru provocările la care erau supuşi. Viaţa în biblioteci părea acum prea restrictivă, iar cărţile vechi prea neînsemnate pentru el. Deşi nu voia să recunoască, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât îl considera din ce în ce mai atrăgător.

Străvechile străzi pietruite din Cuzco le amintiră celor doi de Oxford. Aerul era minunat de curat după Lima şi pe moment amândoi simţiră cum gândurile sumbre îi părăsesc.

Hernan îi duse cu o maşină închiriată în oraşul vechi şi le vorbi încontinuu despre civilizaţiile străvechi ale munţilor Anzi. Bărbatul conducea jeepul pe străzile înguste, ţinând doar o mână pe volan, în timp ce cu cealaltă făcea gesturi largi pentru a-şi puncta ideile. În timpul acesta, jeepul se hurduca dintr-o parte în alta.

— Incaşii nu au fost iniţiatori – acesta este primul lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi. Deşi lucrările lor

extraordinare sunt împrăştiate prin muzeele din toată lumea, ei erau doar custozii unei culturi cu mult mai vechi. Chiar incaşii admit lucrul acesta. Câţiva călători spanioli luminaţi care au fost martorii distrugerii totale a civilizaţiei incaşe, au încercat să-i înregistreze tradiţiile, chiar pe măsură ce dispăreau în negurile timpului.

Jeepul făcu un viraj riscant în mijlocul străzii, abia reuşind să evite un autobuz mic şi viu colorat plin ochi cu oameni, care se hurduca spre ei, din direcţie opusă. Rutherford se apucă de spătarul scaunului lui Hernan, spunându-şi: „De parcă excursia noastră nu era suficient de periculoasă!" Catherine închise ochii pentru o fracţiune de secundă, când micul autobuz se răsuci pe lângă ei, ratându-i la mustaţă. Se uită la Rutherford şi ridică din sprâncene. Hernan observă mişcarea în oglinda retrovizoare.

— Ah! Îmi pare rău, o să fiu mai atent – nu sunteţi obişnuiţi cu stilul de condus din Anzi! Reduse viteza şi continuă prezentarea poporului său: Nu cred că spaniolii chiar au crezut în poveştile şi tradiţiile pe care le-au auzit direct din gurile vechilor preoţi. Probabil că le-au considerat prea ciudate ca să fie adevărate, dar sunt adevărate. Unul dintre miturile principale ale popoarelor din Anzi – şi de acesta era interesat profesorul Kent – este că o mare civilizaţie a existat cu mii şi mii de ani înaintea civilizaţiei incaşe. Dar nu vă faceţi griji – veţi vedea dovada cu ochii voştri!

Ascultându-l pe Hernan, Catherine şi Rutherford se lăsară încet-încet purtaţi într-o altă lume, o lume a prinţilor incaşi şi conchistadorilor spanioli şi a tragicei căderi a civilizaţiei incaşe. Se uitau pe geamurile maşinii la ţăranii cu straie viu colorate pe lângă care treceau, descendenţii acelui popor măreţ de odinioară, şi se minunau de prospeţimea aerului, de senzaţia de depărtare totală a locului şi de frumuseţea nepământeană parcă a peisajului din Anzi.

În cele din urmă, după ce traversară suburbiile din Cuzco şi intrară pe minunatele străzi pietruite din oraşul vechi, Hernan parcă automobilul în capătul unei alei înguste. Sări din maşină şi îi deschise portiera lui Catherine ca să poată coborî.

— OK! În sfârşit suntem aici. Mă duc să vă las bagajele acasă la vărul meu şi între timp puteţi să vă plimbaţi puţin. Am să-i spun că sunteţi prieteni de-ai mei. Orice-ar fi, nu trebuie să pomeniţi nimic de profesorul Kent sau de Miguel. Nu vreau să mai pun pe nimeni altcineva în pericol. O să mergem la casă abia la căderea întunericului şi puteţi dormi acolo, dar trebuie să plecăm în zori – nu pot risca să fiţi văzuţi aici.

Catherine coborî din jeep.

— Nu vrei să venim cu tine şi să-l cunoaştem? Nu aşa ar fi normal?

Pe chipul lui Hernan apăru din nou o expresie îngrijorată.

— Nu, chiar cred că ar trebui să minimalizez contactul cu voi! Şi aşa puteţi arunca şi voi o privire în jur. Dar sfatul meu e să nu ieşiţi în evidenţă… Dacă mergeţi pe strada aceea – le arătă cu degetul intrarea pe o altă alee îngustă – şi apoi o ţineţi în linie dreaptă, o să ajungeţi în piaţa principală – Plaza de Los Almabos. Ne vedem acolo, la intrarea în catedrală, peste o jumătate de oră.

Rutherford îşi întinse braţele să se dezmorţească.

— Pfiu, de douăzeci şi patru de ore am tot călătorit fără oprire. Mi-ar prinde bine să-mi întind picioarele.

Hernan îi zâmbi.

— Păi, fă o plimbare pe-aici! Dacă vă rătăciţi, întrebaţi pe oricine unde este catedrala şi o să vă arate drumul.

Acestea fiind zise, Hernan se urcă înapoi în jeep şi porni motorul. Vehiculul începu să huruie şi dispăru după colţ. După plecarea lui, rămaşi singuri în mijlocul aleilor pietruite din Cuzco, Rutherford şi Catherine se treziră într-o oază de linişte.

Primul lor impuls fu să tragă adânc în plămâni aerul proaspăt. Cerul era foarte senin şi pentru prima dată de când Catherine aflase despre moartea lui Flores se simţi optimistă şi ceva mai puţin claustrofobică. Se întoarse către Rutherford, care examina construcţia de cărămidă a unui zid imens, străvechi, ce străjuia partea stângă a drumului.

— Crezi că suntem în siguranţă aici, în Anzi?

— Cam cât de în siguranţă putem fi în condiţiile date, dar sunt de acord cu Hernan – nu cred că ar trebui să zăbovim. Ia vino şi uită-te la zidul ăsta extraordinar!

În loc să fie făcut din cărămidă, peretele era făcut din blocuri imense de granit, multifaţetate, unele având aproape trei metri pătraţi.

Catherine se uita în jur minunându-se.

— Cum Dumnezeu au putut face aşa ceva? Asta este stilul incaş de prelucrare a pietrei? Se apropie de zid şi îşi trecu mâna peste un bloc foarte mare. Uite, bucata asta imensă de aici are zece laturi şi este de mărimea unei mese de sufragerie. Incredibil! Se potriveşte la milimetru cu toate celelalte din jurul ei.

Rutherford se dădu înapoi, minunându-se de măiestrie.

— Chiar nu ştiu. Trebuie să fie incaşă, că spaniolă sau europeană, cu siguranţă, nu este. Închipuie-ţi măcar să încerci să muţi mastodonţii ăştia – cei mai mari cântăresc peste o tonă. Haide, să mergem să găsim catedrala!

Mângâind zidul cu palma, Catherine îl urmă pe Rutherford pe strada uşor înclinată, în direcţia pieţei principale.

„Când te gândeşti că doar cu o zi în urmă am avut ultima prelegere din trimestru şi aşteptam vacanţa. E abia miercuri seara, dar Oxfordul mi se pare ca dintr-o altă viaţă… Am căzut printr-o gaură din vechea mea viaţă liniştită şi m-am rostogolit într-o altă lume… o lume plină de pericole."

Privirea i se opri pe Rutherford şi îl observă cum mergea înainte, uitându-se în stânga şi-n dreapta, mereu iscoditor, studiind construcţiile din piatră din Cuzco. Prezenţa lui îi dădea siguranţă.

Aşa cum le indicase Hernan, aleea dădea în piaţa principală, care după Plaza Mayor din Lima, semăna cu un oraş-fantomă. Piaţa era de mărimea unui imaş englezesc mai mare. Era împrejmuită de clădiri de piatră şi era punctul de întâlnire a şase străzi pietruite. Catherine îl ajunse din urmă pe Rutherford şi dădură un ocol pieţei, bucurându-se de spaţiu şi de linişte şi simţindu-se uşuraţi să se afle departe de neplăcerile din Lima. Tocmai când ajungeau în punctul diametral opus zăriră silueta lui Hernan apropiindu-se de pe o alee adiacentă.

— Bună! strigă el. E un loc frumos, nu-i aşa? Catherine îi zâmbi.

Rutherford zâmbi la rându-i şi strigă:

— Nu prea ai cum să greşeşti cu un decor ca ăsta – trebuie să construieşti ceva cu adevărat urât ca să poţi strica priveliştea asta.

Hernan râse în timp ce se apropia.

— Da… da, cred că ai dreptate!

Cei trei cuprinseră cu privirea piaţa şi în spatele ei acoperişurile vechiului oraş, ce cobora în depărtare.

Cu o privire jucăuşă în ochi, Hernan se întoarse către ei şi le spuse zâmbind:

— Aici, în Cuzco, incaşii au construit un templu pentru Viracocha – se numeşte Coricancha. Îl puteţi vedea?

Rutherford şi Catherine se uitară împrejur încercând să localizeze o posibilă structură incaşă. Nu era nici una care să le sugereze măreţia unui templu.

Hernan arătă drept spre biserică:

— Acolo este! Spaniolii au construit catedrala peste templu în 1533 pentru a suprima religia noastră. Se zice că

unul dintre ultimii prinţi incaşi a fost zidit de viu când au construit-o; într-o bună zi, o să-l scoatem de acolo. Ştiţi cine este Viracocha?

Catherine se gândi la bărbatul în vârstă din avion.

— Am auzit acest cuvânt folosit pentru a descrie poporul care a construit liniile Nazca, spuse ea.

Hernan se uită la ea cu coada ochiului, uşor surprins.

— Corect, era numele dat unui popor. Dar Viracocha a fost, de asemenea, un om – era conducătorul, dacă vreţi. *Viracocha* înseamnă „spuma mării". Oamenii care au venit împreună cu el erau numiţi viracochas. Îmi pare bine să văd că ghidurile de călătorie nu v-au spălat creierele. Aceasta era capitala lui, iar el era venerat aici mai mult decât toate celelalte zeităţi.

Catherine încercă să găsească o explicaţie.

— Să fi fost el un rege incaş timpuriu?

Hernan scutură ferm din cap:

— Nu, şi acesta este lucrul important: a venit cu mult *înaintea* incaşilor. Nu ştim când; nu există dovezi scrise. Nu există nici o atestare, aşa că învăţaţii occidentali ignoră legendele legate de Viracocha şi le privesc ca pe nişte mituri. Dar să-l ignori pe Viracocha, e o greşeală. Şi-a lăsat amprenta pretutindeni în Anzi. A cutreierat peste tot şi toate popoarele din regiune spun poveşti despre el şi faptele lui măreţe. Lui i se datorează lucrările în piatră şi prodigioasa îndemânare în ingineria civilă. Aici în Anzi veţi vedea ruinele unor clădiri care vă vor lăsa fără suflare.

Rutherford păru nedumerit.

— Dar nu incaşii l-au construit…

Hernan îl întrerupse. Avea o expresie aspră, ca şi când ar fi vorbit despre cel mai solemn lucru.

— Nu! Incaşii au construit o parte dintre ele, dar au moştenit deprinderile de la Viracocha şi de la adepţii lui.

— Dar de unde era el? Şi când a venit?

Indianul se uită discret de jur împrejurul pieţei înainte de a răspunde.

— Acesta este misterul. Există multe descrieri orale ale sosirii sale. Chiar şi spaniolii în secolul al XVI-lea menţionează aceste relatări. Cu toţii spun că Viracocha a venit de pe mare împreună cu adepţii săi şi a călătorit pe drumul care traversează munţii, îndreptându-se spre nord, făcând minuni, învăţându-i pe oameni agricultură şi cum să construiască temple şi chiar şi măreţul oraş din piatră Tiahuanaca, apoi şi-a continuat drumul. A fost, de asemenea, un tămăduitor, ca Iisus la creştini, şi oriunde mergea reda vederea orbilor, îi înzdrăvenea pe ologi şi alunga spiritele rele.

Unui conchistador spaniol i s-a spus că Viracocha era „un bărbat înalt, cu barbă şi ochi albaştri”. În altă parte, este descris ca având o barbă lungă şi albă, pielea deschisă la culoare şi purtând robe lungi şi albe şi aducând mesaje de pace şi iubire.

Catherine era vrăjită. Aproape că şi-l putea închipui pe marele Viracocha.

— Ce personaj ciudat şi binevoitor, spuse ea ca pentru sine. Hernan o privi stăruitor.

— Da, a fost un om mare şi un civilizator al poporului meu. Incaşii au spus că, până la sosirea lui, oamenii trăiau în cel mai primitiv stil. Nu domesticiseră animalele, nu aveau recolte… pe scurt, erau vânători-culegători. A venit şi i-a învăţat pe oameni agricultură şi zidărie, medicină, muzică şi astronomie. A adus prosperitate şi a făcut-o fără violenţă. Niciodată nu a folosit violenţa ca să-şi obţină scopul, aşa cum au făcut spaniolii.

Rutherford voia să ştie mai multe.

— Dar de ce au venit viracochas? Parcă ar fi fost colonişti, doar că nu au rămas.

— Asta este o întrebare bună şi una de care şi profesorul era interesat. Toate poveştile vechi spun că venirea poporului viracochas are legătură cu marele potop…

La menţionarea acestui lucru, Catherine interveni în discuţie.

— Vreţi să spuneţi că există mituri legate de un potop şi aici sus în Anzi?

— Da! Şi în curând am să vă arăt dovezile. Există multe relatări în Anzi despre un mare potop, asemănătoare cu povestea pe care o spune Biblia voastră. După ce apele au început să se retragă, Viracocha a apărut la Lacul Titicaca, lac care pentru incaşi este sacru. A construit o citadelă la Tiahuanaca. Ruinele stau mărturie şi azi, să le poată vedea toată lumea. După ce şi-a stabilit reşedinţa acolo, a coborât la Cuzco şi, sub îndrumarea lui, ce mai rămăsese din omenire a fost salvată de la barbarie şi a început să se înmulţească.

— Aşadar, lacul Titicaca este adevăratul centru al legendei lui Viracocha? comentă Rutherford fascinat.

— Da! Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, dar acum trebuie să mergem să mâncăm ceva. Haideţi, vă duc acasă la vărul meu! Totuşi, vă rog să nu uitaţi că nu trebuie să vorbim despre lucrurile acestea în faţa familiei mele… Ei ştiu că sunteţi nişte prieteni veniţi în vacanţă.

Hernan era mulţumit. Amândoi oaspeţii săi începeau să înţeleagă adevărul din spatele istoriei Peruului.

CAPITOLUL 29

Acasă la vărul lui Hernan se pregătea cina. Era o locuinţă tipică din Cuzco făcută din piatră, cu o încăpere comună care avea un şemineu mare la un capăt şi o bucătărie alături. Erau mai multe camere la etaj.

Vărul lui Hernan, Arun, nu prea vorbea spaniola şi nu ştia nici un pic de engleză. Avea o constituţie indiană tipică, cam 1,65 m în înălţime şi foarte vânjos. Zâmbea mult şi părea mai puţin serios decât Hernan. Lui Catherine îi lăsă impresia că nu plecase niciodată din Cuzco şi ştia prea puţine chiar şi despre Lima, ce să mai spunem de lumea din afară. Hernan îi prezentase şi, cu multe zâmbete şi strângeri de mână, reuşiră să-şi exprime recunoştinţa. Hernan vorbi îndelung cu vărul său în quechua înainte de a dispărea amândoi în bucătărie, apoi reveni cu nişte băuturi pe o tavă pe care o puse pe masa din mijlocul încăperii.

Catherine se aşeză pe un scaun lângă foc. În timp ce privea flăcările din şemineu, se gândi la tot ceea ce aflase de când sosise în Cuzco. Rutherford, începând să resimtă efectele diferenţei de fus orar, se aşeză pe un scaun şi adormi înainte de a-şi da jos haina. Catherine îi studie chipul, luminat de vâlvătaia focului ce trosnea. Oftă încetişor şi se întoarse la căldura blândă a focului.

Mai târziu în seara aceea, după o cină delicioasă, Hernan îl ajută pe Arun să strângă vasele şi apoi se pregăti să se întoarcă la el acasă. Făcea tot ce-i stătea în putinţă să le ţină moralul ridicat încercând să nu vorbească despre răul ce venea pe urmele lor.

— Ei bine, sper că v-a făcut plăcere ospitalitatea noastră şi că vi s-a părut interesant tot ceea ce am discutat. Ca să nu uit, cred că asta o să vă fie de folos! Din geantă scoase o carte, *Mitologia Arizilor* de Cudden. E o bună introducere în mitologia Anzilor. Chiar şi eu prefer să le numesc poveşti; a le spune mituri ar sugera că nu sunt adevărate, ceea ce ştim cu toţii că e greşit. Lectură plăcută! Am să vin să vă iau mâine la 5, în zori.

Apoi Hernan plecă. Arun se întoarse în cameră numai un zâmbet şi le făcu semn lui Catherine şi Rutherford să-l urmeze în spatele casei. Rutherford, care era deja în picioare, trecu prin cadrul uşii după el şi mai departe pe hol până în dormitor.

În mijlocul camerei, era un pat dublu şi nici o altă piesă de mobilier. Jarul unui foc care se stingea, dar încă mai degaja căldură, strălucea în şemineu. Arun mai puse două bucăţi de lemn uscat pe foc, apoi se întoarse către Rutherford. Britanicul nici nu avea nevoie să vorbească limba lui Arun pentru a înţelege că acesta era singurul dormitor din casă şi erau poftiţi să-l împartă. Zâmbi spre indian şi încercă să-i arate prin gesturi că el putea să doarmă şi pe podeaua din camera principală, dar Arun pur şi simplu râdea la el şi clătina din cap. Evident, oferta de ospitalitate nu se putea negocia.

În clipa aceea, Catherine intră în cameră. Arun le zâmbi amândurora şi ieşi pe uşă.

Jenat, Rutherford ieşi înapoi pe coridor.

— Nu-ţi fie teamă, am să dorm pe podea în cealaltă cameră, şi dispăru pe hol.

Catherine închise uşa în urma lui. În acel moment, îşi sprijini palma de uşă şi-şi aplecă în faţă capul greu de oboseală.

CAPITOLUL 30

Aşa cum promisese, Hernan veni să-i ia la ora 5 dimineaţa. Cu ochii împăienjeniţi, fură conduşi la gară şi urcaţi în tren cu promisiunea de a se întâlni în ziua următoare sus la Machu Picchu, imediat după înmormântarea lui Miguel.

Trenul vechi, cu patru vagoane, porni încet din gară şi începu ascensiunea pe cel mai spectaculos traseu feroviar de pe planetă. Pe parcursul călătoriei de trei ore, locomotiva cu bot cârn îşi târî în sus cele patru vagoane scurte, pe o lungime de mai bine de o sută de kilometri de cale ferată şerpuitoare, şi, trecând pe lângă ferme şi sate, urcă anevoie pe marginea defileurilor cu hăuri, se lipi de pereţii stâncoşi şi, în cele din urmă, având privelişti deschise pe kilometri întregi în toate direcţiile, se avântă spre nori pentru a ajunge la Machu Picchu Terminares.

Acoperişurile din Cuzco păreau a coborî sub nivelul lor şi chiar şi catedrala, Templul lui Viracocha, deveni în curând nesemnificativ în comparaţie cu piscurile gigantice şi văile largi ale Anzilor.

Catherine era agitată. Încă de când se trezise avusese sentimentul că erau urmăriţi, că o maşinărie imensă era pornită împotriva lor; roţile erau puse în mişcare şi un întreg aparat îşi canaliza toate energiile pentru a nu le da pace. Cercetă chipurile din vagon. Ţărani şi turişti. „Nimic care să te îngrijoreze, cel puţin, nu deocamdată.” Se uită la Rutherford şi scăpă un oftat de uşurare.

Bărbatul scosese din rucsac exemplarul din *Mitologia Anzilor* a lui Cudden şi citea informaţiile despre Viracocha pe care le subliniase cu o noapte înainte. Ochii treceau în revistă pagina, timp în care mintea făcea tot felul de conexiuni. Ceva i se părea familiar, doar că nu putea spune exact ce anume.

„Viracocha a venit de departe, de peste mare. Era un bărbat cu pielea deschisă la culoare. Înalt şi puternic, cu ochi albaştri şi o barbă lungă şi albă. El ne-a adus toate beneficiile civilizaţiei, şi a făcut-o în mod paşnic. Dar într-o zi nişte oameni răi au complotat împotriva lui. Când s-a întors din călătoria pe care l-au forţat să o facă, a navigat pe fluviu înspre mare. Într-o zi, o să se întoarcă.”

Deodată, avu o revelaţie.

— Catherine! Cred că am găsit ceva. Cred că am descoperit la ce lucra profesorul.

În acel moment, Catherine admira priveliştea mirifică. Se uită la el, surprinsă.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Cred că am găsit tiparul recurent. În bilet, profesorul Kent a spus că a găsit secretul adevăratei istorii a lumii, îngropat în mituri vechi şi legende. De atunci îmi tot storc creierii să înţeleg ce-a vrut să spună, ce este acest secret, această „adevărată istorie" la care se referă? Dacă miturile toate conţin această istorie adevărată ascunsă în poveştile lor, atunci trebuie să existe motive care apar iar şi iar în tradiţii mitice, fără nici o legătură între ele.

Catherine părea nedumerită.

— Cum adică?

— Ascultă, găsim povestea potopului peste tot; profesorul chiar s-a gândit că a existat un cataclism mondial care a distrus o civilizaţie anterioară, evoluată. Dar ce alte mituri sunt spuse iar şi iar în moduri uşor diferite, peste tot în lume? Şi apoi, deodată, citind despre mitul Viracocha mi-am dat seama…

— Ce?

— Că povestea pe care o spune e aceeaşi – vorbind în linii mari – cu povestea lui Osiris, cea mai veche şi mai importantă zeitate egipteană. Este un tipar, o temă recurentă. Şi are logică. Toate culturile au multe, multe poveşti mărunte, dar miturile centrale sunt cele mai puternice. Străbat secolele, chiar mileniile. Ascunde povestea adevărată în acele mituri, şi ea nu se va pierde. Sunt sigur că am identificat o paralelă directă între Viracocha şi Osiris, zeitatea egipteană, şi trebuie să mai existe şi alte mari mituri centrale care reapar peste tot pe glob.

— Dar lucrul acesta este imposibil, spuse Catherine. Nu a existat nici un contact între cele două culturi; se află pe părţi opuse ale Atlanticului.

— Ei bine, ascultă asta!

Rutherford citi capitolul despre uneltitorii care l-au răsturnat pe Viracocha şi despre plecarea sa ulterioară cu barca spre coastă şi apoi imediat îi reaminti lui Catherine mitul lui Osiris.

— Osiris a fost zeul reînvierii. A venit în Egipt împreună cu adepţii săi, cu mult, mult timp în urmă, şi a adus beneficiile civilizaţiei. Asemenea lui Viracocha, şi Iisus Hristos, a fost un om paşnic şi niciodată nu a încercat să forţeze pe nimeni să adopte căile sale, dar în schimb i-a convins pe oameni să-i urmeze exemplul. După un timp, Osiris

a decis să plece peste mări şi ţări ca să poată aduce civilizaţia şi altor popoare sălbatice. Le-a spus egiptenilor că se va întoarce curând şi l-a lăsat pe fratele său Seth să conducă în lipsa lui. Dar Seth deja devenise gelos pe Osiris şi şi-a dat repede seama că asta ar fi o şansă bună să comploteze împotriva lui. I-a convins pe alţii să i se alăture şi curând a strâns un grup de şaptezeci şi doi de conspiratori. Când Osiris s-a întors din călătoriile sale, ei erau pregătiţi. Au dat un ospăţ mare în cinstea lui, iar în centrul atenţiei a fost un joc: toţi oaspeţii trebuiau să-şi încerce norocul urcându-se într-o ladă de lemn care fusese special făcută pentru eveniment. Cel care încăpea perfect în ladă era câştigător. Dar Seth se asigurase că pentru fratele său va fi construită o astfel de ladă încât Osiris să încapă perfect în ea. După ce toţi ceilalţi oaspeţi au încercat, a venit rândul lui Osiris, care a urcat şi s-a întins în ladă. Imediat, uneltitorii au închis capacul şi au sigilat lada, apoi au aruncat-o în Nil, de unde a plutit spre mare, pentru ca în cele din urmă să ajungă într-un loc numit Biblos. Legăturile sunt clare, oricine poate înţelege. Chiar şi povestea lui Iisus Hristos are ecouri similare; bărbatul cu barbă care vine cu gânduri de pace, mergând pe apă, şi împotriva căruia mai apoi se conspiră şi este înmormântat. Şi în toate aceste poveşti ni se spune că se va întoarce cândva.

— Ai dreptate, este ciudat!

— Ciudat! E mai mult de-atât, şi, de asemenea, e mai mult decât o coincidenţă. Viracocha şi Osiris sunt acelaşi personaj, e lucru sigur. Doar în mituri ca acestea trebuie ascuns un asemenea cod. Faptul că povestea de bază a supravieţuit timp de cine ştie câte mii de ani în două culturi, fără nici un fel de legătură, arată că acestea sunt vehiculele perfecte pentru un mesaj străvechi.

— Dar înţelegi ce spun amândouă poveştile?

— Nu, nu încă! Dar măcar ştim de unde să începem. Rutherford se lăsă din nou în scaun, pierdut în lectură.

În timp ce trenul urca pe drumul lung şi sinous, îşi îndreptă din nou atenţia spre peisajul spectaculos. Marginile abrupte ale văilor erau năpădite de vegetaţia luxuriantă, şi ideea de a mişca în sus ceva, cu atât mai puţin bucăţi gigantice de piatră, pe pantele aproape verticale pentru a construi un templu în inima munţilor, părea o nebunie.

În cele din urmă, trenul începu să gâfâie şi să geamă pe drumul ce escalada culmea din apropiere de Machu Picchu Puentas Ruinas: intrarea la vestitele ruine. Catherine privi în jos la râul sacru incaş, Urubamba, care se unduia jos de tot,

sub ei, încolăcindu-se la poalele muntelui ca un şarpe mare de un verde strălucitor.

CAPITOLUL 31

Gara începea să se zărească uşor; pe peron erau indieni, şi toată lumea din vagoane îşi lua bagajele, pregătindu-se să coboare din tren. Deodată, lui Catherine nu-i veni să-şi creadă ochilor. Uitându-se de-a lungul micuţului peron aglomerat, aproape că-i stătu inima în loc de groază. Închise ochii, respiră adânc şi se uită din nou. Era Ivan Bezumov, îmbrăcat într-un costum alb de in. Inspiră rapid şi se aşeză la loc în timp ce trenul scârţâia şi suspina depăşindu-l.

Catherine se holbă la Rutherford, cu ochii cât cepele.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar sunt sigură că tocmai l-am văzut pe rusul acela ciudat, Bezumov. Este pe peron, vine spre noi. Oare ce o fi făcând aici? Dumnezeule, James, ce ne facem? Unde să fugim?

Rutherford sări ca ars.

— Este aici? Nu se poate! Însă, chiar în timp ce murmura aceste vorbe, îl zări pe rus venind ţintă spre vagonul lor cu paşi mari, însoţit de doi indieni bine făcuţi.

Tot atunci, şi trenul se opri, cu scrâşnete şi răbufniri de aburi. Rutherford se chinui disperat să se gândească la o soluţie. Exista o singură ieşire, prin poarta de la celălalt capăt al peronului, dar Bezumov şi însoţitorii lui blocau calea.

Repezindu-se în celălalt capăt al vagonului, Rutherford deschise uşa de pe partea aceea a trenului şi încremeni de groază. Uşa se deschise izbindu-se de peretele vagonului, fluturând în aer deasupra ameţitoarei pante stâncoase care cobora abrupt vreo câteva sute de metri direct în râul de dedesubt. Încă un pas, şi s-ar fi rostogolit spre moarte. Regăsindu-şi echilibrul, se răsuci în loc. Catherine rămase ţintuită locului. Era prea târziu: bărbatul în alb era chiar în faţa vagonului lor.

Timpul părea să se fi oprit. Ivan Bezumov urcă pe treptele trenului şi deschise uşa. Cu puternicul lui accent rusesc, li se adresă:

— Doctore Donovan şi doctore Rutherford, bine aţi venit la Machu Picchu!

Rutherford amuţise. Gânduri disparate îi tot treceau prin minte.

„O să ne împuşte? Care-i implicarea lui în povestea asta? L-o fi omorât pe profesor? La gândul acesta, simţi cum i se face pielea de găină de spaimă. Dar dacă nu vrea să ne omoare, atunci ce are de gând?”

Bezumov vorbi mai departe, zâmbindu-le larg:

— Vă rog nu fiţi chiar aşa de trişti că mă vedeţi. Îmi pare foarte rău că la ultima noastră întâlnire am fost cam insensibil şi am uitat bunele maniere. Daţi-mi măcar o şansă să mă revanşez.

Furia îl făcu pe Rutherford să uite de frică.

— Bezumov, ce naiba cauţi tu aici? Cum ai ştiut că venim la Machu Picchu? Şi cum ai ajuns aici?

— Îmi pare rău, nu vreau să vă urmăresc ca un maniac, doar că trebuie neapărat să vă vorbesc. Am fost să discut cu directorul colegiului, şi el mi-a spus unde să te găsesc.

Pe Catherine o trecu un fior. „Cum naiba ştia directorul că am plecat în Peru?" Bezumov continuă:

— Date fiind cunoştinţele mele detaliate despre lucrările profesorului am presupus că veţi veni aici mai devreme sau mai târziu. Am luat primul avion după voi şi am venit direct de la Lima. V-am aşteptat, sperând că veţi sosi mai repede. Când v-am văzut pe amândoi, m-am simţit uşurat, dar, iertaţi-mă, nu am vrut să vă sperii.

Comportându-se ca un nobil incaş din vremurile trecute, Bezumov le ordonă celor doi indieni să ia bagajele lui Rutherford şi ale lui Catherine. Rutherford imediat îşi ocupă poziţia în cadrul uşii pentru a le tăia calea. Catherine făcu un pas şi i se alătură, cu chipul răvăşit de furie. Bezumov îi oferi mâna şi cu un zâmbet şarmant spuse:

— Vă rog, permiteţi-mi să vă conduc la hotelul meu! Catherine nu fu impresionată de încercările lui de a fi cavaler. La prima întâlnire, îi displăcuse persoana lui, şi acum, prezenţa lui o agasa de o sută de ori mai mult, la fel chipul subţire, zelul şi tupeul lui evidente.

— Nu, mulţumesc, am prefera să nu venim. O să ne găsim singuri un hotel.

Bezumov scutură trist din cap.

— Mă tem că autobuzul o să fie deja plin de excursionişti, şi hotelul la care stau eu este singurul care mai are camere. Am o maşină care ne aşteaptă afară. Permiteţi-mi să vă iau pe amândoi în maşina mea. Vă putem lăsa bagajele la hotel şi apoi să mergem să ne plimbăm la ruine. Vă aştept!

Bezumov se întoarse. O porni cu pas iute de-a lungul peronului. Catherine şi Rutherford săriră din vagon şi îl priviră plecând. Rutherford se uită lung după el.

— Cine este? Nici măcar noi nu ştiam că o să ajungem aici până în după-amiaza în care l-am întâlnit pe Hernan… Crezi că e de partea duşmanilor profesorului, oricine ar fi aceştia? Şi de ce este atât de obsedat să-ţi vorbească? Este

absolut incredibil, a zburat jumătate de glob pentru şansa minimă de a te găsi.

Catherine căzu pe gânduri.

— Nu ştiu! Sunt complet zăpăcită. Dar mi-e teamă de el. Se întoarse către Rutherford şi-l privi în ochi. Ei bine, ce facem? Încercăm să fugim? O să ne găsească, nu-i aşa? Dacă e periculos, nu o să facă nimic până când nu află ceea ce vrea să ştie. Poate că ar trebui să vorbim cu el, să vedem care e legătura dintre el şi profesor, fără să-i divulgăm ceva. Apoi trebuie să plecăm de aici cât mai repede posibil. Ce zici de ideea asta?

Catherine întinse mâna, îl apucă de braţ şi îl strânse uşor. Rutherford se opri o clipă, apoi îi acoperi mâna cu palma lui şi aprobă dând din cap.

CAPITOLUL 32

Şoferul ţinu uşa maşinii deschisă ca mai întâi Catherine, şi apoi Rutherford să urce. Bezumov era aşezat pe scaunul din faţă, şi Catherine îl putea vedea cum o urmărea cu atenţie în oglinda retrovizoare. În ciuda spaimei pe care i-o inspira ciudatul rus, era şi furioasă. Un zâmbet subţire licări pe faţa sfrijită a lui Bezumov.

— Doctore Donovan, îmi pare rău că am tot fost aşa de misterios. Când ne-am întâlnit prima dată, erai doar un alt profesor universitar, aşa că nu am vrut să-ţi vorbesc despre ce lucram eu şi profesorul. Acum ai venit aici, şi ştiu că ştii ceva, aşa că putem fi mai deschişi.

Catherine şi Rutherford îl priveau amândoi. Şoferul porni maşina şi o luă pe drumul prăfuit care ducea sus, la Machu Picchu.

Bezumov continuă:

— Eu sunt de la Academia de Ştiinţe din St. Petersburg, din Rusia. Sunt geolog de profesie, dar, ca profesor, munca mea m-a îndepărtat destul de mult de studiile mele iniţiale. Am devenit specialist în rocile din Antarctica, şi în 1989 am condus o expediţie către ceea ce dumneata şi tot Occidentul numiţi Tărâmul Prinţului Harald – o provincie de coastă din Antarctica. Şi am făcut o descoperire de importanţă majoră: am găsit dovada faptului că în Antarctica în perioada Paleocenului târziu sau Eocenului a existat vegetaţie tropicală. Asta, desigur, înseamnă că demult şi clima a fost tropicală… Ca s-o scurtez, Uniunea Sovietică s-a destrămat, departamentul meu şi-a pierdut fondurile şi nimeni nu a mai fost interesat de cercetările mele, cu excepţia profesorului Kent. Prima dată, m-a contactat în 1998 şi de atunci am colaborat în chestiuni ce ţin de geologia recentă şi clima de pe pământ.

Bezumov îşi scoase centura de siguranţă şi se întoarse să se uite la ei.

— Când spun recent, asta înseamnă de la începutul ultimei ere glaciare – adică ultimii o sută de mii de ani.

Catherine părea sceptică.

— Şi de ce nu aţi spus aşa de la bun început, şi de ce ne-aţi urmărit jumătate de glob?

Bezumov zâmbi uşor şi se uită la ea cu o expresie curioasă şi de nedescifrat.

— Draga mea, mai mult de cincisprezece ani de muncă urmau să se încheie şi deodată am descoperit că

profesorul a murit. Înţelegeţi că mi-am făcut griji în legătură cu roadele muncii noastre.

Rutherford nu părea convins.

— Dacă lucraţi împreună, de ce nu ai şi dumneata copii după lucrări?

Bezumov îşi păstra zâmbetul, dar acum părea superior, aproape indiferent.

— John, scuze, e James, nu-i aşa? Cu două zile înainte ca profesorul să moară, m-a sunat să-mi spună că a descoperit nişte dovezi cruciale care atestă faptul că, într-adevăr, clima din Antarctica în perioada anterioară anului 4000 î.Hr. era plăcută. Că era potrivită pentru a întreţine forme de viaţă şi nu era un deşert de gheaţă. De la expediţia mea iniţială nu m-am mai putut întoarce în Antarctica şi nimeni nu este interesat să vină în sprijinul teoriilor mele. Munca mea de-o viaţă, descoperirea mea, este în pericol de a fi uitată de lumea academică şi chiar de a dispărea complet. Trebuie să ştiu ce a descoperit profesorul!

Catherine se gândea doar la un singur lucru: hărţile. Dovada la care profesorul se referea trebuie să fi fost colecţia de hărţi. Probabil se gândise că avea şi ultima piesă a puzzle-ului sau probabil că se hotărâse că venise timpul să-i arate lui Bezumov ce descoperise.

— Deci, de ce eu? De ce aţi vrut să mă urmăriţi pe mine? întrebă.

Bezumov rânji lamentabil.

— Deoarece, Catherine, eşti efectiv persoana cea mai apropiată a profesorului… Cine altcineva să-i pună treburile în ordine în Anglia, dacă nu tu? Tu urma să ai acces la toate.

Catherine era înmărmurită.

„Poate că Bezumov chiar îl cunoştea pe profesorul Kent destul de bine. Altfel de unde să ştie cât de apropiaţi eram? Dar de ce instinctul încă îmi spune să nu mă încred în el?”

CAPITOLUL 33

Vestitele ruine antice de la Machu Picchu sunt situate pe pintenul muntelui care se proiectează în valea vastă şi adâncă acoperită de păduri. Se poate ajunge doar pe o cărare care-şi croieşte drum spre nord, printre pietrele acoperite de licheni ale muntelui şi apoi se deschide dramatic în faţa pintenului. Din când în când, în timp ce străbaţi cărarea care şerpuieşte printre bolovani şi arbuşti, versanţii munţilor înconjurători dispar în spatele vălătucilor de nori. Nimeni dintre cei care au urcat în acest decor ireal nu-l va putea uita vreodată.

În timp ce Catherine, Rutherford şi Bezumov coborau cu greu pe cărare, Machu Picchu le apăru în faţa ochilor. Catherine se uita copleşită la cel mai frumos spectacol pe care-l văzuse vreodată. Oricine ar fi făcut aceste lucrări în piatră le integrase perfect în peisajul din jurul munţilor, văilor şi păşunilor terasate, astfel încât şi ele erau la fel de importante ca megaliţii sculptaţi. Totul era în echilibru; totul era în armonie. Rutherford, care mergea cu câţiva paşi în urmă, era mut de uimire când o ajunse.

Cu puternicul lui accent rusesc, Bezumov începu cu entuziasm să facă expuneri despre realizările incaşe.

— Incaşii credeau că trăiesc în a cincea eră, că fuseseră patru lumi înaintea lor, dar că au fost distruse de teribile cataclisme de mediu pogorâte asupra lor de un zeu furios. După cum puteţi vedea… Rusul se opri să-şi tragă sufletul şi apoi arătă cu mâna spre priveliştea copleşitoare. Nu erau chiar primitivi! Totuşi, se pare că în ciuda a ceea ce Viracocha i-a învăţat pe aceşti oameni din Anzi, despre traiul paşnic, ei chiar aduceau sacrificii umane în mod frecvent. Se pare că au sacrificat oameni, mulţi oameni, pe altarele încrustate cu versiuni incaşe ale liniilor ley. Ştiţi ce sunt liniile ley?

Fericit că în sfârşit exista un subiect despre care să aibă şi el cunoştinţă, Rutherford rupse tăcerea.

— Da, le-am studiat.

— Poate ai putea să-i explici şi doctorului Donovan? Rutherford se uită la Catherine. Nu voia să-l ajute pe rus, dar Catherine aştepta explicaţia. Uşor ezitant, începu:

— Liniile ley sunt un sistem de linii naturale de energie despre care se crede că fac legătura între toate marile situri arheologice din Anglia. În anii ’20, un bărbat pe nume

Alfred Watkins a cercetat zonele rurale şi a observat o reţea gigantică de linii care uneau toate siturile antice sacre din istoria britanică. Uluit de ceea ce credea că a văzut, a luat o hartă în inci a Serviciului Topografic Naţional, şi viziunea lui a fost confirmată. Linii perfect drepte puteau fi trase pe hărţile Angliei, unind toate aceste locaţii sfinte. În unele cazuri, liniile se întindeau pe tot cuprinsul ţării, trecând prin inima fiecărui sit.

Catherine era intrigată.

— Ce fel de situri? Vrei să spui precum Stonehenge?

Rutherford dădu din cap, incapabil să-şi stăpânească entuziasmul natural.

— Da, exact! Acesta este de fapt un exemplu foarte bun. Stonehenge, Mount St. Michael din Land's End, Catedrala din Salisbury sunt toate pe aceeaşi linie. O asemenea precizie de aliniere ar fi foarte greu de obţinut chiar şi cu tehnicile moderne, ca să nu mai punem la socoteală că au fost făcute cu mii de ani în urmă.

— La ce servesc? Rutherford zâmbi.

— A… păi, nimeni nu ştie exact. Nu este chiar o coincidenţă sau rezultatul unei probabilităţi statistice. Watkins însuşi, un om prin definiţie practic, a avut o teorie conform căreia acestea au fost iniţial trasee comerciale.

Bezumov interveni, pe un ton deodată nerăbdător:

— Da, dar mai sunt şi alte teorii. Liniile ley sunt adesea aliniate în poziţiile unor anumite stele în anumite zile din an. În orice caz, continuă el, incaşii aveau ceva exact la fel ca liniile ley, numite *ceques.* Acestea erau reprezentări ale statelor şi constelaţiilor importante. Toate erau centrate la templul Coricancha din Cuzco şi de acolo porneau precum spiţele unei roţi. Una dintre cele mai lungi linii porneşte în Cuzco şi se întinde pe vreo opt sute de kilometri, dreaptă ca o săgeată, prin Machu Picchu, Ollantaytambo, Sacsayhuaman înainte de a ajunge în cele din urmă să traverseze Lacul Titicaca şi să străpungă Tiahuanaca – oraşul din nori.

Rutherford nu mai auzise niciodată de alte sisteme de linii.

— Mai apar şi în alte părţi? întrebă el, curiozitatea făcându-l pe moment să-şi uite antipatia faţă de Bezumov.

Bezumov devenise foarte însufleţit, de parcă discutau despre subiectul lui preferat.

— O, da! Chinezii au linii dragon. Acestea sunt la baza artei feng shui: corecta poziţionare a obiectelor în spaţiu. Ei considerau că *lung mei* este o versiune globală a liniilor de acupunctură ce trec prin corpul uman – clădirile şi siturile sacre erau precum punctele de acupunctură – şi sunt o cale de

a accesa trecerea energiei. Aborigenii din Australia au linii în cântec, irlandezii au linii de spirite şi sunt multe, multe alte exemple. Aceste linii înconjoară pământul. Am propriile mele teorii în ceea ce priveşte… Bezumov se opri brusc. Dar aceasta este altă chestiune! Unde rămăsesem? A, da, Machu Picchu! Ideea mea este foarte simplă. Altarele de sacrificiu, precum şi alte clădiri, chiar şi amplasarea întregului complex, sunt poziţionate astfel încât să se alinieze cu diverse stele şi constelaţii în anumite zile din an. De exemplu, echinocţiul de primăvară sau solstiţiul de vară.

Bezumov îşi puse palma streaşină la ochi şi inspectă un pic situl în linişte, înainte de a continua:

— Doctore Donovan, aţi auzit cumva de programe astronomice pentru computer precum Skyglobe?

Catherine confirmă din cap.

— Da, l-am folosit intens în ultimii ani.

— Ei bine, după cum ştiţi, Skyglobe ne permite să vedem exact cum arată cerul în orice zi dată din trecut.

Rutherford era impresionat.

— Cum face asta?

— Păi, stelele, planetele şi alte corpuri cereşti se mişcă toate pe o direcţie şi la o viteză ce pot fi întru totul anticipate. Skyglobe ne poate arăta cum era cerul într-o zi oarecare din trecut şi din orice loc de pe suprafaţa pământului.

— Zău? Parcă am privi în trecut.

— Da, este grozav. Acum, în cazul Machu Picchu este de foarte mare ajutor. Dacă ar fi să ne întoarcem diseară şi să aliniem altarul cu o anumită stea sau constelaţie, am observa că situl nu are nici un fel de legătură cu cerul.

— De unde ştiţi? întrebă Rutherford.

— Eu şi profesorul Kent am încercat deja… de vreo câteva ori.

Catherine avea o idee clară despre ceea ce profesorul şi Bezumov încercaseră să facă.

— Deci, din câte înţeleg, ai folosit programul de calculator pentru a afla la ce dată a existat o aliniere între sit şi stele? se interesă ea.

Bezumov o fixa cu o privire pătrunzătoare.

— Întocmai!

— Şi ce aţi găsit?

Rusul făcu o pauză, privindu-i pe amândoi cu o expresie de nedescifrat.

— Am găsit că aliniamentul original cu Machu Picchu trebuie să fi avut loc, nu acum cinci sute de ani, cum pretind arheologii contemporani, ci mai degrabă cam între anii 4000 şi 3000 î.Hr.

Pe moment, rămaseră muţi de uimire, apoi Rutherford murmură:

— Ceea ce înseamnă că acesta nu este nicidecum un sit original incaş.

Catherine continuă ideea:

— Totul ne duce spre aceeaşi concluzie. *A existat* o civilizaţie anterioară…

Bezumov arăta foarte mulţumit de sine.

— Da! Aşadar, acum ştiţi la ce lucram eu cu profesorul. Veniţi să vedeţi mai de aproape.

După mai mult de două ore, Catherine şi Rutherford reuşiră în cele din urmă să urce treptele care se îndepărtau de complex şi duceau înapoi la hotel. Bezumov se întorsese cu o oră mai devreme, lăsându-i să exploreze singuri ruinele, şi pe drumul spre hotel, Catherine se hotărî ce voia să facă mai departe.

— Lucrurile încep să capete ceva mai mult sens. Cred că ar trebui să-i arătăm hărţile lui Bezumov. El şi-a ţinut partea de învoială şi, oricum, s-ar putea să pună totul într-o nouă lumină.

— Să vorbim cu el e una, dar dacă-i arăţi hărţile o să pierdem singurul nostru atu. Cine ştie ce-o să facă de îndată ce îşi dă seama că nu mai are nevoie de noi?

Catherine se apropie de el, îi cuprinse mâna dreaptă între ale sale şi o strânse uşor.

— James, ai încredere în mine, dacă ai dreptate şi rusul nu este pe deplin cinstit cu noi, atunci reacţia lui la vederea hărţilor s-ar putea să ne spună într-adevăr ceva. Acum ştim că a existat o civilizaţie antică, dar sunt convinsă că mai avem multe de învăţat, şi Bezumov s-ar putea să fie exact omul de care avem nevoie să ne ajute, chiar dacă o s-o facă fără intenţie.

Rutherford o privi şi, pretinzând a fi indiferent la contactul fizic, ridică din umeri.

— Încă mai cred că nu e o idee bună. Suntem absolut singuri aici. Dacă nu merge bine ceva…

Catherine îi dădu drumul la mână şi o porni din nou pe cărare.

— Trebuie să încercăm, spuse ea, pe un ton ferm. James o urmări îndepărtându-se şi apoi întorcându-se să privească pentru ultima oară peisajul magic din spatele lor, oftă adânc, scuturând din cap. „Nu-mi place asta deloc!”

Când intrară în sufrageria hotelului, îl văzură pe Bezumov stând la o masă. Un ospătar îi turna apă în pahar. În clipa în care îi zări, sări de pe scaun şi cu o fluturare expansivă a braţului le făcu semn să se aşeze. Afişă o cordialitate

exagerată când îi întâmpină. Apoi observă plicul cu hărţi pe care îl ţinea Catherine. Ochii îi scăpărară instantaneu.

— Ahhh! Văd că aveţi ceva pentru mine, nu? Catherine se îndreptă spre masa lui, urmată îndeaproape de Rutherford, şi puse dosarul pe masă.

— Da! Profesorul Kent mi-a trimis din Peru aceste hărţi chiar înainte să moară.

Bezumov făcu ochii şi mai mari şi gura i se căscase într-un rânjet lacom. Apucând şerveţelul, începu să-şi şteargă mâinile agitat. Accentul lui rusesc deveni deodată şi mai pronunţat, în timp ce calmul îl părăsea.

— Hărţi, spui! Dar este fantastic.

Catherine începu să deschidă plicul. Mâinile lui Bezumov fluturau nerăbdătoare prin aer. Hărţile alunecară pe masă, şi Catherine se îndepărtă ca să-i permită rusului să domnească singur peste tezaurul de documente.

Ca un posedat, ochii lui Bezumov erau cât pe ce să-i iasă din cap. Cu respect, ca şi când s-ar fi dezintegrat la atingere, trase hărţile în faţa lui pe masă. Le studie pe fiecare în parte cu atenţie înainte de a da una deoparte şi a trece la următoarea, şi în tot acest timp mormăind pentru sine în ruseşte.

Rutherford, stând puţin mai departe de masă, observase transformarea. „Deci acesta este adevăratul om care se afla în spatele exteriorului îndatoritor. Cumva avid, aproape vorace. Şi, cu siguranţă, caută ceva anume… Ce anume caută?”

Apoi, aproape pe neaşteptate, Bezumov se opri ca trăsnit.

— Ştiam eu! Piramidele din Gizeh, bineînţeles!

Rutherford şi Catherine se aplecară să vadă mai bine care era cauza entuziasmului lui Bezumov. Părea să fie o hartă normală a lumii, dar în colţul din dreapta sus avea legenda „Harta Piri Reis a Primului Meridian Tacit – Proprietatea Forţelor Aeriene ale Statelor Unite”. Meridianul zero al hărţii, în loc să treacă prin Observatorul Greenwich din Londra, trecea prin deşert, în imediata apropiere a oraşului Cairo.

Bezumov saliva de bucurie, plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe marginea hărţii.

— Gizeh! De ce nu am avut încredere în propriile instincte? Catherine şi Rutherford se priveau consternaţi. Catherine vorbi prima:

— Ce înseamnă asta?

Cu un rânjet de lup, rusul se întoarse spre ea.

— Înseamnă, drăguţa mea, că un suflet blajin din armata americană s-a deranjat să calculeze locul unde creatorii

originali ai hărţii Piri Reis au stabilit gradul lor zero, echivalentul Observatorului de la Greenwich, şi asta era la Gizeh…

Rutherford era încă nedumerit.

— Dar ce este atât de incredibil despre faptul că Gizeh a fost „primul meridian” al anticilor?

Bezumov îl fixa cu o privire întunecată. Forţa şi ciudăţenia căutăturii lui era de aşa natură încât Rutherford aproape că făcu un pas înapoi.

— Înseamnă că Egiptul sau Marea Piramidă din Gizeh, pentru a fi mai precis, se află în centrul ultimei lumi. Lucrul acesta este de o semnificaţie monumentală.

Ochii lui Bezumov erau în flăcări; visa cu ochii deschişi, preocupat, vorbind aproape ca pentru sine:

— Aceste lucrări monumentale de artă şi arhitectură: liniile din Nazca, Angkor Wat în Cambodgia, Kathmandu, străvechiul oraş din Himalaya, si misterioasele insule sacre din Oceanul Pacific: Nan Medol, Yap şi Raiatea – toate sunt legate între ele, ca parte a unei măreţe maşinării, iar în centru, creierul acestei maşinării trebuie să fi fost Gizeh, la piramide. Acesta a fost apogeul vechii civilizaţii. Şi peste patru zile, luni, la răsărit, va fi echinocţiul de primăvară. Trebuie să fiu acolo! Cine controlează Gizeh controlează lumea![5]…

Părea că uitase că erau şi ei acolo. Îşi puse mâinile pe marginea mesei şi împinse scaunul înapoi. Se uită o clipă în sus, de parcă s-ar fi rugat în taină sau ar fi luat o hotărâre, apoi privi în jos spre Catherine şi Rutherford.

— Ah! Toată această exaltare m-a sleit într-un mod plăcut. Vă rog să mă scuzaţi! Cred, vai, că diferenţa de fus orar a început să-şi spună cuvântul. Trebuie să merg să mă întind.

Şi cu aceasta se înclină băţos, răsucindu-se pe călcâie, ieşi rapid din restaurantul hotelului şi apoi se pierdu în întunericul coridorului din spate.

Catherine şi Rutherford se uitau blocaţi unul la altul.

— Ce, Doamne iartă-mă, crezi că se întâmplă aici? Şi ce tot spunea despre „o măreaţă maşinărie”? Pare complet nebun, comentă Catherine.

Rutherford se holba spre cadrul uşii prin care tocmai ieşise rusul.

— Chiar nu ştiu, dar sunt al naibii de sigur de un lucru: Bezumov are un plan, şi nu este vorba doar despre dragostea pentru cunoaştere a unui profesor. Cât despre sănătatea lui mintală, dat fiind ceea ce tocmai am văzut, aş putea să jur că e complet dus.

— Ce erau locurile acelea la care se referea? Ce amestec au şi ele?

Rutherford, cu o cută adâncă de încruntare pe frunte, explică:

— Sunt alte situri antice. La Angkor Wat sunt unele dintre cele mai spectaculoase ruine din întreaga lume. Se află în inima junglei cambodgiene.

— Ruinele a ce, mai exact? Piramide?

— Nu, nu piramide! Este un complex enorm din şaptezeci şi două de palate de piatră, observatoare astronomice şi temple. Cel mai mare palat, piesa centrală a complexului, are cinci drumuri sacre care ajung până la el şi pe ambele părţi ale fiecărui drum cincizeci şi patru de zei poartă trupul unui şarpe imens – asta înseamnă o sută opt pe fiecare drum. Pare a fi o luptă cu odgonul, dar de fapt şarpele este încolăcit într-un putinei de lapte, şi ei bat oceanul lăptos de pe calea lactee.

— Şi celelalte?

— Păi, Kathmandu stă ascuns sus între norii din Himalaya. Nimeni nu ştie cu adevărat data când a fost fondat. Cât despre celelalte, toate sunt nişte insuliţe, izolate în vastele ape ale Pacificului. Sunt căminul unor ruine extraordinare ale unei civilizaţii de mult stinse şi toate sunt locaşuri sacre.

Catherine dădu din cap şi privi în jos la mormanul de hărţi care erau acum împrăştiate pe toată masa.

— Şi Bezumov crede că aceste situri sunt toate interconectate cu linii ley.

Ochii lui Rutherford sclipiră cu tâlc.

— Este clar că ceea ce i-am arătat noi a fost ultima piesă din puzzle. Şi echinocţiul de primăvară este la doar patru zile distanţă, este un moment critic aş zice…

CAPITOLUL 34

Catherine îşi ţinu îngrozită răsuflarea. Cineva încerca să forţeze încuietoarea fragilă de la uşa camerei lor de hotel. Stând întinsă pe pat în întuneric, auzul i se ascuţi, îi era perfect clar că cineva încerca să intre în încăpere. Simţi cum o copleşeşte un val uriaş de adrenalină.

„O, Dumnezeule, este Bezumov! A venit să mă omoare!”

Auzi mânerul uşii răsucindu-se şi apoi pe cineva intrând în cameră. Oare nu avea nimic care să poată fi folosit ca armă, putea oare să scape?

Încercând să se concentreze în întuneric, desluşi o siluetă musculoasă şi scundă venind spre ea. Instinctiv se rostogoli jos din pat departe de persoana care se apropia. Dar, la primul foşnet al aşternuturilor, o voce şopti în întuneric:

— Catherine, nu-ţi fie teamă, sunt eu, Hernan! Tonul lui părea urgent şi panicat.

Catherine răsuflă uşurată şi aproape râzând.

— Hernan! Ce-i în capul tău? Încerci să mă omori de frică?

Ceasul de pe noptiera de la capul patului arăta 02:37 AM. Până să poată măcar să întrebe ce se întâmplă, Hernan, gâfâind, o atenţionă:

— Şşşttt! Trebuie să ieşi imediat de aici! Stăpânindu-şi panica, Catherine se străduia să înţeleagă totuşi ce se întâmplă.

— Ce, de ce?

— În Cuzco erau doi bărbaţi care puneau întrebări despre tine. Nu ştiu dacă cineva din hotelul acesta le-a spus că staţi aici, dar trebuie să plecăm imediat.

— Doi bărbaţi? Dar cine sunt?

Hernan se duse la fereastră să verifice dacă perdelele erau trase complet şi apoi aprinse veioza de pe noptieră.

— Asta mă sperie. Nimeni nu ştie cine sunt. Au tot vizitat hotelurile şi motelurile din Cuzco încercând să afle cine a venit şi plecat în ultimele două nopţi. Nu sunt de la poliţia secretă – măcar asta ştiu –, deşi au un aspect milităros. Încearcă să fie discreţi, dar eu cunosc pe toată lumea în Cuzco. Sunt pe urmele tale şi ale lui James. Nu avem nici o clipă de pierdut. Mai devreme sau mai târziu, vor merge la gară şi o să afle că ieri-dimineaţă aţi plecat cu trenul şi vor şti că sunteţi aici. E posibil să fie deja pe drum.

Din nou, Catherine simţi fiori reci ca gheaţa pe şira spinării.

— O, Dumnezeule! Ce ne facem?

— O să vă ducem la graniţa cu Bolivia şi de acolo coborâm spre La Paz. De acolo sunteţi pe cont propriu. Ceea ce contează e să vă scoatem din Peru, şi asta cât mai repede. Dă-mi biletele de avion şi o să schimb datele de plecare la o agenţie de voiaj; asta o să-i bage în ceaţă şi o să vă dea un pic de răgaz. OK?

Catherine începuse să îşi dea seama de gravitatea situaţiei şi apoi îşi aminti de rus. Stând pe marginea patului spuse:

— Hernan, avem o problemă!

— Care?

— Am întâlnit o cunoştinţă de la Oxford. Hernan se arătă sceptic.

— Ce? Despre ce vorbeşti? Catherine se simţi aproape jenată.

— Uite, ştiu că sună ridicol, dar un tip de la Oxford care, de asemenea, îl cunoştea pe profesor a venit până la Machu Picchu să ne găsească.

— Glumeşti! Jumătate din populaţia globului pare să fie aici în Machu Picchu. Cine este?

— Este un om de ştiinţă rus. Îl cheamă Ivan Bezumov. La menţionarea numelui lui Bezumov, Hernan tresări ca un animal speriat.

— Bezumov este aici, în hotel?

Fu rândul lui Catherine să fie înspăimântată.

— Păi, da! Îl ştii?

Fără alte întrebări, Hernan apucă un scaun şi îl fixă sub clanţă. Se uită peste umăr la ea şi cu o licărire rece în ochi îşi duse degetul la buze. Apoi scoase un pistol din rucsacul cu care venise. Catherine amuţise. Hernan merse tiptil până la uşă şi îşi lipi urechea de ea, ascultând cu atenţie câteva secunde bune. În cele din urmă, se întoarse şi, furişându-se ca o pisică prin cameră, veni lângă ea.

— Strânge-ţi lucrurile imediat, şuieră el. În ce cameră stă James?

Şoptind la fel de repede, Catherine răspunse:

— Numărul douăzeci şi trei. Hernan, ce se întâmplă?

— O să-ţi spun mai târziu. Crede-mă, Ivan Bezumov nu este doar un om de ştiinţă. Trebuie să ne mişcăm repede; este un om foarte, foarte periculos. Ştii în ce cameră stă?

— Cred că e în camera numărul trei.

— Bine, rămâi aici, mă întorc într-un minut!

Având încă pistolul în mâna dreaptă, cu vârful îndreptat spre tavan, Hernan dădu scaunul deoparte cu mâna stângă şi deschise uşa foarte încet. Catherine îl urmărea îngrozită cum se strecoară afară din încăpere în întunericul negru ca smoala de pe coridor.

CAPITOLUL 35

Hernan se îndreptă spre camera cu numărul trei înaintând pe coridor asemenea unui asasin versat. Trase piedica de la pistol şi se lipi de perete, apropiindu-şi urechea de uşa de lemn. Apoi se opinti cu toată puterea corpului său robust în uşă şi o deschise cu un brânci violent. Broasca fragilă nu avu nici o şansă. Într-o fracţiune de secundă, era deja în mijlocul camerei, cu picioarele desfăcute şi braţele întinse în faţă, pregătit să someze, îndreptând pistolul către pat. Dar camera era goală. Rusul plecase de mult.

Hernan înjură cu voce tare şi blocă piedica. Catherine apăru în cadrul uşii din spatele lui, cu ochii mari. După intensitatea emoţiilor de mai devreme, Hernan se simţi brusc epuizat.

— Catherine, îmi pare rău…

Catherine se uita la el şi nu-i venea să creadă că avea un pistol în mână.

Hernan apăsă întrerupătorul ca să facă lumină şi îi făcu semn lui Catherine să intre în camera lui Bezumov, apoi închise uşa. Catherine ardea de nerăbdare să pună întrebări, dar îşi dădu seama că era mai bine să-l lase pe Hernan să vorbească. Treptat, indianul îşi veni în fire şi, când îşi recăpătă suflul, se uită la armă jenat şi zâmbi.

— Ivan Bezumov nu este doar un om de ştiinţă. Este ceva ce Miguel şi profesorul au descoperit doar după ultima lui vizită. Este un fost colonel în serviciile secrete navale ruseşti. Ne-a păcălit în tot acest timp. Este un om periculos. Dar, de asemenea, şi foarte inteligent. Motivul pentru care a durat atât de mult să-i descoperim adevărata identitate este din cauză că el chiar are vaste cunoştinţe despre situri arheologice străvechi, geologie arctică, preistorie şi multe alte lucruri. Îşi vârî pistolul în cureaua de la jeanşi şi continuă: Bezumov a părăsit ruinele Uniunii Sovietice cu un vis, un vis cultivat de oamenii de ştiinţă sovietici timp de o generaţie: să valorifice energiile naturale ale pământului, curenţii electromagnetici strategici care vin de la soare pe pământ. Maşinile de valuri şi acumulatoarele de vânt sunt nimic în comparaţie cu câteva dintre ideile pe care aceşti oameni de ştiinţă le-au avut. Voiau să folosească însăşi mişcarea orbitală a pământului pentru a crea vaste cantităţi de electricitate liberă, care să poată fi folosită în orice scopuri doreau. Bezumov s-a convins mai apoi că omenirea, în trecut, a valorificat deja această energie

enormă. Dorinţa lui este să redescopere cum a făcut şi apoi să stăpânească aceste cantităţi extraordinare de energie solară.

— Dar asta e incredibil! exclamă Catherine.

— Da, pare o nebunie. Dar, de fapt, profesorul Kent era convins că el chiar descoperise ceva, doar că profesorul, după cum ştii, consideră că toată tehnologia duce inevitabil la degradarea naturii. Credea că planurile lui Bezumov de a valorifica aceste noi forme de energie vor fi mult mai nefaste decât încercările noastre de a valorifica combustibilii minerali sau energia nucleară. Dacă omenirea începe să se joace cu rotaţia reală a planetei sau cu fluxul gigantic de energie spre şi dinspre soare, rezultatele ar putea fi cu adevărat catastrofale.

— Catastrofale în ce sens? întrebă Catherine.

— Cine ştie? Miguel mi-a spus că profesorul Kent credea că, dacă ar fi să intervenim în mişcarea orbitală a pământului, schimbarea bruscă a forţei centrifuge ar putea face ca planeta să se dezintegreze la exterior sau pur şi simplu să explodeze spontan.

Catherine rămase cu gura căscată. Îşi imagină Pământul, frumoasa planetă albastră, cum ar pluti maiestuos, pierdut în nesfârşita noapte a spaţiului. O minge gingaşă de viaţă, poate că singura în nesfârşirea neagră, explodând într-un miliard de fragmente, împrăştiindu-se ca o oglindă spartă, distrusă definitiv.

— Trebuie să-l oprim!

— Ai perfectă dreptate! Este un megaloman şi nimic nu-l va opri să reuşească. Însă acum sunt mai preocupat de siguranţa ta, trebuie să plecăm de aici. Bezumov nu este singura persoană în Peru interesată să vă ajungă din urmă.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 36

Era 07:30 vineri dimineaţa într-o clădire oarecare din centrul financiar al oraşului New York. Secretarul Miller era aşezat la masa de conferinţă împreună cu alţi zece bărbaţi elegant îmbrăcaţi şi de diverse etnii.

— Domnilor, spuse el, multe mulţumiri pentru sârguinţa şi loialitatea din ultimii ani. Aceasta va fi ultima noastră şedinţă matinală; într-adevăr, va fi ultima noastră şansă să ne întâlnim cu toţii. De acum mai sunt şaptezeci şi două de ore până în zorii echinocţiului de primăvară. Să facem o scurtă recapitulare!

Scoase o pereche de ochelari de citit, şi-i puse şi îşi aruncă ochii peste hârtiile întinse în faţa lui pe masă. Cei unsprezece bărbaţi aşezaţi în jurul mesei aşteptau în tăcere. Ar fi putut trece drept bărbaţi de afaceri foarte bogaţi, între vârstele a doua şi a treia; ca şi Miller, toţi emanau autoritate şi inteligenţă. Uitându-se peste rama ochelarilor, începu:

— OK, de Orientul Mijlociu o să aibă grijă chiar senatorul Kurtz şi consiliul. Aşadar, să începem cu Japonia!

Se uită la cei doi bărbaţi orientali de la capătul îndepărtat al mesei. Delegatul japonez se înclină uşor, apoi vorbi:

— După cum ştiţi, domnule secretar, Banca Centrală a Japoniei se află în mâinile Corporaţiei încă de la cel de-al Doilea Război Mondial. Când se va declanşa colapsul mondial luni dimineaţa, contrar politicii oficiale, banca va lichida toate depozitele în monedă străină şi va vinde toate activele atât străine, cât şi naţionale. Nu va exista nici o posibilitate ca piaţa să-şi revină. Mai mult, consiliul s-a angajat să absoarbă orice posibile lichidaţi. Clătină din cap şi se aşeză la loc.

Secretarul se întoarse către chinezul aşezat în stânga sa. Chinezul salută din cap şi spuse:

— Domnule secretar, acţiunea japoneză, împreună cu vânzarea globală pe care consiliul o va instrumenta, va duce la o criză bancară în China, rezultând într-o fuziune a pieţelor financiare. Mai mult de două sute de milioane de oameni vor deveni şomeri peste noapte în principalele oraşe industriale. Manifestaţii ample de protest vor avea loc peste tot şi, în decurs de zece zile, moneda noastră se va devaloriza complet. Agenţii noştri din armata chineză au pregătit planurile pentru o invazie simultană a peninsulei coreene şi a Taiwanului. Suntem aproape siguri că guvernul, într-o încercare de a distrage hoardele de şomeri, va urma întocmai aceste planuri.

Deja ştiu de la fraţii noştri din SUA că marina americană va ataca, de asemenea, uscatul cu flota sa de submarine nucleare, înainte de a prelua contrainvazia Taiwanului şi Coreei. Având China înlănţuită, după revenire, drumul va fi liber pentru Corporaţie.

Secretarul încuviinţă dând din cap. Delegatul indonezian luă cuvântul.

— La primul semn al vreunei agresiuni din partea Statelor Unite, marina indoneziană va mina întreaga Strâmtoare Malacca, cea mai aglomerată rută comercială din lume, ceea ce va avea drept efect scufundarea oricărui vas care ar încerca să treacă pe acolo, lucru care va paraliza întreg comerţul internaţional. Toate importurile de hrană vor înceta. Anticipăm apariţia unor mişcări sociale revoluţionare vreme de o săptămână, urmate de o invazie la scară mare a Malaysiei şi a Australiei.

Secretarul îşi întoarse privirea către ceilalţi şapte delegaţi, dintre care unul era african, doi asiatici şi ceilalţi patru caucazieni, şi întrebă:

— Şi cine va vorbi astăzi în numele Eurasiei şi Africii?

Un englez palid, cu faţa trasă şi cu un aer de antreprenor de pompe funebre dădu din cap către secretarul Miller, sugerându-i că el ar trebui să vorbească.

— Colapsul universal va începe odată ce agenţii noştri vor prelua vânzarea stocurilor şi lichidările de cont. Nici Banca Centrală Europeană, şi nici Banca Angliei nu vor sprijini piaţa, asigurându-se că panica se răspândeşte. Suplimentar, bombele vor cădea în toate oraşele-capitală ale Europei. Infrastructura petrolieră europeană, şi în special cea rusă vor fi distruse, dar în aşa fel încât atunci când Corporaţia va pune mâna pe putere, vor putea fi rapid reparate. Vorbitorul făcu o pauză, apoi continuă: Chiar înainte de miezul nopţii, luni, se va monta un dispozitiv în faţa reşedinţei prim-ministrului indian cu mai mult decât suficientă forţă ca să-l ucidă pe el şi pe familia sa. Chipurile, o grupare islamistă din Kashmir va revendica acţiunea aruncând Pakistanul şi India într-un război de durată. Între timp, am putea isca un război civil în Nigeria. De ceva vreme, am înarmat şi finanţat trei miliţii rebele. Exporturile de petrol din regiune se vor prăbuşi. Vor înceta ajutoare şi importurile de hrană. Foametea va deveni omniprezentă pe tot cuprinsul continentului.

— Bun, spuse secretarul, eu voi coordona acţiunile din Statele Unite, împreună cu membrii comitetului. Toţi veţi primi ordinele finale direct de la senatorul Kurtz în calitate de reprezentant în exerciţiu al comitetului, dar sunt încrezător că

nu aveţi neclarităţi asupra nici unui cod şi nu vor exista greşeli. Cu toţii aşteptăm ziua aceasta de foarte multă vreme…

Bărbaţii din adunare înclinară din cap aprobând solemna înţelegere înainte ca secretarul-general să-şi modereze tonul, devenind deodată mult mai precaut în exprimare:

— Domnilor, nu cred că este nevoie să subliniez că nu trebuie să existe abateri de la planurile noastre! Ordinea de desfăşurare a evenimentelor este crucială pentru succesul nostru. Nimic, şi repet, nimic nu trebuie să se întâmple până când senatorul nu dă comanda. Nu acţionaţi până când nu primiţi instrucţiunile finale. Este clar pentru toată lumea?

Se auziră murmure de confirmare.

Secretarul îşi strânse hârtiile şi apoi se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc, domnilor, şi vă urez succes! Copiii şi nepoţii voştri vor citi despre voi în cărţi. O nouă ordine mondială se va naşte din cenuşa celei vechi. Trăiască Corporaţia!

Şedinţa se terminase, iar delegaţii începeau să iasă din încăpere, timp în care secretarul Miller se întoarse la scaunul său. Încăperea se goli rămânând doar cel mai de încredere asistent al său, agentul Dixon. Secretarul Miller aşteptă ca acesta să închidă uşa, apoi îi făcu semn să ia loc.

Tânărul agent se aşeză şi puse un teanc de hârtii pe masă.

— Domnule, am făcut cercetările pe care mi le-aţi cerut despre senator.

— Continuă, Dixon! Suntem singuri!

Agentul părea cam jenat. Investiga frecvent secretele oamenilor la solicitarea secretarului, dar niciodată nu mai fusese vorba despre un membru al comitetului.

— Ei bine, domnule, se pare că senatorul Kurtz este membru al unei biserici evanghelice extrem de radicale numite Biserica Adevărului Revelat. Are sediul central în congregaţia sa şi a fost membru încă de la naştere. Amândoi părinţii provin din familii care au furnizat câteva generaţii de preoţi Bisericii.

Agentul Dixon făcu o pauză să vadă dacă ceea ce spunea el era acceptabil din punctul de vedere al secretarului Miller.

Secretarul îi făcu semn să continue.

— Senatorul nu face caz de calitatea sa de membru al Bisericii Adevărului Revelat, deşi atunci când este întrebat, recunoaşte acest lucru. În schimb, spune despre sine că este „un creştin devotat”. Totuşi, crezurile Bisericii sunt considerate extremiste de către majoritatea creştinilor evanghelici.

Ochii secretarului se aprinseră.

— Ca de exemplu? întrebă el, cu interes. Agentul Dixon trase aer în piept.

— Ei bine, domnule, se pare că Biserica Adevărului Revelat crede din tot sufletul în Armaghedon. Aşteaptă sfârşitul lumii, de fapt sunt extrem de activ angajaţi în a-i grăbi venirea. Ei interpretează literal textul Apocalipsei. Când va veni sfârşitul lumii, credincioşii Bisericii vor fi duşi în rai, lăsându-ne pe noi ceilalţi să participăm la măcelul ultimei bătălii dintre bine şi rău.

Secretarul se îndreptă de spate în scaun. Pe moment, simţi că se sufocă. Cu siguranţă, comitetul nu trebuia să afle nimic despre adevărata credinţă a lui Kurtz.

Deşi conlucrau pentru a obţine haosul şi distrugerea globală, cu siguranţă Corporaţia nu voia să producă pagube ireversibile, ci doar să schimbe balanţa puterii în favoarea sa.

Îşi dădu seama că agentul Dixon aştepta un răspuns, pentru că îl privea agitat. Îşi veni în fire. Era timpul să acţioneze.

— Mulţumesc, agent Dixon! Ca întotdeauna, munca ta a fost exemplară. Sunt convins că nu e nevoie să-ţi spun că trebuie să păstrezi aceste informaţii doar pentru tine. Te rog, pregăteşte-mi maşina, voi fi sus în cinci minute!

De îndată ce Dixon părăsi încăperea, secretarul Miller se ridică în picioare şi se îndepărtă spre dulăpiorul din lemn de tec, din colţ. Scoţând o cheie din buzunar, descuie uşile şi formă combinaţia de la seif. Încuietoarea cedă, şi uşa de oţel groasă de zece centimetri se deschise în lături. Îşi vârî mâna şi scoase un plic maro aparent inofensiv. Pliindu-l în două, îl puse în buzunarul interior al hainei înainte de a închide şi încuia uşile de la seif.

Inima îi bătea cu putere. Îşi pieptănă părul cu mâinile. Broboane de sudoare i se adunaseră la tâmple. Aranjându-şi haina, scutură din cap uimit de nesăbuinţa acţiunilor sale. Dacă ar fi să se afle ce făcea sau măcar să se bănuiască, n-ar mai apuca noaptea. De fapt, deşi regretabil, va trebui să scape de agentul Dixon. Mulţumită meticulozităţii muncii sale, tânărul bărbat devenise acum indezirabil.

Secretarul Miller se îndreptă spre uşa biroului şi îşi sprijini mâna de clanţă. Situaţia era deprimantă. Singurul gând reconfortant era să ştie că cei doi cercetători erau morţi.

CAPITOLUL 37

Hernan şofa de patru ore, disperat să-şi ducă în siguranţă cei doi pasageri până la graniţa boliviană înainte de a fi prea târziu. Mergeau pe lângă malul sudic al minunatului Lac Titicaca şi erau uimiţi de mărimea sa extraordinară. În toate direcţiile se vedeau piscurile Anzilor, unele acoperite de nori, altele perfect vizibile pe albastrul mirific al cerului. Pe marginile lacului vegetaţia era sărăcăcioasă. Trecuseră de mult de altitudinea unde creşteau copaci; solul sărac şi frigul aproape constant nu creau un mediu propice plantelor, cu excepţia celor mai rezistente. Le arătă scoicile de mare de pe linia malului şi urma verde considerabilă lăsată de maree pe stâncile de pe margine, dovada faptului că un uriaş potop ajunsese până sus pe platoul din Anzi – la mai bine de trei mii de metri peste nivelul mării.

Continuară drumul cu o viteză ameţitoare până când ajunseră la grandioasele ruine ale citadelei de piatră din Tiahuanaca – oraşul pierdut din nori.

Hernan trase vehiculul într-un refugiu la marginea unui drum modernizat, care trecea în apropiere de situl antic, şi opri motorul. În faţă, la numai o oră de mers cu maşina se afla Bolivia, locul unde puteau fi în siguranţă. Pe terenul de lângă ei se întindeau ruinele a ceea ce trebuie să fi fost un oraş imens. Edificii uriaşe din piatră spartă umpleau peisajul şi movile mari piramidale de pământ stăteau mărturia unei preoţimi de mult dispărute.

— Am vrut să vedeţi locul acesta, chiar şi pentru o clipă. Este cel mai sacru loc al nostru. În mijlocul acestui oraş în ruine se află un templu îngropat –, înăuntru se găseşte un stâlp din piatră roşie. Pe acest stâlp este sculptată imaginea unui bărbat. Bărbatul are barbă. Oricine ar fi acest bărbat, cu siguranţă nu a fost incaş.

Rutherford se întoarse şi îl privi confuz pe Hernan. Acesta din urmă întrebă retoric:

— Câţi indieni care poartă barbă ai văzut tu în Peru? Catherine dădu şi ea uşor din cap.

— Este Viracocha, nu-i aşa?

— Da! De jur împrejurul acestui oraş străvechi sunt sculpturi de-ale lui şi de-ale însoţitorilor lui. Unele imagini îl înfăţişează cu elefanţi şi cai. În America de Sud nu mai trăiesc elefanţi de mai bine de zece mii de ani. Cea mai mare statuie îl prezintă pe Viracocha ca pe un fel de sirenă sau bărbat-sirenă. Jumătatea de sus este om, iar de la brâu în jos este acoperit de solzi, poartă un fel de mantie din solzi de peşte.

Rutherford era intrigat, mintea îi zbârnâia.

— Stai aşa puţin! Am mai văzut personajul ăsta! Hernan era nedumerit. Rutherford se întoarse radiind de

încântare către el şi Catherine. Adăugă entuziasmat:

— Ştiţi ceva din mitologia mesopotamiană? Caldeenii, cea mai veche civilizaţie atestată a lumii…?

Hernan negă dând din cap. Catherine, la fel. Rutherford explică mai departe:

— Exista un semizeu, pe nume Oannes. Arăta ca un bărbat, dar poartă haine de peşte şi este parţial amfibie. Îi învăţa pe sălbatici să citească şi să scrie, să are pământul şi să pună bazele unui guvern civilizat şi raţional. În final, pleacă şi dispare pe mare.

Catherine era uluită.

— Dar este incredibil! Este din nou ca povestea lui Osiris.

— Şi asta nu este totul! Îţi aminteşti de mayaşi şi azteci şi de celelalte civilizaţii străvechi din America Centrală?

Catherine avea vagi amintiri despre azteci, cu piramidele lor şi venerarea soarelui. Ridică din umeri şi îi făcu semn lui Rutherford să continue. Acesta urmă:

— Mayaşii toţi credeau într-un personaj numit Kukulkan „şarpele înaripat”; aztecii – în Quetzalcoatl, şarpele cu pene, acelaşi personaj, numele diferă puţin. Era o zeitate cu barbă şi pielea deschisă la culoare care se pare că a ajuns în Mexic de pe mare, cândva în trecutul îndepărtat. I-a învăţat pe oameni meşteşugurile. Trebuie să fie acelaşi personaj. A şi dispărut pe mare pe o plută… Motivul pentru care Cortes, conducătorul micuţei forţe invadatoare spaniole, nu a fost omorât imediat când a debarcat prima dată la ţărm a fost din cauză că Montezuma, regele aztecilor, a crezut, doar pentru că Cortes avea pielea deschisă la culoare şi purta barbă, că s-a întors Quetzalcoatl.

Catherine trase adânc aer în piept.

— Este extraordinar! Acum avem patru înfăţişări ale acestui straniu bărbat alb cu barbă, toate în patru locuri diferite în lume.

Hernan dădea din cap, foarte impresionat.

— Şi aici există dovezi şi mai grăitoare, spuse el, care arată că Viracocha a trăit înainte de zorii istoriei. A auzit vreunul dintre voi ceva despre alinierea stelelor cu monumentele străvechi şi cum, folosind programe moderne, pot fi calculate datele originale ale construcţiei?

Catherine şi Rutherford confirmară amândoi din cap.

— Păi, pietrele şi statuile din Tiahuanaca toate se aliniază perfect într-o anumită zi din trecut. Mulţi astronomi şi arheo-astronomi au verificat lucrul acesta şi este incontestabil…

Catherine îl întrerupse, avidă să afle mai multe.

— Ce dată? întrebă ea.

— 150000 î.Hr.!

Se lăsă tăcerea în timp ce analizau ideea existenţei acestor popoare preistorice foarte avansate, care au trudit cu multă inteligenţă şi energie debordantă ca să creeze extraordinarul oraş care se afla azi aici în faţa lor. Catherine se întoarse să se uite la cei doi bărbaţi.

— Dar nu ne este de nici un folos să înţelegem de ce profesorul credea că avem de-a face cu un avertisment. Şi, cel mai important, nu ne este de nici un folos să înţelegem de ce există nişte forţe atât de hotărâte să menţină aceste informaţii din trecut ascunse, încât sunt în stare să ucidă oameni nevinovaţi.

Rutherford şi Hernan erau la fel de nelămuriţi. Apoi, uitându-se în jur cu îngrijorare, Hernan răsuci cheia în contact, motorul prinse din nou viaţă.

— Nu mai putem întârzia nici o clipă, spuse el. Am să vă las în grija indienilor aymara, la graniţă. Pe aici – de ambele părţi ale frontierei – acesta tot este teritoriul lor. Ei o să vă facă rost de vize turistice boliviene false şi vă vor duce la La Paz. Cu ajutorul lor veţi pleca de aici în viaţă.

CAPITOLUL 38

Senatorul Kurtz coborî din elicopter în strălucirea soarelui de după-amiază. Aplecându-se sub zgomotul paletelor rotorului, merse până în capătul celălalt al micuţului eliport şi spre peluza enormă de la sediul central al Bisericii Adevărului Revelat.

În timp ce elicopterul se ridică din nou în zbor, senatorul nu se putu abţine să zâmbească. Nu se vedea nici un norişor pe cer, aerul era proaspăt şi curat şi acesta era locul lui preferat de pe faţa pământului. Ce uşurare să fii departe de agitaţia din Washington DC şi de activităţile presante de la Corporaţie. Dar merita efortul: foarte curând, profeţiile Apocalipsei aveau să se împlinească, iar şi el se va număra printre cele câteva suflete purtate în înalturi pentru a scăpa de chinurile la care se va număra supus restul omenirii…

La vreo sută şi ceva de metri, clădirile nou-nouţe ale Bisericii Adevărului Revelat se înălţau în toată splendoarea lor, cu ferestrele strălucind în soare.

Traversând peluza, senatorul încercă să-şi înăbuşe un sentiment de mândrie. Îşi putea asuma mare parte din merite pentru că sporise veniturile Bisericii în ultimii ani până la cele câteva sute de milioane de dolari cât erau în prezent.

Studioul de televiziune din centrul complexului era inima vie a Bisericii. Era în forma unui amfiteatru grec, cu şiruri de locuri ridicându-se de jur împrejur şi un podium central unde stătea preotul, sporind intensitatea şi atmosfera momentului. Slujbele înflăcărate erau transmise la nivel naţional, se cereau donaţii, iar poveşti miraculoase despre cum Biserica schimbase vieţile oamenilor erau spuse chiar de membrii publicului extaziat.

Senatorul Kurtz trecu de recepţioner zâmbitor şi o luă pe coridoarele ca un labirint, până când ajunse într-o sală de aşteptare maiestuoasă. Covoarele groase şi mobilierul din piele îi dădeau un aer confortabil ca a unui hotel de cinci stele. Aerul condiţionat zumzăia încetişor. Singurul simbol religios, de fapt singurul obiect decorativ de pe pereţii de altfel spartani, era o cruce de lemn agăţată lângă o uşă închisă din partea opusă a încăperii. Pe tăbliţă era scris „Reverendul Jim White”. Fără ezitare, senatorul traversă cu paşi mari încăperea şi bătu scurt la uşă. O clipă mai târziu, se auzi mârâitul aspru de după uşă:

— Intră!

Accentul era texan – vocea era energică.

Senatorul Kurtz deschise larg uşa şi intră în încăpere. Figura bătăioasă a reverendului îl salută cu un urlet de aprobare.

Reverendul Jim White era scund, cu o constituţie robustă. Avea în jur de 50 de ani, un nas turtit de boxer şi o frunte lată.

— Domnule senator! Ce surpriză plăcută. Nu mă aşteptam să vă văd până mâine. Reverendul se ridică de pe scaun şi veni pe lângă birou, iar vocea sa tunătoare de texan umplu încăperea.

Senatorul apucă mâna întinsă, şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu căldură şi apoi se îmbrăţişară, bătându-se uşor pe spate. Reverendul i se adresă senatorului Kurtz cu titlul său politic mai mult în glumă – se cunoşteau de când erau copii. Împreună puseseră la cale transformarea Bisericii dintr-o sectă obscură într-o forţă majoră a mişcării evanghelice. Parcurseseră un drum lung şi anevoios împreună şi, prin puterea credinţei şi pură charismă, îi convinseseră pe mii de americani de rând să-i urmeze.

Senatorul Kurtz făcu un pas înapoi şi-l măsură pe prietenul său din cap până-n picioare.

— E minunat să te revăd, Jim! Arăţi foarte bine! Te-ai folosit de piscină aşa cum te-am sfătuit?

Reverendul râse din toată inima.

— Ha! Când am timp… când am timp. Am fost atât de ocupaţi cu înregistrarea emisiunilor, cu difuzări, cu introducerea de noi membri pe site… abia mai avem timp să gândim. Dar, te rog, ia loc! Vreau să aud totul.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre două fotolii aşezate faţă în faţă cu o măsuţă de cafea între ele. Expresia jovială a reverendului se schimbă brusc într-una foarte serioasă şi îşi prinse bărbia în mâna dreaptă, cu degete cărnoase.

— Deci, ce îmi poţi spune? Ne apropiem?

Senatorul Kurtz dădu din cap cu entuziasm şi îi comunică vestea bună:

— Jim, cred că am reuşit!

Faţa reverendului se lumină din nou. Abia îşi putea înfrâna emoţiile.

— Serios? Chiar crezi că suntem pe punctul de a ajunge la sfârşitul vremurilor?

— Da, Jim, suntem! Nu văd cum am putea fi opriţi. Nici că-mi pot dori ca lucrurile să meargă mai bine de atât. Ereziile periculoase ale profesorului britanic au fost şterse din istorie. Şi preluarea planificată a Corporaţiei va începe. Am

organizat azi şedinţa de consiliu. Mai sunt câteva zile până la Armaghedon.

Reverendul Jim White făcu ochii mari, cât cepele. În sfârşit, după atâta efort şi strădanie, părea că se apropiau de visul lor. Senatorul continuă:

— Voi lua un zbor direct spre Cairo, unde îmi voi stabili baza. Am discutat cu agenţii noştri din Israel şi sunt şi ei gata. Am introdus un minidispozitiv termonuclear în moscheea Al-Aqsa din Ierusalim, pentru a fi detonat în paralel cu criza globală a Corporaţiei. După cum ştii, agenţii noştri au minat deja Zidul Plângerii, folosind vechea reţea romană de canalizare dezafectată. Când zidul va fi făcut praf, automat israelienii vor comanda forţelor aeriene să bombardeze Mecca. Orientul Mijlociu va fi mistuit de flăcări. Sunt sigur că Israelul va recurge la folosirea armelor nucleare şi mă aştept la mai mult de o sută de milioane de victime doar în primele zile. Toate acestea se vor întâmpla la ordinul meu luni dimineaţă – în zorii echinocţiului de primăvară.

Predicatorul se ridică în picioare şi înălţă palma dreaptă deschisă, cu degetele desfăcute spre tavanul încăperii sale luxoase. Ochii lui larg deschişi erau împăienjeniţi de lacrimi. Cu vocea sa tunătoare strigă cu o bucurie frenetică:

— Slavă Domnului!

CAPITOLUL 39

Era 07:35 AM la hotelul Ruinas, Machu Picchu, când o maşină japoneză nou-nouţă se opri cu scârţâit de roţi în faţa intrării. Făcând notă discordantă în peisaj, printre ţăranii modeşti din Anzi şi fundalul maiestuos al munţilor, ucigaşul profesorului Kent şi tânărul său complice coborâră din vehicul în curtea prăfuită din faţa hotelului.

Cei doi bărbaţi, fără să piardă vremea, intrară în holul hotelului. În spatele tejghelei de la recepţie, şedea un bătrân, iar în colţ era o indiancă, ştergând podeaua. Atât recepţionerul, cât şi femeia care făcea curat îşi ridicară surprinşi privirea. Nu era lucru obişnuit să vezi bărbaţi la costum şi conducând vehicule nou-nouţe în Machu Picchu şi, oricum, în Peru toată lumea, de la cel mai mic copil până la ultima babă, ştia că nu trebuia să stai în calea unor astfel de oameni. Femeia îşi propti mopul de perete şi dispăru rapid pe coridor.

Asasinul se întoarse către complicele său şi-i vorbi. Avea o voce guturală şi plină de frustrare şi dezgust.

— Îţi spun eu, i-am ratat…

Complicele părea îngrijorat. Mărşălui spre recepţie şi se stropşi la recepţioner:

— Vreau să văd registrul de noaptea trecută. Rapid!

Bătrânul, îngrozit, bâjbâi prin registrul de rezervări legat în piele, încercând cu degetele lui noduroase să-l deschidă la pagina care trebuia.

Tânărul agresor interveni:

— Dă-mi-l mie, moşneag tâmpit!

I-l smuci din mână şi începu să dea paginile. Câteva secunde mai târziu, trecea cu arătătorul mâinii drepte peste numele a doi oaspeţi: Donovan şi Rutherford! Cu o înjurătură crâncenă, îşi ridică privirea şi întrebă:

— OK, bătrâne, unde au plecat? *¿Dónde están los gringos?* Ochii bătrânului recepţioner se făcură mari de frică, nu înţelegea nimic. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de tejghea şi dispăru prin cadrul uşii din spatele barului. Tânărul ridică blatul tejghelei de la recepţie şi merse după el. Bătrânul se trăsese lângă perete de frică şi bolborosea ceva de nedesluşit într-un dialect indian. Tânărul îşi pierdu răbdarea. Începu să urle:

— Unde sunt Donovan şi Rutherford? *¿Dónde están Donovan y Rutherford?*

Recepţionerul căzu în genunchi şi se aplecă de parcă aştepta o lovitură. Într-o engleză stricată bolborosi:

— *Señor,* cei doi străini au plecat în timpul nopţii.

— Unde, unde au plecat?

— Pe drumul spre Bolivia.

Tânărul sări şi-l apucă pe recepţioner de guler.

— Erau singuri? Cu cine erau?

— Da, *señor!...* da, *señor!* Erau cu un prieten, cineva care a mai fost aici. *Señor* Flores!

Asasinul li se alăturase acum. Îşi ţuguie buzele scârbit.

— Ştiu că sunt urmăriţi. Trebuie să ne mişcăm repede! Tânărul îl aruncă la podea pe recepţioner, şi cei doi bărbaţi ieşiră ca vijelia din hotel.

CAPITOLUL 40

După ce Catherine şi Rutherford coborâră din maşină la graniţa boliviană şi se scuturară de praf, Hernan arătă spre un loc în spatele barăcii ce reprezenta punctul de control, în direcţia unei maşini de teren izolată, parcată chiar de cealaltă parte a graniţei.

— Aceea e maşina voastră. El o să vă ducă la La Paz în cel mai scurt timp. Îl cheamă Quitte, nu vorbeşte nici o boabă de engleză. O să vă ducă acasă la el în La Paz. De acolo vă puteţi planifica singuri plecarea.

Hernan îşi puse mâinile la gură şi strigă în direcţia vehiculului imobil:

— *Hola, Quitte, estoy aqui con mis amigos. ¡Vamonos!*

Uşa şoferului se deschise, şi un indian scund şi zâmbitor coborî. Le făcu semn cu mâna, şi Hernan îi întoarse gestul.

Hernan apoi se întoarse şi le vorbi pentru ultima dată. Ochii îi erau scânteietori şi fiecare muşchi şi fibră a corpului său păreau să-i zorească, în dorinţa de a-i vedea reuşind în ce-şi propuseseră.

— Prieteni… mult noroc! O fixă pe Catherine cu privirea lui stăruitoare. Şi… aveţi grijă!

Catherine simţi cum i se pune un nod în gât. Avea un presentiment cumplit cum că urma să se întâmple ceva.

— Nu poţi veni cu noi la La Paz? Stăm liniştiţi vreo câteva zile.

Hernan zâmbi şi scutură din cap.

— Nu, Catherine, trebuie să mă întorc la familia mea, încă suntem în doliu, trebuie să fiu cu ei.

Şi zicând asta, se îmbrăţişară, apoi Catherine se îndepărtă, cu lacrimi în ochi. Rutherford întinse călduros mâna cu Hernan.

— Mulţumesc pentru tot! Îţi promit că vom face tot ceea ce putem, de dragul lui Miguel şi al profesorului, vom scoate adevărul la iveală şi-l vom opri pe Ivan Bezumov.

Hernan se aplecă şi-l îmbrăţişă pe englez.

— James, ai grijă de tine şi de această doamnă frumoasă! James îl strânse cu căldură în braţe pe indianul vânjos şi apoi se despărţiră în sfârşit.

CAPITOLUL 41

În clădirea Sotheby's de pe York Avenue, sediul din Manhattan al faimoasei case de licitaţii, o tânără atrăgătoare şi cochetă îl conduse pe secretarul Miller într-o cameră întunecată, fără ferestre. Femeia întinse mâna cu manichiură perfectă după tocul uşii, găsi întrerupătorul, şi încăperea fu inundată de lumină.

— Aceasta este sala de hărţi! După cum vedeţi, nu sunt geamuri, aşa încât nu există nici un risc ca lumina naturală să deterioreze vreo piesă. Luaţi loc, vă rog! Pe pereţi avem câteva exponate din colecţia noastră care v-ar putea interesa. Domnul Silver o să coboare într-un minut!

Secretarul făcu ochii roată prin încăperea mare, elegantă. În mijloc, se afla o masă de conferinţe, înconjurată de scaune din piele, confortabile. Deasupra mesei, o lampă tehnică modernă era suspendată din tavan, dând posibilitatea de a fi înălţată sau coborâtă în orice direcţie. Pereţii erau plini cu hărţi înrămate.

Tânăra continuă:

— Cea de acolo este făcută de Cristofor Columb, harta originală a primei lui călătorii spre America. Este literalmente nepreţuită, de aceea este protejată cu un geam anti-glonţ, într-o ramă din oţel inoxidabil, montată în structura clădirii. Îi adresă vizitatorului un zâmbet alb ca de reclamă şi-l întrebă: Vă pot servi cu ceva, ceai sau cafea?

Secretarul Miller mârâi drept răspuns:

— Nu, mulţumesc! După cum spuneam, nu sunt un cunoscător şi cred că exemplarul meu este o copie, nu originalul. Vreau doar să fie identificat!

În momentul acela, tânăra care rămăsese tot în cadrul uşii se întoarse în loc:

— A! Iată-l!

Byron Silver, o autoritate recunoscută pe tot globul în domeniul cartografiei antice, intră în sală. Era un bărbat de aproape 60 de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un costum în trei piese, cu dungi subţiri, şi era aproape chel. Faţa uscăţivă şi tenul palid trădau anii petrecuţi în semiîntunericul bibliotecilor vechi, studiind hărţi şi manuscrise. Bărbatul întinse mâna să-şi întâmpine musafirul.

— Bună ziua! Bănuiesc că sunteţi domnul Miller.

— Da! Mulţumesc că m-aţi primit fără o programare, domnule Silver!

Anticarul zâmbi servil şi începu cu o voce preţioasă, ce părea fină ca mătasea:

— E în regulă! Pentru cineva care cunoaşte valoarea priceperii mele şi este dispus să plătească pentru asta, aşa cum sunteţi dumneavoastră, cu drag sunt gata să încep lucrul fără preaviz.

Tânăra părăsi încăperea, închizând uşa încetişor. Silver arătă spre masă:

— Ce ziceţi? N-are sens să mai aşteptăm.

Secretarul Miller merse la masă, îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase plicul maro. Îl deschise cu băgare de seamă, extrase o singură coală de hârtie cu o hartă pe ea şi o aşeză pe masă. Silver se încruntă. Căută în buzunar o pereche de ochelari şi îi puse rapid pe nas, apoi întinse mâna şi aprinse lustra ca să o potrivească într-o poziţie chiar deasupra hărţii. Secretarul Miller îl urmărea ca un uliu, disperat să-i afle părerea. După o clipă, Silver ridică privirea şi îşi scoase ochelarii.

— Ei? Ştiţi ce este?

Silver dădu din cap cu un aer înţelept.

— Da! Este o copie a hărţii Piri Reis. Ştiţi ce înseamnă asta?

Secretarul Miller clătină din cap iritat. Silver continuă:

— Este o hartă făcută de un amiral turc, pe nume Piri Reis, în Evul Mediu. Are la bază nişte hărţi vechi – mult mai vechi – sau cel puţin aşa ne spune el, din dorinţa de a fi de ajutor flotei turceşti, în eventualitatea în care navigau pe oceanele din sud.

Secretarul Miller era pierdut. Care era legătura? De ce voise senatorul să-l omoare pe profesor şi de ce îi ceruse în mod expres să distrugă harta?

Dar Byron Silver îl trezi la realitate, încheind explicaţia:

— Cartografiază partea continentală a Antarcticii şi arată că este un teritoriu fără gheţuri. Prin urmare, harta aceasta este o curiozitate, un obiect de colecţie.

— Vrei să spui că harta cartografiază cu precizie Antarctica? Cum e posibil aşa ceva? Corectaţi-mă dacă greşesc, dar nu este complet acoperită de gheaţă?

Byron Silver zâmbi.

— Ei, nu ştie nimeni! Dar tocmai de aceea harta este preţioasă, pe lângă valoarea ei istorică, de necontestat. Colecţionarii adoră obiectele învăluite de mister. Oricând avem norocul să dăm peste asemenea artefacte precum harta Piri Reis, suntem extrem de interesaţi.

Byron Silver întinse mâna să stingă lumina şi pe un ton aproape absent spuse:

— Desigur că adesea primim reclamaţii din partea clienţilor care sunt, cum să mă exprim, înclinaţi să interpreteze literal textele religioase ad literam.

Secretarul Miller îngheţă.

— Ce? De ce?

Byron Silver se întoarse repede să se uite la el, simţea încordarea din vocea clientului său.

— Păi, vreau doar să spun că unii oameni nu sunt de acord cu artefactele care pun sub semnul întrebării poveştile biblice.

Secretarului Miller îi îngheţă sângele. Se uită îngrozit la hartă. Aşadar, profesorul nu reprezentase niciodată vreo ameninţare la adresa Corporaţiei. Era perfect clar că senatorul se folosise de reţeaua de agenţi a Corporaţiei pentru a-şi atinge propriile scopuri. Acesta era un lucru fără precedent. Oare până şi secretarul Miller fusese doar o unealtă în planurile senatorului? Era oare întreaga Corporaţie pe punctul de a fi deturnată pentru a încuraja scopurile religioase ale senatorului?

Secretarul Miller nu mai putea discuta posibilităţile, dar trebuia să cerceteze. Se dăduse deja undă verde să se atingă scopul Corporaţiei pentru luni dimineaţa, dar el încă mai putea să intervină în aceste planuri.

Va trebui să-l înfrunte pe senator faţă în faţă, dar va trebui să-şi aleagă bine momentul, altfel va sfârşi foarte curând, asemenea profesorului Kent.

CAPITOLUL 42

În timp ce maşina cobora pe şoseaua sinuoasă şi ameţitoare de la Alto Piano spre capitala boliviană, Catherine şi Rutherford erau pierduţi în propriile gânduri. Zâmbitorul şi energicul Quitte conducea cu îndemânare şi viteză.

Catherine se uita la peisajele vaste ale văilor şi piscurilor muntoase şi se gândea la profesor, întrebându-se ce-ar fi făcut el în acea situaţie. Îi ducea dorul, îi lipseau solemnitatea şi bunătatea lui. Rutherford, care tot medita în tăcere de ceva vreme, admira priveliştea spectaculoasă a Anzilor. Se încruntă şi se uită în continuare pe fereastră, ochii străbătând peisajul ca şi când se aştepta să găsească acolo răspunsuri. Apoi, pe neaşteptate, se întoarse spre Catherine.

— Ţi-aminteşti legenda lui Ghilgameş?

Se priviră în ochi. Rutherford îşi ridică sprâncenele optimist. Catherine scutură din cap, Rutherford îşi schimbă poziţia să se poată uita la ea cu mai multă uşurinţă şi continuă:

— Stă la baza poveştii lui Noe din Biblie. Prima sa atestare este în inscripţiile cuneiforme datând din jurul anului 2000 î.Hr. Dar probabil este mai timpurie decât originea sa. Ghilgameş era regele oraşului Uruk din Sumeria şi ne spune cum a întâlnit un alt rege numit Utnapiştim care trăise înainte de potop. Utnapiştim fusese avertizat de unul dintre zei că avea să vină un potop, şi astfel a construit un vas, a adus la bord diverse specii de animale şi tot felul de seminţe. A urmat o furtună uriaşă şi apoi nu mai era nimic decât apă cât puteai vedea cu ochii. Utnapiştim a dat drumul unei porumbiţe… Catherine strigă:

— Dar este ridicol. Adică autorii Vechiului Testament au copiat povestea cu punct şi virgulă…

— Şi de ce nu? Este o poveste bună. Putem presupune că Utnapiştim a fost un simbol, un singur personaj care a supravieţuit potopului. Altfel, rasa umană n-ar mai fi putut să crească la dimensiunea pe care o are azi. Aceste mituri sunt consemnări grafice despre un cataclism care aproape i-a distrus pe strămoşii noştri. Rasa umană a fost aproape nimicită.

— Vai, dar ce idee!

— Da, cumplit, dar este singurul motiv pentru care această poveste înfiorătoare stă în centrul atâtor culturi. Este cea mai timpurie amintire a omenirii ce a putut fi împărtăşită… şi există multe alte descrieri ale distrugerii care implică foc şi cutremure, şi geruri, şi par să coincidă cu

poveştile despre potop. Scrierile sfinte zoroastriene, de exemplu.

Catherine se încruntă.

— Zoroastrienii… cine sunt aceştia?

— Sunt adepţii profetului Zoroastru sau Zarathustra după cum mai este cunoscut. Încă mai sunt – deşi în viaţă au rămas doar câteva sute de mii – majoritatea în Bombay în India. Zoroastru se spune că a avut o revelaţie de la Dumnezeu…

Catherine văzu o paralelă.

— Deci este precum Mohammed pentru musulmani sau Moise pentru evrei?

— Da! Doar că Zarathustra este mai vechi, el a trăit cândva înaintea anului 2000 î.Hr. Zoroastrienii, care consideră că naţia lor s-a născut în nordul Rusiei, cred că într-o zi diavolul s-a hotărât să distrugă Airyana Vaejo – Edenul zoroastrian, undeva în Siberia. În loc să-l inunde, l-a îngheţat. Scripturile spun cum un tărâm cândva frumos a fost acoperit de zăpadă şi scufundat în iarna veşnică.

Catherine asculta cu interes.

— Aceasta este o soartă foarte concretă – nu genul de poveste pe care s-o inventezi.

— Da, şi chiar şi vikingii au ceva asemănător. Rutherford se înflăcărase. Ei cred că a existat o vreme când se părea că pământul avea să cadă într-un abis de haos etern. Recoltele au fost distruse, a izbucnit războiul, şi totul s-a acoperit cu *zăpadă.* După vremea rece, pământul a luat foc, transformându-se într-o imensă minge de foc. Totul până la ultima suflare de viaţă a fost ars. Şi, în cele din urmă, ca şi cum pământul n-ar fi suferit destul, mările s-au ridicat şi au acoperit totul cu o pătură de apă.

Zicând acestea, Rutherford îşi împreună mâinile. Catherine reflectă asupra teribilei viziuni a vikingilor.

— Problema este că nicăieri, în nici unul dintre miturile pe care tocmai le-ai povestit, nu ni se spune ce anume a provocat acest dezastru global. Dacă nu cunoaştem cauza, atunci cum putem evita aceeaşi soartă?

Rutherford începu a gândi cu voce tare.

— Şi totuşi, profesorul era convins că este exact ceea ce spune mesajul secret.

— Poate ar trebui să privim problema dintr-un alt unghi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, decât să ne bazăm doar pe abilitatea noastră de a interpreta mituri pentru a descoperi ce a distrus ultima lume, de ce să nu căutăm noi o altă dovadă a monumentalului

cataclism? Dacă folosim surse geologice reale sau fosile drept dovadă, ar trebui să putem descoperi o asemenea perioadă dramatică din istoria pământului. Am putea combina datele tehnice cu miturile – am putea chiar să aflăm cu precizie când a pierit ultima lume, spuse Catherine. Rutherford dădu din cap încurajator.

— Dar aceasta o să ne ajute să înţelegem de ce a pierit? O să ne ajute să înţelegem avertismentul?

— Absolut! Gândeşte-te! Dacă vom şti mai multe despre cataclismul de atunci, ne va fi mai uşor să intuim care au fost cauzele. Ochii lui Catherine se aprinseră şi lovi scaunul din faţă cu podul palmei. Exclamă: Von Dechend!

Rutherford dădu hotărât din cap.

— Da, desigur, perfect! Şi ştim că putem avea încredere în el… Trebuie să ne întoarcem la Oxford. Acum!

Hernan îşi conducea vehiculul pe drumurile pustii din Alto Piano, înapoi spre Cuzco. Fusese într-o stare epuizantă de şoc de la moartea fratelui său; nimic nu mai părea real. Deşi se temuseră că erau în pericol, când venise lovitura, nu îl găsise pregătit. Cu apariţia acestor străini, simţi deodată că mai exista o fărâmă de şansă.

„Şi-atunci, moartea profesorului Kent şi a lui Miguel nu vor fi fost în zadar.” Se gândea cum Catherine şi Rutherford vor reuşi să scape şi vor avea curaj să răzbată mai departe. „Trebuie să reuşească.” Tocmai atunci observă o maşină în faţă, parcată de-a curmezişul drumului. De ambele părţi ale drumului terenul era accidentat, cu făgaşe şi bolovani: impracticabil.

Maşina lui se opri la câţiva metri de vehiculul staţionat. Un caucazian robust, cu ochelari de soare şi costum negru, coborî din spate. Hernan se uită cu groază cum bărbatul ridică un pistol şi-l îndreaptă prin parbriz, drept spre capul lui.

Într-o fracţiune de secundă, Hernan înţelese ce se întâmplă. Apăsă tare pe acceleraţie şi ţâşni înainte izbind maşina imobilă cu un zgomot înfiorător, făcându-l pe bărbat să sară în lături şi pentru o clipă să-şi piardă ţinta. Hernan forţă maşina în marşarier şi dădu să apese piciorul pe acceleraţie din nou până în podea, dar în clipa aceea prinse cu privirea pistolul unui al doilea bărbat, aţintit spre el, la mai puţin de un metru de uşa şoferului.

Deodată, se auzi un zgomot cumplit de împuşcătură, şi Hernan simţi o durere agonizantă care-l lăsă lat pe scaunul de lângă şofer, cu respiraţia întretăiată. Părea că oxigenul nu-i mai ajunge în plămâni. Simţea totul umed în jur. Înşfăcând

volanul cu mâna dreaptă, încercă să se ridice în capul oaselor, dar alunecă neputincios la loc.

Auzi uşa pasagerului din faţă deschizându-se şi simţi cum o mână îi pipăia hainele ude.

O voce spuse:

— Mda, el e, dar ei nu-s aici.

Apoi o a doua voce:

— OK, să mergem! O să-i prindem din urmă. Ia-i actele şi mobilul. Termină-l!

Hernan, gemând de durere şi şoc, încercă în zadar să se ridice în şezut. Se gândi la fratele său. Se gândi la Rutherford şi Catherine, şi-i văzu în minte stând singuri în noapte. Încercă să strige la ei, dar era prea târziu…

CAPITOLUL 43

Pe heliportul de la Biserica Adevărului Revelat, un model civil al forţei aeriene a Statelor Unite, un elicopter de atac Apache cobora ca o lăcustă uriaşă, cu palele rotorului făcând o larmă infernală.

Senatorul Kurtz şi reverendul Jim White stăteau în uşa catedralei. Mai schimbară câteva vorbe, apoi cei doi se îmbrăţişară şi-şi luară rămas-bun. Călătoria se apropia de sfârşit. Amândoi se gândeau la cât de departe ajunseseră: construiseră biserica aproape din nimic. Era cu adevărat un miracol.

Senatorul traversă hotărât peluza, ducând o mică servietă. Pe măsură ce se apropia de elicopter, adoptă instinctiv o poziţie ghemuită şi, grăbindu-se spre heliport, trecu rapid pe lângă doi maşinişti, urcă treptele retractabile şi intră în burta aparatului. Uşa fu rapid închisă în urma lui, şi, cu un aer nerăbdător, îşi aranjă părul ciufulit. Din veranda bisericii, reverendul Jim White privea cum elicopterul urca în aer şi se îndepărta. Toate speranţele sale de a aduce mântuirea poporului ales plecau odată cu senatorul. Se întoarse cu spatele la peluză şi dispăru în umbra sanctuarului bisericii pentru a se întoarce la rugăciuni.

Interiorul elicopterului era departe de austeritatea omologului său militar. Combinaţia de negru-verde mat fusese complet schimbată. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri de lemn şi monitoare video, cutiile de muniţie şi băncuţele milităreşti din oţel fuseseră înlocuite cu banchete din piele. Un birou din stejar era aşezat la unul dintre capetele fuzelajului lung de optsprezece metri, iar în spatele lui se afla un scaun confortabil din piele.

Imediat ce uşile izolate fonic fură închise, se instală o linişte miraculoasă. Senatorul se aşeză la birou şi scoase un telefon subţire dintr-un buzunar interior al hainei. Se folosi de funcţia de apelare rapidă a numărului şi puse telefonul la ureche. În timp ce aştepta să se facă legătura, privi silueta sediului Bisericii Adevărului Revelat micşorându-se în faţa ochilor săi, până când ajunse să nu mai fie nimic altceva decât o colecţie micuţă de puncte albe pe vasta întindere, ca o pânză de tablou a peisajului.

Însă mintea îi era în altă parte. Era vineri după-amiază. Încă două zile, şi apoi victoria va fi asigurată.

Se făcu legătura. O voce feminină răspunse repede.

— Da, domnule, operaţiuni globale!

Senatorul se lăsă pe spate în scaunul său, având figura contorsionată de concentrare. Cu un şuierat spuse:

— Dă-mi-l pe secretarul Miller. Sunt senatorul Kurtz! Vocea asistentei de la recepţie deveni brusc agitată:

— Da, domnule! Imediat, domnule!

Trecură câteva minute de tăcere, şi apoi vocea femeii se auzi din nou în telefon, de data aceasta cu un ton distinctiv de frică.

— Îmi pare rău, domnule! Secretarul Miller este ocupat pentru moment.

Senatorul Kurtz se înnegri de furie.

— Ascultă bine, domnişoară! Vreau să te ridici de pe scaun şi să mergi la domnul secretar în clipa asta, iar, dacă nu iau legătura cu el în următoarele zece minute, pe dumneata voi da vina!

Secretarul Miller începea să simtă tensiunea. Stând în biroul său, dădu îngrijorat din cap şi îşi studie telefonul. Asistenta de la recepţie îl tot bătea la cap. Înjură cu foc şi apoi formă numărul şi puse telefonul la ureche. Răspunse imediat. Îşi schimbă poziţia pe scaun, era şi mai încordat. Până când nu-l va confrunta pe senator, cu siguranţă nu avea de gând să nu se supună ordinelor. Ar ridica semne de întrebare. Încă doi nevinovaţi morţi, dacă într-adevăr erau nevinovaţi, nu se aflau în nici unul din planuri. În orice caz, era destul de posibil ca profesorii universitari să fi aflat prea multe despre Corporaţie. Propria siguranţă şi integritatea Corporaţiei trebuiau puse pe primul loc.

— Fii atent la mine, spuse senatorul Kurtz. Peru a dat-o-n bară. Căutăm doi indivizi. Unu, James Rutherford, de naţionalitate britanică, 30 spre 40 de ani. Doi, Catherine Donovan, de naţionalitate americană, 20 spre 30 de ani. Ai priceput? Ia imediat legătura cu Marea Britanie. Fă rost de numerele de telefon ale acelor doi oameni, trece-i în capul listei de operaţiuni în Lima şi La Paz şi localizează-i imediat. Îi vreau ucişi pe loc! Acum aceasta este prioritatea globală. Sună-mă de îndată ce-ai terminat!

CAPITOLUL 44

Casa familiei lui Quitte era un apartament într-un bloc-turn de zece etaje, în centrul capitalei La Paz. Parcară afară, pe strada îngustă şi plină de gropi. Mai erau alte câteva maşini de ambele părţi ale drumului; toate arătau de parcă apucaseră şi vremuri mai bune. Quitte îi conduse spre intrarea în clădire. În timp ce împingea să deschidă uşile duble şubrede, fură întâmpinaţi de mirosul puternic de chilii prăjit. Pe partea stângă a holului micuţ, era un lift. Pe partea dreaptă, era o scară dărăpănată din piatră, şerpuind spre etajele superioare. Quitte continua să vorbească şi gesticula în sus cu degetele. Rutherford îşi întinse gâtul, urmărind cu privirea traseul balustradei cum urca în zigzag spre un luminator soios, deasupra celor zece etaje. Zâmbi, întorcându-se către Catherine.

— Cred că asta înseamnă că liftul nu funcţionează.

Îşi ridicară rucsacurile pe umeri şi îl urmară pe indian, în sus pe treptele năucitoare.

Interiorul apartamentului fu o surpriză plăcută, după mizeria din stradă şi atmosfera deprimantă de pe hol. Uşa de pe palier se deschidea într-un coridor scurt care dădea într-un salon destul de mare. Mai era şi un balconaş, în care abia de puteau încăpea două scaune, dar camera era luminoasă şi aerisită, deoarece, de ambele părţi ale uşii balconului, peretele era de sticlă. Vederea era spre strada din faţa clădirii. Din micuţa încăpere centrală se făcea un culoar ce ducea spre trei dormitoare şi o baie.

Toate piesele de mobilier erau îmbrăcate în materiale indigene, foarte colorate şi majoritatea din lemn sculptat. Peste tot în jur se zăreau împrăştiate jucării, şi pe masa mare din lemn, ce părea să fie masa de familie, erau vase şi tacâmuri rămase de la micul dejun. Era clar că nu o duceau prea bine, dar făceau tot ce puteau din resursele sărăcăcioase, iar apartamentul avea un aer primitor. Catherine zâmbi către Quitte.

El îi zâmbi la rându-i cu căldură, apoi îi conduse pe culoar către unul dintre dormitoare, unde îşi lăsară bagajele. Le arătă micuţa bucătărie şi nişte cafea proaspăt măcinată, şi prin gesturi multe le dădu de înţeles că va pleca timp de o oră, apoi ţâşni afară.

După ce Catherine încuie uşa în urma lui Quitte, oftă uşurată.

— James, pentru prima dată de ceva vreme mă simt aproape în siguranţă! Îşi deschise telefonul şi încercă să formeze numărul de mobil al lui Hernan: O să-l sun rapid pe Hernan să-i spun că suntem bine.

Rutherford luă o gură de cafea şi-şi puse ferm coatele pe masă. Era obosit. Rupt de oboseală.

Telefonul sună o dată, apoi de două ori şi apoi pentru a treia oară. Deşi se ţinea tare, Catherine simţea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Deodată, telefonul se opri din sunat. Răspunsese. Uşurată, Catherine îşi salută prietenul:

— *¡Hola!* Hernan, eu sunt!

La celălalt capăt era linişte. Repetă:

— Hernan? Eşti acolo? Alo?

Era zgomotul făcut de cineva care bâjbâia la telefon, şi apoi nu se mai auzi nimic, ca şi cum închisese brusc. Catherine şi Rutherford se uitară unul în ochii celuilalt; amândoi se gândeau la acelaşi lucru, dar nici unul nu voia să-l admită.

Undeva sus, într-un birou nou-nouţ la etajul şaizeci şi cinci al celui mai nou zgârie-nori din La Paz, un bărbat scund şi gras şedea aşezat la un birou şi purta căşti pe urechi. Biroul era luminos, surprinzător de luminos, datorită pereţilor de sticlă. De jur împrejurul lui, erau aliniate tot felul de echipamente electronice, monitoare TV şi harduri de calculator.

Priveliştea care se zărea prin imensele ferestre era panoramică. Mai jos, un nor de ceaţă şi fum maroniu acoperea La Pazul, ca o pătură. Străzile mizere fremătau de viaţă. Maşini micuţe aglomerau arterele principale, şi oameni şi mai mici fugeau de colo-colo pe asfalt.

Bărbatul scund şi gras era îmbrăcat cu o cămaşă albă la care atârnase o cravată slinoasă, bleumarin. Pete mari de transpiraţie îi tot apăreau la subsuori. Nu transpira din cauza căldurii – toate birourile aveau aer condiţionat. În spatele lui, chiar lângă umărul lui, stătea asasinul profesorului, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare şi arborând un aer profund dispreţuitor. Bărbatul gras îşi tot trăgea căştile de pe urechi, încurcându-le la ceafă, şi cu înfrigurare mâzgălea ceva pe o bucăţică de hârtie de lângă tastatura calculatorului de pe birou. Se ridică de pe scaun, rupse prima pagina din topul de bileţele şi, fluturând-o pe deasupra capului, începu să strige:

— Şefu’! Şefu’! I-am prins…

Occidentalul smulse hârtia şi citi adresa. Cu mâna stângă scoase un telefon mobil din buzunar şi deschise clăpiţa.

În timp ce studia bucăţica de hârtie, puse telefonul la ureche. O clipă mai târziu, vorbea. Era încrezător. Rosti cuvintele mârâindu-le:

— I-am prins. Să mergem!

CAPITOLUL 45

Cu un efort de a-şi distrage atenţia de la gândurile rele, Catherine se plimba prin cameră. Rutherford se prăbuşi pe canapea, iar ea scoase un Atlas din bibliotecă. Se aşeză la masă, îl deschise şi începu agale să răsfoiască paginile lucioase. Ochii i se opriră pe o hartă a lumii ce se întindea pe o pagină dublă. În timp ce o cercetă, rosti şoptit, ca pentru sine:

— Longitudinea diverselor localităţi antice. Catherine îşi schimbă poziţia pe scaun. Se încruntă, apoi se aplecă peste hartă şi o studie cu toată atenţia. Inima începu să-i bată nebuneşte din nou în timp ce acel sentiment familiar începu s-o acapareze din ce în ce mai mult; sentimentul că priveşte în imensa gaură neagră a trecutului şi că din adâncimile sale de neînţeles i se tot trimiteau semnale; semnale la fel de vechi ca timpul însuşi.

— James, James, trezeşte-te!

Catherine îl zgâlţâi cu furie pe Rutherford. El mormăi, încă pe jumătate adormit.

— Ce? Ce este? Sunt frânt.

— Aproape că nu-mi vine să cred. Implicaţiile sunt mult prea ciudate, dar… aici… vino să vezi!

Catherine îşi luă pixul şi începu să deseneze metodic pe hartă.

Rutherford veni lângă ea, se aşeză la masă şi o urmări fascinat.

— Ce faci?

— O să vezi. Priveşte numai! Acum, închipuie-ţi că primul meridian nu este la Londra, ci la Gizeh, în Egipt – la Marea Piramidă, de fapt –, exact aşa cum a spus Bezumov.

Catherine continuă să deseneze poziţii longitudinale ale tuturor locaţiilor, notând Gizeh ca meridianul zero.

— Uite, Kathmandu este la exact cincizeci şi patru de grade est de Gizeh. La cincizeci şi patru de grade est de Kathmandu se află insula sacră Yap. Angkor Wat este la exact şaptezeci şi două de grade est de Gizeh şi Nan Madol este la exact cincizeci şi patru de grade est de Angkor. E aproape incredibil. Yap şi Nan Madol sunt nişte puncte minuscule în ocean. Uite! Chiar şi Raiatea este la exact o sută opt grade est de Gizeh. Catherine ridică privirea şi se uită în ochii lui să vadă dacă pricepuse. Nu vezi? Toate sunt numere întregi, ceea ce este destul de remarcabil, dar ceea ce este şi mai ciudat este că sunt divizibile cu şase sau doisprezece. Nu prea are cum să fie o întâmplare.

Rutherford studie harta şi începu să priceapă implicaţiile acestei noi descoperiri alarmante.

— Vrei să spui că toate aceste locuri antice au fost în mod special poziţionate în conformitate cu un plan global?

Ochii lui Catherine scăpărau.

— Da! Şi spaţiile între locuri sunt foarte interesante: 54, 72 sunt numere de precesiune.

— Precesiune? se miră Rutherford.

— Ce ştii despre astronomie şi mişcarea planetei noastre?

— Nu prea multe. Ştiu că pământul se învârte în jurul axei sale o dată la douăzeci şi patru de ore. Ştiu că încheie o rotire orbitală completă în jurul soarelui cam la fiecare trei sute şaizeci şi cinci de zile şi mai ştiu că are o înclinaţie faţă de planul ecliptic şi că înclinaţia variază… oscilează între douăzeci şi unu şi douăzeci şi patru de grade, o oscilaţie completă durează patruzeci şi unu de mii de ani.

— Bun… aaa, mai există o mişcare pe care o face planeta noastră. Axul în sine se roteşte înapoi, în direcţie opusă faţă de deplasarea de rotire a planetei.

— Cum adică?

— Închipuie-ţi pământul ca fiind un titirez care se învârte în jurul soarelui. Se roteşte pe propria axă, înconjoară soarele, îşi schimbă graţios înclinaţia şi în cele din urmă axul său se învârte uşor în direcţie opusă faţă de deplasarea de rotire. Această rotire spre înapoi se numeşte precesiune. Chestia este că toate aceste mişcări sunt perfect regulate. Aceasta este una dintre plăcerile de a fi astronom. O rotaţie completă a axului durează 25776 de ani.

Rutherford dădu din cap.

— Foarte frumos. Dar cei din Antichitate ştiau despre precesiune? Dacă se petrece atât de încet, ar fi durat generaţii ca să poată observa vreo mişcare semnificativă.

— Personal, nici pe departe nu m-aş fi gândit vreodată că în Antichitate se cunoştea noţiunea de precesiune, înainte de a începe această excursie, dar acum încep să-mi pun întrebări. Punctul de vedere clasic este că Hipparchus, un astronom grec, a strâns informaţii din Alexandria şi Babilon. Când le-a comparat, exista o diferenţă în poziţia stelelor şi aşa a apărut ideea de precesiune. Poate că nu a fost primul; poate că doar ideea de precesiune fusese uitată. Rutherford făcu o grimasă.

— Bine, lucrul acesta tot nu explică de ce. De ce să facă anticii vreo referire la precesiune? Ce semnifică asta?

Catherine rămase tăcută pentru un moment.

— Uite, când mi-am dat seama că numerele de precesiune păreau să joace un rol important în poziţionarea acestor monumente, mi-am amintit că unul dintre numerele principale de precesiune tot apare în miturile pe care le cercetăm noi.

— Serios? Care dintre ele?

— Păi, ai spus că Osiris a fost ucis de şaptezeci şi doi de conspiratori şi sunt şaptezeci şi două de temple la Angkor Wat – eei, deşi nu se poate afirma categoric, şaptezeci şi doi este principalul număr precesional. Durează şaptezeci şi doi de ani ca pământul să străbată un grad pe axul său. Poate că mai sunt şi alte fenomene.

Rutherford făcu ochii mari de exaltare.

— Dumnezeule, ai perfectă dreptate. 72! Asta trebuie să fie. Mai avem puţin şi descifrăm codul.

CAPITOLUL 46

Rutherford nu fusese niciodată mai alert. Mintea lui se întrecea să facă legături între toate miturile antice pe care le cunoştea.

— Mai sunt şi alte numere de precesiune? Sau şaptezeci şi doi şi celelalte care au doisprezece ca bază sunt singurele?

Catherine se gândi puţin şi spuse:

— Nu, deloc… mai sunt şi altele: 1080, 2160, 4320…

— Stai! Care era ultimul?

— Numărul de ani care durează să treacă prin casele zodiacului: 4320.

Rutherford arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— E incredibil, absolut incredibil! Catherine îl apucă de braţ.

— Ce?

Ochii lui scânteiau de exaltare.

— Cel mai vechi text mistic hindus, Rigveda, are 10800 de versuri, şi întreaga lucrare are exact 432000 de silabe. În gematrie, cheia o reprezintă întotdeauna ordinea numerelor – nu contează dacă există zerouri după. Codul trebuie să fie global, aici este textul central al religiei hinduse care păstrează cu sfinţenie două numere de precesiune în propria structură.

Rutherford se întoarse şi se uită în ochii lui Catherine. Era toată un rânjet.

— Asta este: i-am dat de capăt. Deja adulmecăm codul. Unde mai apar numerele acestea?

— Peste tot. De parcă toate aceste mituri sunt făcute anume să ne reamintească de aceleaşi numere, ca şi cum povestea ar fi diferită în diverse locuri. Cartea mistică a evreilor se numeşte Cabala. Pentru a ajunge la *ain soph* sau Dumnezeu, omul trebuie să meargă pe şaptezeci şi două de cărări. Şi Berossus, istoricul babilonian care l-a descris pe Oannes, spune că înainte de potop a existat o linie de regi care a stăpânit Babilonul, iar domnia lor a durat timp de 432 000 de ani. Şi ce este şi mai important, Berossus ne spune că de la începuturi până la potop s-au scurs 2160000 de ani: 2160 este timpul necesar pământului să treacă printr-o casă a zodiacului, nu-i aşa?

— Da, exact!

— Şi în gematrie! Îţi aminteşti că am calculat valoarea cuvintelor greceşti pentru Iisus şi Maria, 888 şi 192. Dacă le aduni, obţii 1080, un alt număr de precesiune.

— Şi, de asemenea, numărul acela este raza lunii exprimată în mile! spuse Catherine, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Doamne! Devine înfricoşător de-a binelea! Rutherford se uita la Catherine. Pe chipul ei tânăr se citea preocuparea faţă de lucrurile extraordinare pe care le descopereau.

— Da! Începe să capete contur, spuse ea. Trebuie să existe o legătură între precesiune şi distrugerea lumii antice.

Rutherford dădu din cap.

— Da, de parcă aceşti creatori originali ai miturilor, aceşti aducători de lumină spun că de fiecare dată când pământul încheie o oscilaţie de 26000 de ani, un cataclism de proporţii se dezlănţuie asupra lumii.

Catherine închise ochii şi încercă să-şi adune gândurile.

— James, mai este ceva! Mai este Bezumov. Ţii minte ce a spus Hernan? Curenţii electromagnetici pe care vrea să-i valorifice sunt legaţi de mişcarea orbitală a pământului. Sunt dispusă să pun pariu că lumea antică putea influenţa cursurile acestor energii. Nu ştiu de ce au făcut lucrul acesta – poate pentru a genera energie, poate pentru a modifica mişcarea planetei. Am impresia că acum Bezumov crede că poate reporni maşinăria lor. Dar, cu siguranţă, consecinţele folosirii greşite a tehnologiei antice ar putea fi fatale.

Rutherford asculta oripilat.

— Rus nebun! Dar, serios, de unde ar începe? E una să descoperi ruinele unei tehnologii antice şi cu totul alta să încerci s-o faci să funcţioneze.

— Ascultă, trebuie să ajungem la Von Dechend să găsim o dată reală şi precisă a cataclismului, precum şi o descriere precisă a ceea ce a fost, apoi poate că o să aflăm de ce profesorul era aşa de sigur că am fost avertizaţi, pentru că încă nu se leagă chiar toate piesele: mai exact, care-i legătura dintre precesiune şi cataclism şi de ce suntem avertizaţi? Ceea ce s-a întâmplat anticilor e pe cale să ni se întâmple şi nouă? Profesorul Kent părea să creadă lucrul acesta, de ce nu?

Rutherford oftă şi se uită în ochii lui Catherine. Ea zâmbi şi îi puse mâna pe genunchi:

— James, putem s-o facem! Trebuie să încercăm în continuare. Trebuie să terminăm ceea ce am început şi trebuie să ne mişcăm rapid.

Rutherford prinse mâna lui Catherine într-a sa şi o ţinu strâns. Ea ar fi vrut să-l ţină strâns în braţe, dar simţea cum timpul fuge. Era jenată că se simţea agitată. Atingerea lui o făcea să-şi dorească să uite de tot: de această vânătoare disperată şi de toate pericolele. Dar, numai ce deschise gura să zică ceva, că siguranţa paşnică a apartamentului lui Quitte fu spulberată de sunetul inconfundabil al unui foc de pistol, jos în stradă.

CAPITOLUL 47

Catherine trase zăvorul şi, întorcându-se cu faţa la living, se lipi cu spatele de uşă. O privire îngheţată de frică îi întuneca faţa. Vocea îi era spartă şi disperată.

— Sunt aici… urcă pe scări! Se uită pe furiş în jos pe casa scărilor şi văzu trei sau poate patru bărbaţi care urcau tropăind, lovind uşile apartamentelor de mai jos. În casa scărilor vuia de ţipetele familiilor îngrozite.

Rutherford era pe balconul apartamentului. Se uită în jos şi abia avu timp să înregistreze scena de dedesubt. Înţepeni de groază văzând trupul lui Quitte întins pe caldarâmul din faţa uşii de la intrare. În jurul lui stăteau de strajă trei personaje îmbrăcate în negru, iar în mijlocul străzii înguste, două maşini mari cu tracţiune integrală blocau drumul spre şi dinspre clădire. În timp ce Rutherford încerca să înţeleagă ceea ce vedea, unul dintre personaje arătă în sus spre el şi strigă în engleză:

— Uite-l acolo! Etajul şapte. Să mergem! Rutherford se repezi înapoi în încăpere. Într-o panică nebună Catherine încerca frenetic să blocheze uşa. Luptând cu propria frică, Rutherford îşi dădu seama ce aveau de făcut.

— Ia-ţi paşaportul şi banii! Repede, acum! Apoi urmează-mă… şi nu uita hărţile.

Deschise dintr-o smucitură gura rucsacului şi scoase portofelul. Îndesându-i în buzunarul de la pantaloni, porni către uşă şi o descuie. Catherine era chiar în spatele lui ţinând strâns paşaportul şi preţiosul plic cu hărţi.

— Nu putem ieşi pe acolo!

Rutherford trase de uşă să se deschidă şi se întoarse către ea, ochii îi sticleau de la adrenalină.

— Nu avem de-ales!

Catherine îl apucă de braţ şi-l urmă pe palier. Uşa se trânti în urma lor. Rutherford se uită peste balustradă în casa scărilor. Bărbaţii cu pistoale îşi făceau drum în forţă prin mirosul de gaz de cordită şi mulţimile tânguitoare de locuitori panicaţi care se învârteau pe paliere. Se întoarse către Catherine şi îi arătă cu mâna că trebuie să meargă în sus. Ea ţâşni pe scări fără să se mai uite în urmă. Rutherford o urmă, uitându-se peste umăr.

Trei etaje mai sus, ajunseră la etajul zece. O indiancă se holba la ei prin crăpătura uşii. La capătul palierului era o altă uşă care evident ducea pe acoperiş. Fugiră într-acolo. Rutherford apucă mânerul şi aproape că-l rupse. Nu era

încuiată. Trecură repede de uşă, în sus pe scările scurte şi afară, pe acoperiş. Uşa se trânti în urma lor.

Acoperişul avea vreo nouăzeci de metri pătraţi. De jur împrejurul perimetrului era un zid înalt cam până la genunchi. Antene TV punctau suprafaţa. Catherine se întoarse către Rutherford cu o privire plină de disperare.

— Acum ce facem?

Bărbatul alergă spre partea din spate a blocului. Uitându-se în afară văzu că acoperişul clădirii adiacente era la mai puţin de un metru distanţă şi cam la trei metri şi jumătate mai jos faţă de cel pe care erau ei. Gândi: „Nu-i prea mult, o putem face…”

— Repede, Catherine! Va trebui să sărim.

Catherine alergă spre margine şi se uită la zidul de peste „prăpastie”. Şi apoi, ţinându-se de braţul lui Rutherford, se aplecă şi se holbă în jos la micuţa alee abisală care separa cele două clădiri. O privire de disperare şi dezgust îi apăru pe faţă.

— Urăsc înălţimile!

Rutherford se urcă pe zid şi îi oferi mâna.

— Vino sus aici! Acum, te uiţi drept în faţă, la orizont.

Inspirând adânc, Catherine făcu aşa cum o sfătuise. Stăteau unul lângă altul pe zidul micuţ; mâna dreaptă a lui Catherine era încleştată de mâna lui stângă. Rutherford o instrui:

— OK, când spun să sari, vreau să sari înainte, cât de departe poţi, iar când atingi pământul, o să trebuiască să te rostogoleşti!

Catherine se uită în urmă la uşa de la scări. Era cât pe ce să urle de frică. Rutherford îi zâmbi. De jur împrejur era cerul nesfârşit, albastru şi frumos. Îşi muşcă buza şi dădu din cap, închizând ochii.

Rutherford îşi îndoi genunchii, verifică strânsoarea cu care-i prinsese mâna şi apoi spunând în gând o rugăciune, îşi concentră mintea şi trupul.

— Unu… doi… trei… SARI!

Cu un zgomot puternic de izbitură aterizară pe o movilă de pe acoperişul de beton al clădirii învecinate. În încercarea de a atenua căzătura lui Catherine, Rutherford îşi prinse umărul sub ei. Se ridicară amândoi, Rutherford cutremurându-se de durere. În mijlocul acoperişului era o gheretă mică din cărămidă cu o uşă care dădea spre nişte scări ce aveau să-i scoată din raza vizuală a urmăritorilor.

Uşa era deschisă, se strecurară pe-acolo, iar Catherine cercetă acoperişul clădirii lui Quitte. Urmăritorii lor

încă nu apăruseră. Rutherford cobora treptele câte două odată, dar sprijinindu-se bine de perete. Coborâră pe scara în spirală, trecând prin faţa uşilor apartamentelor şi, în cele din urmă, ieşind în coridorul de la parter. Catherine deschise cu atenţie uşa de la intrare şi se uită afară, în stradă. Era goală. Se întoarse către Rutherford şi puse mâna uşor pe umărul lui.

— OK, cred că-i liber! Acum trebuie să alergăm. Ne-am putea pierde pe aleile astea. Eşti bine, James?

Bărbatul făcu o grimasă şi îi confirmă dând din cap.

— Să plecăm de aici!…

Cinci minute mai târziu, lipiţi unul de celălalt şi speriaţi, Catherine şi Rutherford ieşiră de pe una dintre aleile lăturalnice ale oraşului La Paz pe o arteră comercială aglomerată. Hainele le erau răvăşite, rămăseseră fără rucsacuri, nu mai aveau cu ei decât paşapoartele şi banii.

Vechea stradă comercială ţinea mai bine de jumătate de kilometru până la Calle San Salvador: de ambele părţi ale drumului, stand după stand vindea fructe şi legume, mirodenii, pături, ustensile de bucătărie şi aparate de uz casnic. Drumul era aglomerat şi plin de negustori şi turişti. Catherine încerca să-şi tragă sufletul. Stătea aplecată de la mijloc, cu mâinile pe genunchi. Trase adânc aer în piept şi apoi se îndreptă de spate.

— De unde au ştiut unde suntem? Se uită la Rutherford sperând că el va avea răspunsuri. Şi cine naiba sunt?

Rutherford scutură din cap, uitându-se la mulţimea forfotind din piaţă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar îţi pot spune un lucru: n-am de gând să mai rămân pe aici să aflu cine sunt. Trebuie să ajungem la aeroport, e singura noastră speranţă!

Iadul domnea în blocul lui Quitte. Fiecare cameră din fiecare apartament fusese întoarsă pe dos, şi o grămadă de oameni îngroziţi erau scoşi în ţipete pe casa scărilor în timp ce locuinţele le erau distruse. Paturile erau desfăcute, uşile dulapurilor date de pereţi, nu lăsară nici o piatră neîntoarsă. Oricine stătea în calea acestei manifestări de violenţă era bătut până ceda. Apartamentul lui Quitte se bucurase de un tratament special. Parcă un nebun fusese lăsat în libertate. Nici o piesă de mobilier sau ustensilă de bucătărie nu mai rămăsese întreagă.

În cele din urmă, trei occidentali cu capetele rase, purtând tricouri negre, pantaloni negri de luptă şi bocanci militari şi având un adevărat arsenal de arme la ei, dădură năvală pe acoperiş. Chiar în urma lor mergea asasinul cu

chipul uscăţiv. Urcă ultimul rând de trepte şi se îmbrânci în uşă, care acum atârna în balamale după tratamentul brutal aplicat de bătăuşi. Lumina soarelui şi aerul proaspăt păreau să-l agite. Prada lui se evaporase în aer. Cercetă acoperişul presărat cu antene TV. Oamenii lui umblau furioşi pe margini, cu pistoalele îndreptate într-o direcţie sau alta. Avea pumnii încleştaţi. Frustrarea îi fierbea în vene.

Unul dintre oamenii lui care stătea acum lângă locul de unde săriseră Catherine şi Rutherford îi făcu semn. Respirând greu, mai mult de furie decât de oboseală, veni şi el acolo. Omul arătă în jos pe acoperişul învecinat.

Occidentalul aruncă o privire şi, scoţându-şi mobilul din buzunar, se răsuci pe călcâie.

— Sunt pe jos în cartier. Mobilizaţi-i pe toţi agenţii. Puneţi oameni în staţia de autobuz, gară şi aeroport. Şi aduceţi elicopterul aici imediat!

Şi cu aceasta dispăru alergând pe scări în jos.

CAPITOLUL 48

Taxiul încetini şi trase în faţa aeroportului, în zona „Plecări”. Alte taxiuri şi vehicule private îşi căutau locuri pe lungimea curbei, oprind şi lăsându-i pe pasageri să coboare. Genţile şi valizele erau date jos din portbagajele maşinilor.

Rutherford se aplecă în faţă să-i vorbească şoferului.

— Lasă-ne aici. Aici e bine! Se întoarse către Catherine. Sunt foarte fericit că plecăm din America de Sud. Nu mă pot abţine şi mă tot întreb ce s-a întâmplat cu nebunul ăla de Bezumov. Crezi că a dat peste bărbaţii în negru? O fi împreună sau e pe cont propriu?

Catherine nu-l asculta. Atenţia ei era îndreptată asupra mulţimilor din aeroport. Scană figurile celor de pe trotuar: indieni, majoritatea, şi turişti. Ceva nu era în regulă.

— Stai puţin, James!

Rutherford deja căuta în portmoneu după bani. Şoferul se tot înghesuia în spatele unui microbuz. Pe moment, Catherine nu putea avea vedere spre trotuar din cauza unui taxi care ieşea. Poate că îşi închipuia prea multe?

Rutherford scoase nişte dolari în bancnote.

— Ce-i asta?

Deodată, Catherine se făcu albă la faţă. Acolo, cam la zece metri de maşină, erau doi occidentali îmbrăcaţi în costum negru. Vorbeau în şoaptă, având capetele lipite unul de altul. Era ceva ciudat în legătură cu ei; amândoi erau foarte încordaţi şi în alertă. Limbajul corpului lor era destul de diferit faţă de oricine altcineva din aeroport. Se aplecă şi-l apucă pe şofer de umăr:

— *¡Vamos!* Pleacă! Acum! James, lasă-te în jos!

Rutherford nu mai avea nevoie să întrebe ce se întâmplase. Făcu cum i ceruse. Se ghemui pe bancheta taxiului şi şopti răguşit:

— Sunt aici?

Dădu furioasă din cap şi apoi îi spuse ceva şoferului încurcat:

— Repede, du-ne în zona de sosiri!

Neştiind ce altceva să facă, se îngrămădiră pe bancheta taxiului, rugându-se ca nici unul dintre bărbaţii sinistri să nu se uite înăuntru. Taxiul lor alunecă uşor din curbă şi reintră în trafic. La vreo nouăzeci de metri mai departe, parcară pentru a doua oară.

Precaută, Catherine ridică uşor capul. Peste tot erau grupuri de oameni care tocmai sosiseră. Un flux constant de

călători obosiţi ieşea pe uşile de la sosiri. Se uită în stânga şi-n dreapta căutând figuri dubioase. Părea să fie în regulă.

— OK, să ieşim de aici!

Deschise uşa şi coborî, urmată de Rutherford care îndesă în mâna taximetristului câteva bancnote de dolari, în timp ce ieşea din maşină. Ţinându-se unul de altul, îşi făcură drum printre oameni, înotând împotriva curentului, ajungând în sala de sosiri.

Rutherford o apucă pe Catherine de braţ şi-i spuse cu respiraţia tăiată:

— Acolo! Vezi? În spate, dincolo de terminalul de plecări, este biroul American Airlines. Sunt sigur că ei au cele mai multe variante de zbor.

Îi arătă cu degetul la distanţă, în josul terminalul de sosiri, locul care se unea printr-o intrare imensă cu terminalul aglomerat de plecări. Catherine verifică. Biroul American Airlines arăta foarte izolat. Nu era coadă, dar era foarte expus. Dacă ar fi să meargă şi să stea acolo, cu siguranţă vor putea fi văzuţi.

— Crezi că au oameni şi înăuntru? Rutherford privi peste umăr.

— Nu ştiu! Trebuie să presupunem că da. Catherine simţea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Se uită din nou la biroul de rezervări. Chiar faţă în faţă cu biroul era controlul paşapoartelor şi apoi intrarea spre siguranţa sălii de plecări. Tot ce trebuiau să facă era să ia biletele.

Brusc, îi veni o idee. Dădu drumul mâinii lui Rutherford şi se îndreptă spre un stand cu ghiduri. Rutherford o urmă, întrebându-se ce avea de gând să facă. Aici se vindeau tot felul de lucruri pentru turişti: tricouri, cutiuţe şi articole din portul naţional. Catherine apucă o pălărie melon şi un poncho multicolor din lână de lama, ambele elemente esenţiale ale unui costum Aymara, şi îi plăti indianului zâmbăreţ, apoi îşi trase poncho-ul pe cap şi îşi băgă părul sub pălărie.

— Sunt prea înaltă, cu siguranţă, şi sunt şi prea albă, dar aşa, la prima privire, s-ar putea să mă integrez în mulţimea din aeroport – occidentalii nu poartă niciodată costumele locale. Aranjându-şi pălăria cât mai jos pe ochi, se uită către biroul de rezervări. Îi spuse calm lui Rutherford: Dă-mi paşaportul tău!

Acesta desfăcu portofelul şi îi dădu documentul.

— Eşti sigură?

Catherine dădu din cap afirmativ.

— Mă duc la ghişeu, cumpăr biletele şi apoi de îndată ce mă întorc cu faţa porneşti rapid spre check-in şi ne

vedem acolo.

Şi, spunând acestea, plecă. Rutherford aştepta discret la intrarea în sala de plecări, urmărind-o cum se descurcă şi încercând cât putea el de bine să-şi integreze trupul impunător în mulţimile din aeroport.

Catherine merse cât de calm putu până la terminalul de plecări şi apoi spre biroul American Airlines. Putea vedea afară – cei doi occidentali îmbrăcaţi în negru se plimbau în sus şi în jos, examinând taxiurile care veneau şi aduceau oameni. Simţi un fior rece pe şira spinării.

„Da, e clar că ei sunt."

Vânzătoarea de la biroul American Airlines îi zâmbi uitându-se la costum şi apoi se uită în baza de date să găsească bilete disponibile.

— Doamnă, tot ceea ce pot face e să vă dau bilete la un zbor peste o oră. Totuşi, nu este zbor direct, trebuie să schimbaţi în Miami şi aveţi de aşteptat trei ore în toiul nopţii. Nu mai avem nimic altceva până mâine-dimineaţă.

— Este extraordinar, *muchas gracias!*

Câteva minute mai târziu, băgă biletele şi paşapoartele sub faldurile poncho-ului şi se răsuci pe călcâie. Cu paşi mari, Rutherford traversă încăperea.

Se grăbi spre biroul de check-in şi îi dădu lui Rutherford biletul şi paşaportul. Se strecurară prin zona împrejmuită până când ajunseră în faţa biroului de control paşapoarte.

În spatele tejghelei înalte erau doi oficiali. Unul dintre ei, evident mai mare în grad, luă paşapoartele şi biletele. Avea ochii reci, inexpresivi. Le cercetă documentele de călătorie, revenind de câteva ori cu privirea sa de reptilă de la poze la feţele lor. Apoi, după un minut de agonie, le înapoie documentele. Încercând să nu-şi facă prea multe speranţe, Catherine îi zâmbi. El se uită din nou la ea, impasibil.

— *Gracias,* spuse ea şi se întoarse să plece. Nu primi răspuns. Rutherford deja trecuse de tejghea, în mulţimea din spatele sălii de plecări.

Abia dacă făcu trei paşi, şi Catherine auzi ceea ce se temuse să audă: un glas răstit:

— Doamnă?

Se opri. Ce găsise? Fusese anunţat să-i oprească? Poate că ar trebui să fugă şi să dispară printre oameni.

Îl văzu pe Rutherford în faţă, căutând-o din priviri, neliniştit. Presimţind un eşec total, se întoarse către oficial. Orice fărâmă de viaţă i se scursese din privire, se uită la el cu o resemnare calmă.

Apoi brusc, văzu că îi zâmbeşte şi exclamă:

— Doamnă, ne place costumul dumneavoastră!

Atât el, cât şi colegul său rânjeau arătând spre costumul ei tradiţional. Catherine aproape că leşină de uşurare. Le răspunse şi ea la rândul ei cu un zâmbet, apoi se răsuci pe călcâie şi dispăru în mulţime.

CAPITOLUL 49

Era timpul ca secretarul să părăsească oraşul New York. Elicopterul său ateriza cu un zgomot ca de uragan pe heliportul din Aeroportul JFK. Precis ca un ceas, un Mercedes Benz elegant goni pe pistă, făcu un ocol şi se opri. O persoană solidă coborî din vehicul şi cercetă împrejurimile. Uşa elicopterului se deschise, scările fură desfăcute şi secretarul coborî, dispărând în maşina capitonată cu piele. Uitându-se în jurul imensei piste goale, maşinistul îl urmă, se urcă în maşină, şi în câteva clipe Mercedesul gonea pe pista neagră în drum spre avionul privat din partea opusă a aeroportului.

Secretarul Miller încerca din răsputeri să se relaxeze, măcar pentru o clipă. Întâlnirea din Cairo va fi ultima şansă să-l înfrunte pe senator. Cu o grimasă, se aplecă în faţă şi îi spuse bărbatului de pe scaunul pasagerului:

— Spune-i pilotului că mergem la Cairo, dar ne vom opri la sediu, în Elveţia.

— Da, domnule!

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate în timp ce maşina gonea pe pistă. Era vremea să înceapă călătoria spre Egipt, îşi făcuse treaba în America de Nord, cel puţin deocamdată. Gândurile sale se îndreptară către o fată şi însoţitorul ei. „Acum că s-a întors în Anglia va trebui să fim mai discreţi.” Îşi luă telefonul şi formă un număr din Oxford. După ce ţârâi de câteva ori, cineva răspunse, era vocea inconfundabilă a directorului de la All Souls.

— Sun în legătură cu fata, Donovan. Cred că o să vină la Oxford.

Directorul părea neliniştit şi extrem de tensionat.

— Ce vreţi să fac? Am făcut tot ce-am putut. V-am spus tot ce ştiu. Nu mai fac nimic altceva.

Secretarul Miller, având un ton batjocoritor, i-o scurtă:

— Nu fi ridicol! Nu mă bazez pe moşnegi să-mi facă treaba. Vreau doar să-i urmăreşti toate mişcările şi să te asiguri că nu pleacă în străinătate sau mai ştiu eu în ce excursii în următoarele câteva zile. Nu vreau să ne mai creeze şi alte probleme.

— Nu i se va întâmpla nimic, nu-i aşa?

— Asta nu-i treaba ta! Tot ce îţi cer este să o ţii în Oxford până marţi.

— Are doar douăzeci şi nouă de ani, ştiţi, nu cred că…

— Directore, îmi cam pui răbdarea la încercare. Trebuie să-ţi reamintesc ce îndatoriri ai? Acesta este ultimul trimestru înainte de pensionare. Nu vrei să ţi se ducă de râpă întreaga carieră pentru o revelaţie de ultimă oră, nu?

Urmă o tăcere lungă.

— M-am făcut înţeles?

— Da, domnule secretar! V-aţi făcut înţeles. Convorbirea se întrerupse.

CAPITOLUL 50

Se făcu duminică dimineaţă. După un zbor greu, inclusiv escala la Miami, Catherine şi Rutherford sosiră în cele din urmă pe Aeroportul Heathrow. Zborul le dădu, dacă nu altceva, măcar posibilitatea să scape de epuizare; timp de şaisprezece ore preţioase fuseseră suspendaţi în aer, departe de ghearele inamicului care-i urmărise prin Anzi, în siguranţă pentru scurtă vreme, deşi în imposibilitatea de a întreprinde orice altă acţiune.

De la Aeroportul Heathrow îşi permiseră extravaganţa de a lua un taxi tocmai până la Oxford. Trăind din salarii de profesori, nici unul dintre ei nu avea mulţi bani, dar acum nu era momentul să-şi facă astfel de griji.

În sfârşit, ajunseră în faţă la All Souls, iar Rutherford coborî repede şi-i plăti şoferului. Îi deschise portiera lui Catherine şi, luând rucsacurile, se uită la faţada elegantă a clădirii.

— Ei bine, am ajuns! Nu s-a schimbat deloc. Catherine aruncă o privire bănuitoare către poarta colegiului.

— Nu sunt sigură de asta. Mă rog, să sperăm că Von Dechend este aici. N-avem nici o clipă de pierdut.

În timp ce păşeau prin uşa joasă în ghereta portarului, Catherine se uită încordată în jur.

„Ce mă face oare să mă simt aşa de agitată? Totul este atât de familiar şi totuşi simt că ceva nu este în regulă…”

Din obişnuinţă, aruncă o ocheadă la raftul ei. Gestul îi aminti de plicul cu hărţi, hărţile din cauza cărora începuse întreaga lor aventură periculoasă. Spre uşurarea ei, în sertar nu erau decât două bileţele. Se îndreptă spre masa portarului.

— Fred, eşti aici?

O clipă mai târziu, portarul apăru în cadrul uşii.

— Bună ziua, doctore Donovan! Ce bine îmi pare să vă văd. E o zi minunată, nu?

„Nu tocmai, aş spune eu”, gândi Catherine. Dar, păstrând aparenţele, îi întoarse salutul.

— Bună, Fred! Am venit să-l văd pe doctorul Von Dechend. Este înăuntru?

— Da, este! Lăsaţi la mine genţile. Ah, să nu uit, directorul este disperat să vă vadă. Mă tot cheamă la el sau apare pe aici să întrebe dacă n-aţi ajuns încă.

Catherine se uită la Rutherford. Dar, înainte să poată spune ceva, vocea seacă şi ascuţită a directorului răsună în

gheretă. Stătea în spatele lor, iar silueta lui înaltă umplea cadrul uşii.

— Da! Şi din nou sunt aici. Chipul lui lipsit de zâmbet îi luă în primire pe Catherine şi Rutherford. Deci, numai ce te-ai întors! Cum a fost călătoria?

— Ce călătorie, domnule director? Bărbatul se îmbujoră brusc.

— Oh, am crezut că ai fost plecată pe undeva, am tot încercat să te găsesc, ţi-am telefonat şi acasă. Vreau doar să mă asigur că ştii că am convocat o şedinţă pentru marţi dimineaţă. Este foarte important ca toţi profesorii şi cercetătorii să participe. M-am gândit că ar fi bine să ştii, ca să nu existe neînţelegeri.

Catherine se uită la el cu o privire goală.

— Minunat! Vă mulţumesc. Ne vedem marţi!

Mai zăbovi o clipă în cadrul uşii, apoi, părând oarecum nesigur, directorul se răsuci şi ieşi din gheretă direct în stradă.

— James, hai să-l căutăm pe doctorul Von Dechend.

Se îndreptă către curtea interioară, iar Rutherford o urmă.

— Ce-a fost asta?

Catherine arăta complet năucă.

— Nu ştiu, este foarte ciudat! Dar am avut un sentiment ciudat în privinţa directorului încă de când m-a chemat şi mi-a spus de moartea profesorului.

CAPITOLUL 51

Doctorul Von Dechend fu fericit să-i vadă.

— Catherine! Ce încântare! Şi James Rutherford – asta chiar că e prea mult. *Jeunesse d'orée* a Oxfordului. Tinereţea nobilă! Din nou, aici în camera mea! Ce onoare!

Catherine se uită la Rutherford cu un zâmbet, în timp ce bătrânul domn îi conducea în vizuina sa confortabilă ticsită cu cărţi.

— Şi mie îmi pare foarte bine să vă revăd, doctore Von Dechend. Sper că sunteţi bine?

— Oh da, draga mea, răspunse în timp ce le făcu semn cu mâna să ia loc.

Catherine îşi drese vocea.

— Mă tem că, din nou, am venit să vă cerem sfatul.

— Daţi-i drumul, domnişoară, daţi-i drumul! Sunt la dispoziţia dumitale.

Catherine aşteptă ca Von Dechend să se aşeze pe scaunul său şi, trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Ei, poate părea puţin misterios, dar vrem să vă întrebăm ceva. Nu am timp să vă explic pe îndelete motivele pentru care ne interesează acest lucru, dar chiar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Făcu o pauză să vadă dacă Von Dechend era mulţumit de introducerea ei ciudată. Profesorul dădu încetişor din cap, îndemnând-o să continue.

— Încercăm să stabilim când ar fi putut avea loc cândva, în negura trecutului, un eveniment catastrofal care s-ar putea să fi şters de pe faţa pământului o mare parte din omenire. Căutăm orice dovadă în fosile, geologie, paleontologie, oriunde există ceva care ne-ar putea indica un cataclism de proporţii monumentale, capabil să explice miturile sfârşitului ultimei lumi care apar în toate culturile de pe glob.

Urmă o pauză lungă. Von Dechend se uita în sus la tavan de parcă îşi pregătea un discurs. Catherine îi aruncă o privire lui Rutherford. Amândoi aşteptau în tăcere, abia îndrăznind să respire, de teamă că ar putea deranja şirul gândurilor venerabilului învăţat. După vreun minut de tăcere, Von Dechend vorbi. Vocea îi era gravă, bonomia îi dispăruse cu totul, şi veselia sa obişnuită fusese înlocuită de un ton foarte prudent. Părea să nu se simtă aproape deloc în largul lui să discute despre astfel de lucruri.

— Înainte de a începe, vreau să clarific un lucru. Nu am de gând să subscriu nici uneia dintre teoriile care sugerează că miturile antice şi legendele unui cataclism au fost altceva decât mituri şi legende. Există o grămadă de excentrici care să facă lucrul acesta, excentrici şi fanatici religioşi. Eu nu mă înscriu în nici o tabără şi nu mă interesează asemenea fantezii.

Rutherford prinse privirea lui Catherine. Ea ezită preţ de o clipă; apoi el se hotărî să intervină pentru prima dată.

— Nu, bineînţeles că nu, doctore Von Dechend! Nu ne aşteptăm deloc la aşa ceva. Doar vrem să avem o discuţie intelectuală, în particular, neoficială, ca să zic aşa, şi doar între noi. Este numai un capriciu de-al nostru; am vrea doar să ne facem o idee despre perioada când ar putea să fi fost cel mai probabil ca un astfel de cataclism să se fi întâmplat. Evident, ştim cu toţii că este o simplă speculaţie intelectuală.

Rutherford şi Catherine aşteptau cu sufletul la gură. După o altă pauză interminabilă, Von Dechend vorbi din nou:

— Hmm, înţeleg! Ei, acum că am clarificat treaba aceasta, vă pot expune teoriile mele despre această chestiune.

Instinctiv, atât Catherine, cât şi Rutherford inspirară adânc, stăpânindu-şi emoţiile. Von Dechend trase din pipă şi începu, mai întâi încetişor şi apoi din ce în ce mai înflăcărat:

— Intuiţia mi-a spus întotdeauna că ceva înfiorător s-a întâmplat cu adevărat în trecut, cândva pe la sfârşitul ultimei ere glaciare.

Catherine şi Rutherford stăteau ca pe ace. Cu un efect dramatic, Von Dechend făcu din nou o pauză înainte de a începe să vorbească foarte rar:

— Viaţa oamenilor înainte de zorii istoriei cunoscute este o serie de scăpări norocoase de la o anihilare totală. De fapt, nu cred că am exagera dacă am spune că strămoşii direcţi ai fiecăruia dintre noi trebuie să fi scăpat ca prin minune la un moment dat. Oricât de slabi şi leneşi par oamenii în ziua de azi, putem garanta că sunt descendenţii direcţi ai unor bărbaţi şi femei curajoşi, incredibil de hotărâţi şi inventivi, care au reuşit cumva să treacă peste toate dezastrele naturale abătute asupra lor. Experienţa noastră ca specie, în ultimele câteva mii de ani, ne-a permis să devenim mult mai mulţumiţi de sine. Credem că este normal ca planeta să fie stabilă şi, în cea mai mare parte, un loc ospitalier. Aceasta este o greşeală imensă. Ar fi mult mai aproape de adevăr să spunem că în ultimele câteva mii de ani am trecut printr-un ochi de furtună: am trăit calmul imperturbabil din centrul mort al unui ciclon nesfârşit de violenţă şi distrugere.

Catherine şi Rutherford ascultau fascinaţi. Von Dechend, omul-spectacol, părea că se pregăteşte să dea

lovitura de graţie. Continuă:

— Dar să ne întoarcem în epoca de gheaţă. Acum, ca aproape tot ce s-a întâmplat cu mai mult de cinci sute de ani în urmă, noi nu înţelegem cu adevărat epoca de gheaţă. Totuşi, ştim că a fost teribil de distructivă la scară mare şi ar fi drept să zicem că omenirea a avut mare, mare noroc să supravieţuiască. Suntem destul de siguri că ultima eră glaciară a început în jurul anului 110000 î.Hr. cu acumularea şi răspândirea regulată de gheaţă pe tot cuprinsul globului. Cam între anii 55000 şi 12000 î.Hr., a ajuns la apogeu. Întreaga lume a fost afectată. Din afară, din spaţiu, pământul trebuie să fi arătat ca un bulgăre imens de zăpadă. Straturile de gheaţă au crescut şi apoi s-au topit brusc, înainte de a creşte din nou, de data aceasta puţin mai mult decât înainte. Efectul ar fi trebuit să fie o incredibilă instabilitate de mediu: inundaţii, cutremure, furtuni şi aşa mai departe. Dar vreau să vă atrag atenţia asupra topirii finale. La apogeul epocii glaciare – 12000 î.Hr. –, straturile de gheaţă s-au extins aproape peste tot globul. Dar în următorii cinci mii de ani, gheaţa căreia i-a trebuit o sută de mii de ani să se formeze s-a topit brusc, a fost un dezgheţ cu adevărat teribil. Unii oameni de ştiinţă cred chiar că această topire masivă e posibil să fi avut loc într-o perioadă şi mai scurtă de timp: câteva sute de ani sau poate chiar zece ani. Anumite fosile arată în mod clar că forţe naturale incredibil de puternice s-au dezlănţuit asupra locuitorilor planetei pe măsură ce straturile de gheaţă dispăreau. Am putea crede că aceste condiţii ar fi fost spre binele majorităţii animalelor – şi pe termen lung chiar au fost –, dar topirea a atras şi alte dezastre naturale care pe termen scurt au fost fatale multor specii. Peste tot în lume fosilele ne spun aceeaşi poveste a exterminării la scară largă. Existau cai şi alte animale uriaşe în America de Sud – calul nu a mai fost văzut până când l-au reintrodus spaniolii, şi megafauna a dispărut pe vecie. Şi în America de Nord treizeci şi trei sau patruzeci şi cinci de specii de mamifere mari au dispărut. A fost un holocaust. Von Dechend îşi fixa oaspeţii cu o privire intensă: Vă puteţi închipui cum era să trăieşti în acea perioadă? Ar fi fost cu adevărat înfricoşător. Dacă tu şi tribul tău sau familia aţi ales să vă stabiliţi în partea de lume nepotrivită, aţi fi sortiţi pieirii. Gheaţa care se topeşte va provoca anomalii geologice nemaipomenite: cutremure, erupţii vulcanice, tsunami. Este o minune că omenirea a supravieţuit. Dar ce este şi mai ciudat este că regiunile polare par să fi fost zonele care au suferit cel mai mult. Îngropate sub gheaţă, au fost descoperite foarte multe carcase de animale. De fapt, chiar şi azi, se dezgroapă mamuţi perfect conservaţi:

colţii lor sunt folosiţi la sculpturile în fildeş. Catherine era năucă.

— Dar dacă sunt conservaţi încă având carne pe ei, asta nu înseamnă că au îngheţat incredibil de rapid şi imediat după moarte… Altminteri nu s-ar fi descompus?

— Da, o observaţie foarte bună! Este ciudat. Câtă vreme speciile dispărute din America de Sud şi Australia sunt îngropate în pământ, descompuse de mult, animalele găsite în jurul Cercului Arctic – în Alaska şi Siberia – par să fi îngheţat la scară largă, cu carnea pe ele. Unele dintre aceste animale au mâncare nedigerată în stomac, ceea ce nu poate însemna decât că au fost îngheţate cam la trei ore de la ultima lor masă. Şi ce este şi mai ciudat este că nu doar mamuţii, tigrii cu colţi-sabie şi alte animale arctice, dar şi leoparzii, elefanţii, caii, vitele, leii şi multe alte specii din climatul temperat.

Rutherford era înmărmurit.

— Leoparzi şi elefanţi, în zona arctică?

— Aşa se pare. Chiar mult înspre nord, în insulele arctice Svalbard, oamenii de ştiinţă încă mai găsesc cu regularitate fosile ale animalelor specifice climatului temperat şi rămăşiţe ale florei şi faunei ce ar putea supravieţui numai în climatul tropical.

Rutherford părea încă nelămurit.

— Dar aşa ceva este incredibil.

— Da! Este unul dintre cele mai mari mistere ale sfârşitului ultimei ere glaciare. Cum au putut ajunge îngropate sub gheaţă toate aceste specii specifice climatului temperat şi, mai mult, la Cercul Polar? Este cert că peste tot în lume epoca de gheaţă se încheia cu repeziciune, aceste pământuri se îndreptau în cealaltă direcţie, au devenit brusc reci şi mai puţin ospitaliere. Cirezi întregi de animale au fost îngheţate pe loc.

— Dar nu se leagă, spuse James. Sfârşitul erei glaciare ar fi trebuit să aducă vreme caldă şi, oricum, ce căutau speciile din zona temperată la latitudini de îngheţ?

— Nu, recunosc! Rămâne un mister. Dar ceea ce ştim este că până în jurul anului 7500 î.Hr., marele dezgheţ a luat sfârşit. Straturile de gheaţă se retrăseseră. Cei şase sau şapte mii de ani de dinainte ar fi fost cele mai teribile vremuri de trăit pe pământ. Vulcani, cutremure, furtuni violente, tsunami şi aşa mai departe – şi apoi, bineînţeles, inundaţii. Milioane de tone de gheaţă topită îşi eliberau presiunea pe suprafaţa pământului şi o făceau să crească, provocând astfel şi mai multe cutremure. Nivelul mării a crescut. Mari întinderi de pământ erau înghiţite. Inundaţiile şi tsunami erau de aşa o anvergură încât Munţii Himalaya ar fi putut fi temporar acoperiţi de apă.

— Ce? Asta nu se poate! exclamă Rutherford.

— Ei bine, se poate. Schelete de balenă s-au găsit în fântânile din America de Nord şi chiar în mijlocul Deşertului Sahara la Wadi Hitan. Peste tot în Europa, există piscuri muntoase care e posibil să fi servit drept ultim refugiu pentru mii de animale îngrozite căutând adăpost. Există multe cimitire în vârf de munte, peste tot în lume, dovadă a migraţiilor îngrozitoare ale animalelor şi oamenilor care fugeau din calea apelor. Toată Europa de Vest a fost scufundată de câteva ori – nu ştim pentru cât timp, dar cu siguranţă a fost scufundată cel puţin de două sau trei ori… Toate ca toate, perioada dintre 5000 şi 7000 î.Hr. şi în special dintre 11000 şi 8000 î.Hr. a fost caracterizată de inundaţii îngrozitoare şi continue, îngheţuri bruşte şi aproape o distrugere universală.

Catherine, dând din cap uluită, ascultase fascinată.

— Ar fi fost absolut îngrozitor.

— Da! Cu atât mai mult din cauză că aceste popoare primitive nu au avut nici o înţelegere a ceea ce se întâmpla. Ar fi fost normal să creadă că zeii erau supăraţi şi că îi pedepseau. Oftă. Asta căutaţi?

Rutherford şi Catherine schimbară priviri.

— Da! Mulţumim foarte mult pentru că v-aţi făcut timp să ne povestiţi toate acestea. N-aveam nici cea mai vagă idee că omenirea a trecut printr-o asemenea furtună cumplită, în special în trecutul oarecum apropiat, spuse Rutherford.

Catherine adăugă şi ea:

— Da, multe mulţumiri, doctore Von Dechend! Nu sunt mulţi oameni care să posede o gamă atât de variată de cunoştinţe ca dumneavoastră, şi ceea ce ne-aţi spus despre acea perioadă ne-a fost de mare ajutor. Dar acum trebuie să plecăm. V-am irosit destul timp.

— Nu, deloc, Catherine, întotdeauna e o plăcere. Îmi pare bine că v-am putut fi de folos. Este important să le reamintim oamenilor că trăim în nişte vremuri neobişnuit de calme şi liniştite. Deşi nu vor dura!

Catherine şi Rutherford se ridicară să plece. Bătrânul învăţat se uită la ea cu o expresie şireată pe faţă.

— Poate că într-o zi o să-mi spui tu de ce atâtea întrebări. Catherine zâmbi şmechereşte.

— O să vă spun, doctore Von Dechend. Într-o zi. Vă promit!

CAPITOLUL 52

Încă o dată, Catherine şi Rutherford plecară de la profesorul Von Dechend plini de speranţe. Coborând scările, vorbeau entuziasmaţi.

— James! Asta e tot ceea ce puteam spera! Asta explică totul, inclusiv faptul că potopul chiar a avut loc. Şi precesiunea trebuie să fie legată de sfârşitul erei glaciare – până la dezgheţ! Este perfect de înţeles. Pe măsură ce orbita pământului se schimbă la un ciclu de 26000 de ani, polii din nord şi sud sunt expuşi la diverse cantităţi de lumină. La un moment dat, în acest ciclu, când sunt cel mai aproape de soare, polii vor începe să se topească… sfârşitul epocii de gheaţă e un răspuns!

O mulţime de gânduri îi treceau prin minte lui Catherine. Totul părea că începe să se aranjeze. Rutherford era la fel de entuziasmat.

— Ştiu. Totul începe să capete sens… Miturile potopului sunt poveşti adevărate despre dezastrele care aproape au exterminat omenirea.

Catherine, vorbind peste el, confirmă:

— Da, şi sfârşitul erei glaciare, paradoxal, a adus în unele zone un îngheţ brusc despre care ne vorbesc vikingii şi zoroastrienii… Deodată, se plesni peste frunte cu palma dreaptă exclamând: James, m-am prins! Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă; am ştiut răspunsul dintotdeauna!

Catherine deschise uşa camerei de lucru a profesorului Kent şi se duse glonţ la biroul lui. Acolo se afla un glob mare, şi la atingerea unui buton îl lumină. Întorcându-se către James, începu:

— Teoria lui Hapgood despre deplasarea scoarţei terestre! Pe moment, Rutherford păru să nu priceapă.

Fata reluă:

— Nu ţii minte? Doctorul Von Dechend ne-a povestit despre asta când vorbeam despre hărţi. A spus că Hapgood folosise harta Piri Reis să poată dovedi teoria sa despre deplasarea scoarţei terestre. După el, Antarctica era mult mai la nord, dar scoarţa terestră s-a mişcat, şi Antarctica s-a deplasat în sudul planetei.

Întoarse uşor globul să-i arate.

— Întreaga scoarţă s-a mişcat, aminteşte-ţi, nu doar una sau două plăci tectonice, ci întreaga litosferă. Zonele care înainte erau în climatul temperat trebuie să se fi deplasat brusc mult peste Cercul Polar. Nu-i de mirare că toţi aceşti lei şi

cămile şi alte astfel de animale caracteristice climatului temperat sunt găsite îngheţate sub gheaţa siberiană.

Rutherford, înţelese brusc. Faţa i se lumină.

— Şi asta mai înseamnă că, înainte ca această deplasare a scoarţei să fi avut loc, oamenii au trăit pe ceea ce acum este întinderea antarctică. Brusc, când s-a deplasat spre sud, trebuie să se fi trezit că îngheaţă – ca să nu mai pomenim despre tsunami.

— Exact! Şi aceasta înseamnă că Antarctica ar fi putut fi locul de unde erau aducătorii de lumină. Aşa se explică harta Piri Reis, aceasta explică totul. Zoroastrienii fugeau să se salveze în câmpiile Rusiei, când au fost deplasaţi brusc spre nord şi au îngheţat, iar aducătorii de lumină s-au trezit cu toată civilizaţia distrusă când au fost deplasaţi spre sud.

Fruntea lui Rutherford era brăzdată de riduri de concentrare.

— Şi asta explică până şi una dintre marile probleme pe care le-am avut în legătură cu tot ce am descoperit până acum: adică de ce nu există nici o dovadă a civilizaţiei aducătorilor de lumină.

— Exact, toate dovezile au fost îngropate sub trei kilometri de gheaţă arctică, şi de aceea nu le-a găsit nimeni niciodată. Supravieţuitorii au fost împrăştiaţi în cele patru zări.

— Au ajuns pe ţărmurile Americii de Sud şi ale Orientului Mijlociu şi au încercat să-şi refacă moştenirea: Viracocha, Osiris şi Oannes erau toţi refugiaţi ai străvechii civilizaţii antarctice care a fost distrusă când scoarţa pământului s-a mişcat.

— Chiar cred că acesta este adevărul.

— Şi, de asemenea, mai explică viteza dezgheţurilor. Cu cât se topeşte mai multă gheaţă, cu atât greutatea scoarţei este redistribuită. Lucrul acesta a făcut ca scoarţa să se deplaseze; brusc, a mutat polii mai jos la latitudini mai calde şi a provocat o topire şi mai mare. Nu-i de mirare că nivelurile mării au crescut aşa de repede.

Rutherford căzu iar pe gânduri.

— Da, dar tot ne lipseşte o piesă din acest puzzle. De ce era convins profesorul Kent că aceeaşi soartă o vom avea şi noi? Nu ne aflăm în imediata apropiere a unui ciclu de precesiune… nici măcar nu ne apropiem de sfârşitul epocii glaciare cum s-a întâmplat cu lumea antică, aşa că de ce să ne gândim că suntem în pericol de a trece printr-un cataclism asemănător?

— Cred că ar trebui să mergem la Gizeh, acum ştim că Gizeh a fost centrul lumii vechi. Bezumov va merge la Gizeh, sunt sigură de asta! Şi când ajunge acolo, va încerca să-

şi dea seama singur. Îl putem întrece; putem opri schemele lui nebuneşti şi apoi putem să înţelegem de ce profesorul credea că suntem în pericol.

Rutherford zâmbi şi dădu din cap.

— OK, Catherine! Ultima aruncare a zarurilor. Şi dacă nu ne merge, oricum suntem cu toţii sortiţi pieirii. Aşa că de ce să nu pornim într-o ultimă aventură, înainte de sfârşitul civilizaţiei?

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 53

Recepţionerul de la hotelul de cinci stele Nile Hilton din Cairo se uita confuz la bărbatul alb înalt, îmbrăcat elegant, care stătea de cealaltă parte a biroului de la recepţie şi care avea doar o servietă. Era îmbrăcat într-un costum alb imaculat, pantofi maro de piele întoarsă, o cămaşă albă cu o cravată albastră cu model şi părea să nu aibă nici un fel de bagaj. Tocmai intrase în hotel şi ceruse cea mai bună cameră disponibilă.

— Îmi pare rău, domnule, dar cum se scrie?

— C-H-E-K-H-O-V, Andrey Chekhov.

Ivan Bezumov trecu un paşaport rusesc nou-nouţ pe deasupra mesei din marmură de la recepţie şi direct în mâna întinsă a recepţionerului:

— Hai mai repede, mă grăbesc!

Soarele intra prin ferestrele uriaşe care dădeau spre fluviul maiestuos de dedesubt. În contrast puternic cu zgomotul şi zăpuşeala de afară, ospătarii pricepuţi se zoreau în tăcere prin holul mare de marmură şi bine aerisit, aducând băuturi turiştilor bogaţi, risipiţi pe scaunele confortabile din holul imens.

Recepţionerul îşi drese vocea iritat.

— Da, îmi cer scuze, domnule! Câte nopţi rămâneţi, domnule, domnule Chekhov?

— Oh, să zicem trei deocamdată. Ar trebui să fie suficient.

— Doriţi o cameră cu vedere spre Nil?

— Da. Te poţi grăbi, te rog?

— Desigur, domnule. Poftiţi cheia dumneavoastră!

— Şi vreau o maşină cu şofer – un vehicul cu tracţiune integrală – şi şoferul trebuie să vorbească fluent ruseşte. Şi trebuie să poată fi disponibil douăzeci şi patru de ore pe zi. Şi înainte să mă întrebi, banii nu reprezintă o problemă. Poftim cardul de credit! Mă duc sus în cameră vreo câteva ore. Te rog să te asiguri că atunci când cobor şoferul mă aşteaptă în hol.

Bezumov făcu stânga-mprejur şi mărşălui de-a lungul podelei de marmură, către lifturi.

Sus, deasupra Mediteranei, Catherine şi Rutherford se treziră din nou gonind spre necunoscut. Simţindu-se uşor claustrofobă, prinsă din nou într-o aeronavă aglomerată, atât de curând după zborul anterior, Catherine îşi închise ochii. În

încercarea de a compensa consecinţele deshidratării, ca urmare a călătoriei prelungite cu avionul, începu să bea dintr-o sticlă cu apă minerală. După ce luă câteva înghiţituri zdravene, se uită la Rutherford. Figura lui era un studiu în concentrare; citea cu viteză o carte despre hieroglife. Catherine îşi sprijini iar capul de tetieră, scoase un oftat prelung şi se frecă la ochi.

— Ahh… sunt frântă! Dar trebuie să mergem mai departe. Sunt mult mai hotărâtă decât am fost vreodată să punem capăt întregii afaceri.

Rutherford, cu ochii injectaţi, răspunse sumbru:

— Şi eu! Sunt epuizat, dar am sentimentul că în Egipt se va încheia aventura noastră.

Catherine era de acord. „Îmi doresc doar să fi ştiut mai multe despre Egiptul Antic, de fapt vreau să fi ştiut mai multe despre toate. A fost un montagne-rousse intelectual."

Atât de multe păreau că depind de inteligenţa şi de cunoştinţele lor combinate ca să-i ajute să înţeleagă de ce profesorul credea că omenirea este în pericol de a înfrunta un alt cataclism.

„Chiar şi atunci când vom înţelege de ce suntem în pericolul de a împărtăşi aceeaşi soartă cu a lumii antice, tot trebuie să găsim o cale de a evita dezastrul şi tot mai trebuie să-l oprim pe Bezumov… Îmi doresc însă ca şi profesorul să fi fost cu noi; ce bine ar fi fost aici să pot vorbi cu el."

Deschise ochii din nou şi îşi întinse gâtul încetişor dintr-o parte în cealaltă.

— James?

Rutherford, adâncit în lectură, murmură fără să-şi ridice privirea:

— Hmm?

— Sper că ştii mult mai multe decât mine despre locul unde mergem.

Rutherford închise uşurel cartea şi o vâri în buzunarul scaunului din faţa sa. Se uită la ea şi schiţă un zâmbet obosit.

— Ei, n-aş putea spune că sunt o autoritate în domeniu, dar am mai fost aici de câteva ori. Cu siguranţă, ştiu mai multe decât despre America de Sud, cel puţin cunosc gândirea dogmatică privitoare la Egiptul antic. Chestia e că, după tot ceea ce am aflat, încep să mă întreb dacă gândirea clasică îşi merită hârtia pe care este scrisă.

Catherine oftă.

— Sunt de acord! Şi sunt convinsă că vom descoperi şi aici câteva anomalii îngrijorătoare. De asemenea, sunt dispusă să pariez că, din nou, numerele de precesiune vor sta în spatele lucrurilor. Dar sunt doar o novice. Nu ştiu decât ce

mi-ai spus tu despre Osiris şi puţinul pe care mi-l amintesc din şcoală. Mi-am petrecut prea mulţi ani citind despre stele.

— Nu poţi şti totul! Iar fără cunoştinţele tale despre stele nu am fi ajuns unde suntem acum. Oricum, chiar dacă ţi-ai fi petrecut ani studiind aceste lucruri pe care s-ar putea să descoperi în scurtă vreme că totul a fost greşit.

— Păi, trebuie să începem de undeva! Poate, dacă mai ai destulă energie, mi-ai putea spune câte ceva despre lucrurile de bază?

Rutherford se îndreptă în scaun şi scutură din umeri să se trezească.

— Înainte de a trece la istorie, începu el, există vreo două chestiuni de ordin geografic ce trebuie amintite. Primul, Gizeh, locul unde sunt construite piramidele şi unde marele fluviu Nil îşi desface braţele către Mediterana, se află la treizeci de grade latitudine. Asta înseamnă că piramidele sunt situate la fix o treime din drumul dintre Ecuator şi Polul Nord. Nu m-am gândit niciodată că lucrul acesta ar avea vreo importanţă, dar din cauza teoriei lui Bezumov şi, mai important, din cauza a ceea ce ai descoperit tu despre legătura precesională în amplasarea tuturor acestor monumente pe glob, se pare că trebuie să-i dăm mai multă atenţie.

— Asta-i interesant, adică vreau să spun că nu prea are cum să fie o întâmplare. Şi a doua chestiune?

— A, păi, din nou, nu m-am mai gândit la treaba asta până acum, dar amplasarea piramidelor este, de asemenea, în centrul lumii, vorbind despre uscat.

Catherine se încruntă.

— Ce vrei să spui? Cu siguranţă undeva în mijlocul Rusiei sau al Americii de Nord se află centrul pământului, pe uscat.

Rutherford dădu din cap.

— Nu, nu în sensul ăsta mă refeream. Adică, dacă tragi o linie de la un pol la altul pe linia de longitudine care trece direct prin baza Marii Piramide, de asemenea o să treacă prin mai mult pământ uscat decât orice altă linie longitudinală de la nord la sud, de pe glob. Mai mult, dacă e să tragi o linie de la est la vest, de-a lungul liniei de latitudine care trece direct prin piramide, ar trece prin mai mult pământ uscat decât orice altă linie de latitudine. Uite, aici!

Găsi o hartă a lumii în revista liniilor aeriene, apoi scoase un pix şi trasă o linie de sus în jos pe hartă – trecând prin situl de la Gizeh –, apoi trasă o a doua linie, est-vest care se intersectă cu prima linie. Catherine se holba la desen. Deodată, expresia i se schimbă: îi venise o idee.

— Nu te face să te gândeşti la potop? Surprins, Rutherford îşi lăsă capul într-o parte.

— Acum că menţionezi treaba asta, ba da. Presupun că mările ar fi acoperit mai mult pământ uscat să ajungă la piramide decât în orice alt loc de pe pământ.

— Da, şi totodată ar fi putut fi una dintre primele părţi ale lumii care să se fi uscat atunci când apele au început să se retragă!

Rutherford râse.

— Bineînţeles că da! Nu mă gândisem la asta. Făcu o pauză, să reflecteze, apoi continuă: Se presupune că Egiptul antic, aşa cum îl cunoaştem noi, a început cu un faraon pe care îl chema Menes în 3000 î.Hr. Piramidele şi, de asemenea, oricare dintre celelalte situri importante se crede că au fost meşteşugite în primii cinci sute de ani până în 2500 î.Hr. Se crede că tot în aceste vremuri au fost pictate sau gravate pe diverse edificii textele religioase care au ajuns până la noi.

Catherine se gândi la ceea ce-i spunea Rutherford.

— Şi înainte, înainte de Menes?

— Păi, se presupune că existau doar o mulţime de mici regate şi principate. Aceste state mici nu au realizat nimic important; în cea mai mare parte erau societăţi primitive: ţărani din neolitic care stăteau pe malurile fluviului Nil. Tot ceea ce noi admirăm azi ca fiind mari realizări ale egiptenilor antici a apărut în timpul faraonilor, care au început cu Menes.

— Toate acestea sună foarte familiar. Şi îmi amintesc foarte mult de modul în care poporul Viracocha a fost şters cu totul din istorie.

Rutherford scoase o altă carte din rucsac.

— Sunt de acord. Uite, citeşte asta! Am să încerc să dorm puţin.

Îşi trase pe ochi masca de dormit şi îşi rezemă capul de tetieră.

Catherine era nerăbdătoare şi, de asemenea, uşurată pentru că simţea că această călătorie se apropia de sfârşit, poate că vor ajunge la o concluzie, undeva în nisipurile deşertului antic.

Îşi aminti expresia bărbaţilor care îi urmăriseră, aerul lor agresiv, ameninţarea reală reprezentată de violenţa înspăimântătoare omniprezentă în jurul lor. Aceste amintiri o speriau; îi venea să fugă, să găsească un loc sigur, dacă mai exista vreun loc suficient de sigur. Dar ştia că trebuia să termine treaba aceasta, să poată înţelege adevărul. Se uită la Rutherford şi se gândi cât de mult se bucura că o însoţise, că nu fusese nevoită să treacă prin toate astea de una singură.

CAPITOLUL 54

La două ore de la aterizare, reuşiseră în cele din urmă să iasă din vamă şi îşi făceau drum în pas de melc într-o maşină închiriată, prin traficul din Cairo. Brusc, Rutherford văzu ceea ce căuta. Acolo, înţepenite la periferia capitalei egiptene, erau siluetele celor trei piramide din Gizeh: Marea Piramidă – denumită de egiptologii moderni şi Piramida lui Kheops, cea de a doua – Piramida lui Khefren şi cea de a treia, mult mai mică – Piramida lui Mykerinos. Deşi sunt situate în deşertul de dincolo de marginile oraşului, sunt atât de masive încât atunci când le priveşti din suburbiile din Cairo par că se înalţă chiar din oraş, adumbrind orice altceva.

Rutherford trase maşina pe marginea drumului.

— Uite!

Catherine se aplecă în faţă şi îşi miji ochii în arşiţa zilei. Ceea ce văzu îi tăie respiraţia. Rutherford era în extaz când îi arătă cu degetul spre cea mai mare dintre cele trei construcţii: Marea Piramidă. Cea mai mare structură construită vreodată de om.

— A, sigur nu! Cum rămâne cu zgârie-norii secolului al XX-lea?

Rutherford râse:

— Prin comparaţie, par o joacă de copil! Marea Piramidă intră într-o categorie aparte. Ai să vezi când ne apropiem de ea, şi o să simţi cu adevărat imensitatea ei când o să mergem înăuntru.

— Nimeni nu m-a avertizat cât de superbe sunt în realitate. Rutherford continuă:

— Da, şi este şi mai uluitor dacă te gândeşti că Marea Piramidă a fost şi una dintre primele clădiri construite vreodată. Apare de nicăieri la începutul istoriei – arheologii susţin că a fost construită pe la 2600 î.Hr. – folosind niveluri uluitoare de acurateţe tehnică. Cum constructorii piramidelor nu aveau la dispoziţie macarale şi excavatoare şi toate celelalte accesorii ale constructorilor moderni, este de-a dreptul un miracol.

Catherine făcu ochii mari. Privirea lui James era fascinată de structura gigantică.

„Parcă ar fi în transă… zici că-i vrăjit de piramide.”

— Nu ţi se pare puţin ciudat?

Rutherford încă se mai uita la piramide. Răspunse fără să o privească:

— Ce?

— Păi, într-un fel e ca şi cum te hotărăşti să proiectezi prima maşină din istorie şi faci un Ferrari şi, din momentul acela, să te mulţumeşti să construieşti maşini de karting vreme de mii de ani până să reuşeşti să fii în stare să mai construieşti vreodată un Ferrari.

Rutherford o ascultă cu atenţie.

— Adică, nu prea am avea cum descrie asta ca fiind un model normal de dezvoltare. Nu ştiu prea multe despre istoria arhitecturii, dar înainte de a construi Castelul Warwick din Anglia sau marile castele ale cruciaţilor, s-au construit multe tipuri de castele mult mai primitive. A existat o curbă de învăţare, o avansare progresivă, nu s-au trezit într-o bună zi, din negurile istoriei, şi s-au hotărât să construiască cel mai mare şi mai perfect castel construit vreodată.

Piramida sfidează acest tipar, este prezentă chiar de la începuturi, privind dispreţuitor la tot ceea ce vine după ea. Rutherford avea pe faţă o expresie foarte serioasă.

— Ai dreptate! Cred că începem să vedem cam cât de fragilă este istoria oficială. Făcu o grimasă şi apoi se întoarse către Catherine. Vino, vreau să-ţi arăt ceva!

Băgă maşina în viteză şi ieşiră în şoseaua aglomerată. Continuară să meargă pe autostradă încă un kilometru şi jumătate înainte de a ieşi pe o serie de drumuri lăturalnice care să-i ducă direct la marginea deşertului. Lăsaseră mult în urmă clădirile înalte şi urâte din beton din centrul oraşului Cairo, şi chiar şi blocurile sărăcăcioase de la marginea autostrăzii dispăruseră. Clădirile de aici păreau mai degrabă rurale; de parcă suburbiile cedaseră locul şi deveniseră sate sau pur şi simplu apăruseră din aburul de la marginea deşertului. Drumurile nu erau asfaltate, şi praful pe care roţile îl aruncau rămânea suspendat în aer. Rutherford opri maşina. Piramidele păreau a le străjui, chiar dacă erau încă foarte departe, dincolo – dunele de nisip.

— Am ajuns! anunţă el. De aici mergem pe jos.

Soarele de amiază strălucea cu putere; era ora unu. Se cutremurau pe măsură ce înaintau sub arşiţa necruţătoare. Nisipul fierbinte radia. O duhoare de baligă plutea în aer, muştele le bâzâiau pe lângă urechi. Platoul Gizeh era aproape gol. Unul sau doi paznici vigilenţi se plimbau în jurul bazei Marii Piramide, dar turiştii erau deja înapoi prin camerele de hotel, în siguranţă, la adăpost de soare. După un marş epuizant prin nisip, ajunseră în final lângă Marea Piramidă.

Rutherford se apropie de prima treaptă a construcţiei. Părea nesigur. Mângâie unul dintre blocurile masive de piatră. Îi venea până la piept şi probabil cântărea cel

puţin zece tone. Îşi înălţă gâtul şi se uită în sus spre vârful uriaşei movile de blocuri de piatră.

Catherine îşi acoperi ochii cu mâna şi se uită în jur la vastul platou Gizeh.

— Crezi că suntem în siguranţă aici? Oare încă ne mai urmăresc?

Rutherford scrută încordat orizontul. Întreaga panoramă a platoului era înmuiată de căldura opresivă.

— Nu ştiu! Trebuie să presupunem că da. Deja trebuie să fi aflat ce avion am luat. Trebuie să ne mişcăm repede!

Catherine avea gura uscată. Se uită în sus spre înălţimile impresionante ale piramidei antice.

— Şi trebuie să-l găsim pe Bezumov. Trebuie să fie undeva în Cairo.

Rutherford dădu din cap şi se uită la ea.

— Păi, o să fie aici înaintea zorilor mâine pentru echinocţiul de primăvară, de atâta lucru putem fi siguri. Numai că nu prea ştiu ce să facem cu el. Se uită înapoi cu ochi mijiţi la Marea Piramidă. Dar deocamdată să ne concentrăm să rezolvăm misterul.

Se întoarse şi îşi sprijini mâna dreaptă de o latură a celui mai de jos rând de pietre.

— Este o structură sublimă, nu-i aşa? Este alcătuită din mai mult de două milioane şi jumătate de blocuri de zidărie, fiecare bloc cântărind de la două la cincisprezece tone, ceea ce este o cantitate enormă. Dacă fiecare bloc nu ar fi fost aşezat exact în locul potrivit, atunci o presiune fenomenală s-ar fi acumulat foarte rapid şi întreaga structură s-ar fi prăbuşit. Mângâie pietrele antice şi continuă: Iniţial, toată piramida era acoperită de un strat de pietre de placare, asemănătoare cu marmura albă. Aşa că întreaga structură şi cele două piramide învecinate străluceau ca nişte oglinzi în lumina puternică a soarelui. Efectul cred că era absolut incredibil.

Catherine merse către bază. Îşi trecu degetele peste pietre.

— Cum putem şti că erau acoperite cu aşa ceva? Ce s-a întâmplat cu stratul de deasupra?

Rutherford răspunse încrezător la această întrebare.

— Mai întâi, avem descrieri din timpul vechilor greci, dar, de asemenea, în unele locuri au mai rămas fragmente din stratul acoperitor. Fiecare dintre aceste bucăţi din stratul acoperitor cântărea peste zece tone, dar îmbinările dintre lespezi sunt atât de perfecte încât nu poţi strecura prin ele nici măcar o coală de hârtie. Foarte asemănătoare cu lucrările în piatră din Peru, adăugă el.

Catherine se lăsă pe spate şi încercă să se uite în sus către vârf. Asemenea unui munte măreţ, era imposibil să vezi vârful interminabilei scări de piatră. Rutherford făcu un pas înapoi să aibă o vedere mai bună asupra structurii şi urmă:

— Dar asta nu e tot! După cum poţi vedea, baza piramidei formează un pătrat.

Catherine făcu şi ea un pas în spate să i se alăture. El continuă:

— Cele patru laturi ale acestui pătrat sunt aliniate cu cea mai mare precizie în cele patru puncte cardinale. Ceea ce vreau să spun cu treaba asta este că faţada de nord, la care ne uităm noi acum, este aliniată perfect cu nordul adevărat. Şi estul cu estul adevărat şi aşa mai departe.

Catherine se uită în stânga şi în dreapta, de-a lungul faţadei de nord.

— Doar nu au cum să fie aliniate *perfect?* Rutherford răspunse:

— Ei, cât de apropiat de perfecţiune ar putea fi omeneşte posibil atunci când construieşti o structură de o asemenea dimensiune. Toate au fost măsurate de către experţi care au folosit cele mai avansate instrumente tehnologice şi s-a calculat că au o eroare mai mică de 0,1 la sută.

— Extraordinar!

Rutherford privi reacţia lui Catherine cu satisfacţie.

— Chiar aşa. Şi nici nu prea are sens.

— Prea corect, nu are sens – este total nebunesc!

— Nu, adică este absolut de prisos. În ceea ce priveşte ochiul uman, nu putem percepe o eroare marginală de unu la sută. Un constructor modern, de exemplu, nu s-ar îngrijora nici măcar de o eroare de 1,5 la sută. Ceea ce face întreaga treabă să fie şi mai de neînţeles este că pentru a reduce eroarea marginală de la 1 la 0,1 la sută este foarte, foarte dificil.

Catherine era uluită din nou.

— Şi atunci de ce s-au mai deranjat? Care a fost scopul? Rutherford îşi mângâia bărbia cu degetele mâinii drepte.

— Tocmai aici vreau să ajung. Nimeni nu prea are o explicaţie în sensul acesta. Oricum, mania pentru precizie nu se opreşte aici. Lungimile laturilor sunt aproape perfect uniforme. Şi toate colţurile sunt, pe cât e omeneşte posibil, la unghiuri de exact nouăzeci de grade.

Catherine se tot minuna de îndemânarea folosită la construirea acestei structuri antice.

— Dar cum au obţinut o asemenea precizie tehnică? Rutherford îşi luă mâna de la bărbie şi ridică arătătorul de

parcă voia să sublinieze ideea pe care o exprima.

— Ah, mai este o problemă! Acest nivel de îndemânare nu a mai fost atins până în secolul al XX-lea. Nimeni nu-şi poate da seama cum o asemenea acurateţe poate fi obţinută fără cele mai moderne instrumente. Chiar şi *cu* astfel de instrumente este aproape imposibil. Un alt mister de desluşit.

La Nile Hilton, uşierul nubian, purtând un turban roşu, uniformă roşie elegantă şi mănuşi albe, deschise larg una dintre uşile din sticlă de la intrarea din faţă a hotelului pentru ca Ivan Bezumov să poată trece ţanţoş.

Când ieşi în arşiţa după-amiezii din Cairo, un şofer nervos, care-l tot aşteptase la umbra unuia dintre palmierii ce decorau curtea hotelului, sări ca ars, stinse ţigara şi dintr-un salt fu în vehiculul închiriat. Era o Toyota Land Cruiser albă, cu tracţiune integrală, exact cum ceruse Bezumov.

Motorul începu să toarcă de îndată ce răsuci cheia în contact. Bezumov aştepta cu nerăbdare, iar maşina Land Cruiser se opri chiar în faţa intrării în hotel. Înainte ca şoferul să apuce să coboare ca să dea ocol maşinii să-i deschidă uşa pasagerului, aşa cum fusese învăţat să facă, Bezumov sări înăuntru.

— La piramide, şi repede!

CAPITOLUL 55

Catherine îl urmă pe Rutherford până în colţul Marii Piramide. Când ajunse, se aşeză astfel încât să poată vedea bine în întregime, atât faţada de nord, cât şi pe cea de vest, deşi uşor oblic. Ochii îi fură atraşi spre vârf. Observă că ultimele câteva rânduri de zidărie păreau a fi lipsă.

— Ce s-a întâmplat la vârf?

Rutherford se dădu înapoi şi admiră priveliştea de la vest, departe până la dunele unduite.

— Nimeni nu ştie cu exactitate. La un moment dat, în ultimele câteva milenii, a fost dat jos. Cel puţin cu 2500 de ani în urmă, călătorii deja spuneau că ultimele câteva straturi de sub vârf nu mai erau la locul lor. Ce-o fi fost în vârf? Se spune că vârful ar fi fost însăşi piatra Benben.

— Ce anume?

— Benben este numele piramidonului[6] ce stă la vârful corpului central al piramidei. Mitul spune că, la începuturile timpului, Atum, zeul egiptean al creaţiei, a stârnit un vârtej în neant şi astfel s-au născut ceilalţi zei. Câteva movile de pământ uscat au fost scoase la iveală când s-au retras apele haosului. Pe una dintre movilele de pământ uscat a căzut piatra Benben.

— Uau, încă un mit al potopului!

— Da, exact!

— Dar dacă este un mit, atunci e posibil ca piatra Benben să fie doar un simbol sau o metaforă?

— N-aş fi aşa de sigur. Poate că era o bucată de meteorit, se mai cunosc şi alte cazuri în lumea antică de venerare a unor asemenea obiecte. Sau poate că era pur şi simplu o piatră sacră sau un obiect făcut de om, dar nu avem nici un motiv să credem că nu a existat. Se pare că piatra Benben era aşezată pe carcasa de marmură strălucitoare şi sclipea cu intensitate, răspândind o lumină divină ce putea fi văzută de pe o rază de câţiva kilometri.

— Dar din ce era făcută?

— Diamant, granit şlefuit, aur, cine ştie? Unii spun că avea înăuntru ochiul lui Horus – ştii, acel ochi destul de deranjant pe care îl tot vedem în piramida de pe bancnota de un dolar. Conform tradiţiei, Benben a fost dat jos de către preoţi când şi-au dat seama că zilele vechii religii se apropiau de sfârşit. Creştinismul era în ascensiune – ştiau că vor trebui să dea jos piatra Benben, pentru că mai devreme sau mai târziu

cineva urma s-o fure. Aşa că au dat-o jos şi au ascuns-o. Este încă un secret al piramidelor.

Catherine se întoarse să privească spre deşert.

„Nisip, nisip şi iar nisip, până pe Coasta Atlanticului. Nu prea erau surse de piatră pe aici…”

— Dacă stau bine să mă gândesc, James, cum Dumnezeu au construit piramidele? Cum au adus toate blocurile astea imense de piatră prin deşert şi apoi le-au înălţat într-o asemenea ordine perfectă?

Rutherford se aşteptase la această întrebare şi se trezi zâmbind.

— N-o să-ţi placă răspunsul, dar, din nou, nimeni nu ştie. Catherine se holbă la el cu o expresie uluită.

— Sunt două milioane şi jumătate de blocuri de piatră şi cam toate cântăresc cel puţin cât o maşină. Cum *ar putea* fi mişcate fără ajutorul vreunei macarale, măcar? îl întrebă, privindu-l fix. Nu sunt nici egiptolog, nici inginer, n-am nici o idee. Care sunt teoriile?

— Cred că cea mai populară teorie – cea care se predă cu precădere în şcoli – este că blocurile au fost sfărâmate, târâte şi înălţate pe locul lor folosind forţa brută. A fost nevoie de o sută de mii de oameni timp de douăzeci de ani pentru a o termina.

Catherine se gândi o clipă.

— Asta înseamnă al naibii de mulţi oameni. O grămadă de guri de hrănit. Erau prizonieri de război?

— Nu, se presupune că erau agricultori. Lucrau la piramidă doar pe perioada celor trei luni, când Nilul ieşea din matcă şi inunda malurile, când ar fi fost în „şomaj tehnic” de la lucrările agricole.

Catherine începu gândi cu voce tare:

— Halal pauză de lucru! OK, deci trei luni pe an timp de douăzeci de ani, asta înseamnă şaizeci de luni. Să ne închipuim că munceau douăsprezece ore pe zi. Treizeci de zile într-o lună a câte douăsprezece ore pe zi înseamnă un total aproximativ de douăzeci de mii de ore. Deci, dacă erau două milioane şi jumătate de blocuri, fiecare cântărind cel puţin vreo două tone, ar fi trebuit să mute cam în jur de o sută douăzeci de blocuri într-o oră, cred. Sau mai bine spus, două blocuri pe minut.

Rutherford se arătă mai mult decât neîncrezător.

— Trebuie să recunosc, două blocuri pe minut sună cu adevărat incredibil. Dar ceea ce este şi mai incredibil e că nu doar mutau blocurile şi le aruncau de colo-colo, le ridicau la sute de metri înălţime şi le aşezau cu precizia unui neurochirurg! Rutherford râse şi ridică din umeri.

Catherine mai avea în minte o idee.

— Încă nu mi-ai spus pentru ce au fost totuşi construite piramidele.

Brusc, Rutherford arătă aproape deprimat.

— Chiar nici nu mai ştiu ce să cred. Încep să cred că Bezumov este mult mai aproape de adevăr decât înţelepciunea convenţională.

Catherine se încruntă, neînţelegând aluzia.

— Ce vrei să spui?

— Egiptologii spun că piramidele sunt morminte. Sunt locurile finale de odihnă ale faraonilor… Şi eu eram de acord cu ei. Dar nu mai sunt. Se uită la dimensiunea Marii Piramide. Pare pur şi simplu prea simplist. De ce să ne deranjăm atâta? Piramidele acestea trebuie să însemne mult mai mult decât nişte camere funerare ale unor regi morţi. Îmi pare rău, probabil că nu prea are sens ceea ce spun. E doar o intuiţie… Şi, în tot cazul, ce dovadă au arheologii să susţină că sunt morminte? Rutherford făcu o pauză să-şi adune gândurile şi apoi continuă: A fost Herodot, istoricul grec din secolul al V-lea î.Hr., cel care a emis primul teoria conform căreia Marea Piramidă a fost construită de Kheops, că mai înainte, fratele său construise cea de-a doua piramidă şi că fiul lui Khefren a construit-o pe a treia. De când egiptologii s-au pus de acord cu sugestia lui şi ori de câte ori găsesc dovezi indirecte, le iau drept dovezi finale. De exemplu, au găsit diverse inscripţii în jurul sitului de la Gizeh care atribuie Marea Piramidă lui Kheops. Dar asta nu este dovadă, ci pur şi simplu este normal ca un faraon să-şi însuşească ceea ce a aparţinut străbunilor lui. Când au deschis piramidele, le-au găsit complet goale: nici o comoară, şi doar într-a treia piramidă, cea mai mică, au găsit ceva oseminte. Dar chiar şi acelea au fost datate ca fiind cam din vremea lui Iisus Hristos, mult după ce au fost construite piramidele. Se spune că Marea Piramidă ar fi fost golită de jefuitorii de morminte. Dar nu ştim cu siguranţă.

Catherine se gândi la cele spuse de el.

— OK! Deci toate acestea înseamnă că nu prea ştim absolut nimic?

Rutherford zâmbi timid.

— Da! exclamă el, ridicându-şi iar privirea spre faţada goală a piramidei. Sunt un mister pe tărâmul misterelor. Nu ştim la ce serveau, nu putem înţelege cum le-a putut construi, nu ştim *cine* le-a construit şi, cu toată sinceritatea, nici măcar nu ştim *când* au fost construite. Pur şi simplu, sunt aici de la începuturile istoriei omenirii şi nu ar fi exclus să fie chiar cu mult înainte de aceasta. Făcu un pas înapoi şi îi zâmbi. Haide să mergem şi să aruncăm o privire înăuntru!

CAPITOLUL 56

În celălalt capăt al oraşului Cairo, doctorul Ahmed Aziz se întorcea la birou după un prânz prelungit. Pe lângă funcţia de director la antichităţi egiptene, doctorul Aziz era custodele Marii Piramide şi director-adjunct la muzeul de egiptologie. Era un bărbat tânăr – avea în jur de 40 de ani, cu o mustaţă mare neagră –, şi azi era îmbrăcat într-un costum bleumarin elegant. Era puţin cam rotofei, probabil ca rezultat al deselor dineuri şi prânzuri la care era obligat să ia parte, fie înainte sau după ce le arăta delegaţiilor străine minunăţiile Egiptului, dar strălucea de sănătate.

Rămăsese un mister cum de reuşise să ajungă aşa de repede la conducerea unuia dintre cele mai importante departamente de antichităţi din lume chiar şi pentru mulţi demnitari din guvernul egiptean. Nu că ar fi fost necalificat – era indiscutabil un expert în anumite tipuri de ceramică din Egiptul antic şi făcuse studii postdoctorale în Statele Unite –, dar să fie promovat la asemenea nivel executiv la o vârstă atât de tânără era fără precedent. Viaţa fusese blândă cu el.

Se uită la ceasul de pe peretele biroului său confortabil. Era 03:30 PM. Prânzul durase mai mult decât se aşteptase, dar aşa se întâmpla deseori când se afla în compania unor importanţi demnitari străini.

Se aşeză pe scaun, şi linia directă începu numaidecât să sune. Ridicând receptorul cu mâna sa grăsuţă împodobită cu două inele mari de aur, răspunse:

— *Salaam aleikum!*

— Aziz, eu sunt! Vocea inconfundabilă a senatorului Kurtz răsună pe fir.

Expresia lui Aziz se schimbă instantaneu. Dispăruse acel aer uşor deranjat şi frustrat care i se tot plimbase pe faţă. Acum, era vizibil alarmat.

Privi spre uşa biroului. Era deschisă. Putea vedea în anticameră, unde stătea secretara împreună cu ajutorul său, domnul Poimandres, un creştin copt, scund şi fragil, în vârstă de 60 de ani. Amândoi păreau ocupaţi: secretara dactilografia ceva, iar Poimandres vorbea la telefon. Dar n-avea de gând să-şi asume nici un risc, mai ales cu Poimandres. Aziz nu se simţise niciodată în largul lui în preajma ajutorului său. Poate din cauza faptului că Poimandres era membru al uneia dintre cele mai vechi biserici creştine din lume, şi asta îi provoca lui Aziz, un musulman pios, un sentiment profund de nelinişte. Copţii deţinuseră o putere semnificativă în societatea egipteană

timp de două mii de ani – o putere disproporţionată, după cum spuneau unii. Dacă Poimandres n-ar fi fost atât de corect şi atât de bun în ceea ce făcea, Aziz l-ar fi îndepărtat cu mulţi ani în urmă.

Aziz auzea răsuflarea sacadată a senatorului.

— Vă rog, un moment, domnule!

Lăsă receptorul pe suprafaţa de piele de pe birou, merse la uşă şi, după ce se uită în anticameră, să verifice dacă nu mai era cineva, o închise şi o încuie.

— Domnule, vă rog! M-am întors!

— Ascultă cu atenţie, Aziz! Dacă te vizitează cineva şi-ţi pune întrebări sau vine cu teorii despre piramide, vreau să răspunzi după cum urmează… Mă asculţi?

— Da! Da, domnule! Urmă o pauză.

— Spune-le că teoriile lor sunt destul de greşite. Spune-le că ideile lor nu sunt noi, au mai fost discutate în public şi, aşa interesante cum ar putea părea, nu se bazează pe nimic real. Vor încerca să discute despre ideile lor într-o manieră raţională. Nu trebuie să te aşezi la discuţii cu ei. Înţelegi? Nu te aşezi la discuţii. Nu te contrazici. Spune-le doar că teoriile lor sunt greşite.

— Da, domnule! Poate că aţi vrea să plec într-un concediu sau mai bine să nu-i primesc?

— Nu, nu face asta, ar stârni suspiciuni! Nu sunt nişte aiuriţi, vorbim despre cercetători respectaţi de la Universitatea Oxford. Primeşte-i, nu intra în polemică şi neagă tot ceea ce-ţi spun. E clar?

— Da, domnule – absolut, domnule!

— Şi, Aziz, fără greşeli, dacă ţii la funcţia ta înaltă. În curând, voi sosi în Egipt şi mă voi ocupa de ei personal.

Aziz înghiţi în sec şi îşi tamponă fruntea asudată cu batista.

— Domnule, veniţi în Egipt?

Legătura se întrerupse. Pulsul lui Aziz o luă razna de parcă abia ar fi încheiat o cursă de o sută de metri.

CAPITOLUL 57

Catherine şi Rutherford coborâseră cam până la jumătatea laturii din spate a piramidei până unde schelele moderne aveau o scară lângă intrare. Pe măsură ce se apropiau, Catherine se uita la nisip, la turişti şi la localnicii din jur şi se întrebă dacă îi urmărea cineva. Văzu un bărbat singuratic, la distanţă de un grup, purtând veşminte arăbeşti, dar nu părea să-i acorde vreo atenţie. Privi o familie păşind încet prin nisip. „Pare în regulă", gândi ea, dar totul se putea schimba foarte repede şi nu-i plăcea ideea de a fi prinsă în subteran.

Mai devreme sau mai târziu, Bezumov va apărea şi era destul de sigură că el nu va fi încântat de revedere. Rutherford se uită la ea.

— Hai, să terminăm treaba! Pentru asta am venit.

Şi el era îngrijorat, intrară repede, urcând scările, cu capetele plecate. Apoi intrară în gura ca o peşteră. Catherine se uită peste umăr, afară în urmă, peste nisipuri, până în parcare. Maşini veneau şi plecau. Nici nu pusese piciorul în tunelul masiv şi deja claustrofobia punea stăpânire pe ea, simţind că se sufocă.

Rutherford merse mai înainte, întinse mâna şi şi-o trecu peste laturile inegale ale pereţilor.

— Nu da atenţie acestui tunel, este o aberaţie. A fost făcut de muncitorii arabi, nu de constructorii originali ai piramidei, de aceea este puţin inegal. Este numit gaura lui Mamun după califul egiptean care a comandat intrarea.

Îşi făcură drum în tăcere prin pasajul prost luminat, până când dădură în tunelul principal.

Coridorul descendent ducea în întunericul adâncurilor. În ciuda faptului că becurile fuseseră dispuse la distanţe egale pe tavan, era imposibil de văzut capătul. Coridorul însuşi semăna cu interiorul unei gigantice maşinării de oţel. Pereţii de piatră erau netezi ca sticla. Priveliştea îi tăie respiraţia lui Catherine.

„Este pur şi simplu extraordinar. Nu poate fi un mormânt. Trebuie să fie vreun soi de maşină. Pare să aibă un scop funcţional."

Rutherford îi zâmbi.

— M-am gândit că vei fi impresionată. Merge direct în jos vreo sută de metri la un unghi de exact douăzeci şi şase de grade, jumătate din cele cincizeci şi două de grade ale înclinaţiei laturilor piramidei. Dar ceea ce este cel mai incredibil este că nu deviază cu mai mult de câţiva milimetri

pe tot parcursul drumului în jos. Chiar şi azi, o asemenea precizie este aproape imposibil de realizat. Rutherford o ghida din faţă: Mergem sus spre galerie!

Pe măsură ce înaintau, Catherine se uita în jur, căutând în întuneric. Umbrele lor jucau pe pereţi. Auzea fiecare pas, amplificat de tăcerea înconjurătoare, apoi i se păru că aude în spate, în ecou, paşii cuiva. Îşi zise că nu era nimic şi continuă să meargă. Observă că începuse să respire sacadat şi încercă să se calmeze. Mai trecu de câteva trepte moderne şi ieşi în pasajul ascendent. Era o copie mai mică a pasajului descendent. Aceeaşi perfecţiune de maşină şi un unghi imposibil de escaladat, dar de data aceasta mergea în sus. Senzaţia de claustrofobie crescu în intensitate. Tavanul era mai mic de un metru şi douăzeci de centimetri înălţime şi aerul era sufocant. Mai mult pe vine, îşi continuară ascensiunea.

După câteva minute, pasajul strâmt se deschise deodată într-o cameră mai încăpătoare, lungă de vreo patruzeci şi cinci de metri şi înaltă de nouă, cu un tavan înclinat şi boltit. Rutherford se îndreptă de spate şi se întinse uşurat.

— Pfiu, începusem să mă cam panichez acolo. Catherine îşi şterse fruntea, fără să spună ceva. Nu voia să-i spună cât de îngrozită se simţise. Avea o senzaţie din ce în ce mai pregnantă că cineva îi urmărise în interiorul piramidei ca să-şi pună în practică planurile cumplite de răzbunare. Încercă să scape de presimţirea aceea apăsătoare că ceva rău urma să se întâmple şi se uită la podeaua înclinată din faţa lor.

— Ce este *aia?* Arătă spre un jgheab care mergea de-a lungul podelei din încăpere. Seamănă cu un fel de canelură pentru o piesă a vreunei maşinării sau ceva de genul acesta. Te rog să nu-mi spui că nu se cunoaşte ce este aceasta.

Rutherford nu avea idee. Catherine clătină din cap şi începură să urce în galeria măreaţă.

După ce mai trecură printr-un pasaj, intrară într-o încăpere spaţioasă. Rutherford se ridică, frecându-se la şale, şi îşi aranjă rucsacul.

— Aşadar, iată-ne în sala regelui!

Catherine ajunse lângă el şi fu izbită de natura opresivă a încăperii. Era perfect conştientă de tonele de zidărie care dominau tavanul. De parcă plăcile imense şi negricioase de piatră care formau pereţii se strângeau în jurul lor.

„Dacă acum ar intra cineva să ne omoare, nimeni n-ar auzi nimic. Nici nu s-ar afla…”

Chipul lui Rutherford lucea de transpiraţie.

— Ce este asta? Catherine arătă către o ladă de piatră de mărimea unui om, care se afla în colţul opus al încăperii.

— Acela este un sarcofag de granit. Este gol. Vino, hai să ne uităm!

Merseră într-acolo şi priviră înăuntru. Rutherford, uitându-se în ghid, bolborosi dimensiunile cu voce tare. Apoi, brusc, exclamă:

— Dumnezeule! Măsurile imperiale[7] pe care le mai folosim şi azi în Anglia şi America, incii şi picioarele, au legătură cu sistemul de măsurători folosit la construcţia piramidei şi a sarcofagului.

— Ce? Aşadar, acesta a fost folosit ca bază pentru sistemul nostru de măsurători?

— Aşa se pare! Nu m-am mai gândit până acum la piramidă din punctul acesta de vedere, dar acum am senzaţia că este sursa tuturor lucrurilor. Sarcofagul trebuie să fi fost aici încă de la început, pentru că este mult prea mare să încapă prin tunelul prin care tocmai am venit noi. Foarte interesant este că bunăoară colţurile *interioare* sunt perfecte. Este inexplicabil cum s-a putut obţine aşa ceva folosind altceva decât tehnologia modernă. Tone de presiune şi burghie de diamant sunt necesare pentru a găuri granitul în această manieră.

Chiar atunci Catherine îşi dădu seama. Cu o notă distinctă de frică în voce, spuse:

— Stai puţin, care erau măsurile pe care tocmai le-ai citit? Uimit de cererea ei, Rutherford îi studie faţa înainte de a se uita din nou în ghid.

— Interiorul este lung de şase virgulă şase picioare şi şase inci…

— Da, întrerupse Catherine. Asta am crezut că ai spus. Nu poate fi o coincidenţă, dat fiind tot ce ştim despre mania lor pentru precizie. Lungimea interioară a acestui sarcofag antic din inima celei mai vechi şi mai ciudate clădiri din lume este 666 – numărul diavolului.

Chiar atunci becurile pâlpâiră şi preţ de o clipă încăperea fu scufundată în întuneric total. Pulsul lui Catherine o luă razna. Rutherford simţi un val de panică pornindu-i din stomac şi urcând până în piept.

Apoi luminile pâlpâiră iar şi încăperea se lumină. Rutherford arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani.

— Bun, nu mai zăbovim aici nici o clipă în plus faţă de cât e necesar.

Catherine răsuflă uşurată.

— Perfect de acord!

Lumina rămase aprinsă. Rutherford îşi şterse fruntea cu mâneca şi începu din nou să vorbească. Părea foarte agitat.

— Şase şase şase nu este tocmai numărul bestiei.

Catherine, uitându-se în jur la încăperea sinistră ca un cavou, nu pricepu ce voia să spună:

— Cum adică?

— Păi… este mult mai vechi decât creştinismul. Este numărul păgân al soarelui sau al puterii pământeşti. Alchimiştii îl asociau cu sulfuzeu. În gematrie, expresia biblică *theos eini epi gaia* – „sunt pe pământ" – are valoarea de şase şase şase. Mai târziu, creştinii care pierduseră legătura cu cunoştinţele vechi au căpătat teamă de număr şi de puterea sa simbolică.

Rutherford îşi şterse fruntea înfierbântată cu antebraţul şi se uită agitat în jur.

— Dar mai este încă un lucru foarte important. Repede, aici!

Merse spre peretele sudic al camerei regale. Catherine îl urmă, fiindu-i tot timpul teamă că se vor stinge iarăşi luminile şi dorindu-şi să fi adus o lanternă. Rutherford arătă către o gaură mică. Aici, acest puţ trece direct prin blocurile piramidei. Ca totul în jur, este perfect drept. Îşi face drum prin zidăria de piatră, la un unghi de exact patruzeci şi cinci de grade. Ar fi trebuit scobite mii şi mii de blocuri să poată permite puţului să treacă. Şi asta încă nu-i tot. Dacă ar fi să extindem puţul în spaţiul exterior, la anumite momente se intersectează cu calea meridiană a centurii lui Orion, o zonă sacră a cerului în religia egipteană. La fel şi în camera reginei, puţul sudic este aliniat perfect cu traiectoria stelei Sirius, care, de asemenea, era extrem de importantă. Hieroglifa pentru Sirius este alcătuită dintr-o stea, o piramidă şi o piatră Benben.

La menţionarea lui Sirius, Catherine simţi un junghi de parcă fusese brusc adusă înapoi în timp în amfiteatrul luminos de la Colegiul All Souls, unde ţinea o prelegere despre enigma triburilor Dogon. „Cât de departe am ajuns încât aceste chestiuni nu mai sunt jocuri academice amuzante, ci chestiuni de viaţă şi moarte." Rutherford continuă:

— Şi fiecare cameră mai are un alt puţ care se aliniază cu o anumită stea. De obicei, când unul este aliniat, celelalte sunt îndreptate către reziduurile cosmice. Însă în aparenţă toate cele patru puţuri se aliniază corect când dai ceasul stelar înapoi în 2450 î.Hr.

— Mă întreb care o fi fost semnificaţia lor pentru constructori. Poate că era data la care au reuşit în cele din urmă să-şi revină după haosul produs de potop? Dar era ceva despre legătura cu Sirius, care o făcu pe Catherine să nu se poată abţine să se gândească din nou la Dogon. Şopti: Poate că aducătorii luminii au fost la rândul lor vizitaţi…

Rutherford nu prea pricepu.

— Poftim? Catherine se opri.

— Aa, nimic! Este ciudat. În orice caz, nu poate fi un accident că puţurile se aliniază cu stelele.

Rutherford se uită agitat la becuri, ca şi când se aştepta să se stingă din clipă în clipă.

— Hai să vorbim afară despre asta, nu cred că mai rezist la atâta presiune. Chiar îmi face rău spaţiul ăsta!

Catherine porni spre ieşire.

— Sunt categoric de acord. Hai să ieşim de aici!

CAPITOLUL 58

Uşa avionului secretarului se deschise larg, iar căldura nord-africană îl lovi ca un zid. Aeroportul internaţional din Cairo năduşea în soarele arzător. Motoarele aeronavei nu se opriseră încă, zgomotul împiedica orice comunicare. Se simţea o duhoare copleşitoare de combustibil de avion.

Cu o expresie de dezgust pe faţă, mărşălui în jos pe treptele mari şi puse piciorul pe pistă, urmat de doi dintre cei mai de încredere bodyguarzi. În acest timp, un camion de patru tone cu o copertină din pânză de cort se opri în cele din urmă la câţiva metri de avion. Un bărbat caucazian bine făcut, în uniformă de camuflaj de deşert, sări din cabina şoferului şi merse sprinten până la el. Motoarele mai oftau puţin înainte de a se opri; trebui să strige ca să poată acoperi zgomotul.

— Domnule, am şase oameni aici. Toţi înarmaţi şi gata de plecare, şi avem agenţi pregătiţi peste tot în Cairo. Raportez că ţintele au trecut prin vamă acum trei ore şi se află acum în Gizeh.

— Şi bărbatul în alb? L-aţi găsit?

— Nu, domnule, încă nu am reuşit să-i luăm urma. Cei de la operaţiuni globale spun că este un om de ştiinţă rus, fost militar, un om de ştiinţă renegat şi spion – probabil acesta este şi motivul pentru care l-am pierdut. A lucrat cu profesorul Kent, cu vreo doi ani în urmă; a fost mereu preocupat de calotele glaciare.

Secretarul se uită la subordonatul său şi, pe un ton răspicat, îi expuse planul.

— Trebuie să avem ţintele izolate, abia apoi le putem doborî. Nu vreau să repetăm ceea ce s-a întâmplat în La Paz. Trebuie lucrat discret, dar vreau oameni înarmaţi şi gata de acţiune, la Gizeh. Cât despre rus, a venit vremea să-i închidem gura şi lui. Nu putem să ne asumăm nici un risc la nivelul acesta. Distribuie imediat tuturor agenţilor câte o poză de-a lui şi împuşcaţi-l pe loc!

Tăcu şi se uită de-a lungul pistei, către clădirile aeroportului, unde siluetele oamenilor se mişcau în căldura copleşitoare. Echinocţiul de primăvară era acum la o distanţă de doar câteva ore. Arăta obosit, chiar bătrân. Pentru prima dată, ochii lui trădau o anumită vulnerabilitate: aproape clipeau.

Se uită la cele două gărzi de corp, le făcuse amândurora o scurtă informare în avion. Erau foarte experimentaţi şi ştia că poate conta pe loialitatea lor atunci

când va avea de-a face cu senatorul. Ultimul lucru la care acesta s-ar aştepta era interogatoriu din partea unuia dintre ai săi.

CAPITOLUL 59

Ieşind din pântecele Marii Piramide, Catherine şi Rutherford aproape că fură orbiţi de soarele strălucitor. Cerul albastru, fără urmă de nori, se întindea în toate direcţiile şi chiar şi imaginea dezolantă a deşertului gol le oferi un soi de uşurare după spaima intensă şi claustrofobia resimţite în pasajele subterane ale piramidei.

Catherine îşi duse mâna stângă streaşină la ochi în timp ce îşi scutura praful de pe haine cu mâna dreaptă.

— Ah! Aer! Aer proaspăt şi soare. Slavă Domnului că suntem afară! N-aş vrea să trebuiască să petrec noaptea aici.

Rutherford îşi scoase ochelarii de soare din geantă şi trase adânc aer în piept.

— Subscriu!

Se întoarse şi se uită iarăşi spre Marea Piramidă.

— Păi, un lucru e sigur, asta nu a fost construită de un popor primitiv! Şi cu siguranţă nu a fost doar o încăpere mortuară. De-ar fi fost cu noi şi profesorul Kent! El ar fi ştiut ce e de făcut.

Rutherford aprobă din cap şi cu voce hotărâtă spuse:

— Trebuie să continuăm! În cele din urmă, o să ne dăm seama.

Catherine merse către el, îşi puse braţele pe umerii lui şi îl îmbrăţişă în tăcere. Rămaseră prinşi în îmbrăţişare timp de un minut, apoi fata se desprinse şi îşi aruncă rucsacul pe umăr.

Ocoliră colţul de nord-est al Marii Piramide şi imediat le intră în vizor necropola din Gizeh.

— Uite-l!

Rutherford arătă către sud-est, în depărtare, spre platoul pietros cu o pantă descendentă lină care cobora până în locul în care se afla sfinxul, aşezat pe postamentul construit de oameni. Cu corp de leu şi cap de om, era aşezat cu labele din faţă întinse înainte, iar restul trupului i se contopea cu roca solidă din spatele său. Vreme de milenii nenumărate, aşteptase acolo răbdător – de multe ori fiind îngropat cu totul în nisipul năvălitor, dar un împărat sau rege, sau guvernator venea şi îl dezgropa în cele din urmă.

— Este cu faţa la est, cred, spuse Catherine.

— Da, la est cu faţa la soare răsare. De data aceasta, constructorii marchează vârsta astrologică a Leului, care începe în 10970 şi se încheie în 8810.

— Asta este extraordinar, se potriveşte perfect cu datele lui Von Dechend de încadrare a ultimei ere glaciare. Crezi că marcau data la care a fost distrusă civilizaţia lor?

Rutherford nici măcar nu îi răspunse. Se apropiau dintr-o parte de sfinxul gigantic. Era înalt de aproape optsprezece metri[8] şi lung de şaptezeci şi doi de metri[9] – cea mai mare sculptură făcută vreodată.

— Şi vezi cum a fost afectat de intemperii? Catherine studie găurile mari şi crevasele din piatră străveche din care fusese creată bestia. Pe alocuri, semăna cu o uriaşă operă în ceară care se topeşte. Scobituri imense tăiau de sus în jos monumentala operă în piatră.

— Durează efectiv mii şi mii de ani să se ajungă la o astfel de eroziune.

— Şi ce poate provoca o asemenea eroziune?

— Ploaie, ploaie şi iarăşi multă ploaie. Sahara este un deşert tânăr. Aici nu a fost aşa dintotdeauna. Cândva, a fost totul verde, fertil şi plăcut. Şi în mod clar a plouat timp de foarte, foarte multă vreme.

— Şi cam când se crede că a fost sculptat?

— Ahh, ei, depinde pe cine întrebi.

Merseră până în faţa sfinxului şi se uitară în sus la chipul lui antic.

— Experţii în eroziunea calcarului au ajuns la concluzia că trebuie să fi fost sculptat cu cel puţin nouă mii de ani în urmă – şi ăştia sunt conservatorii. Este incredibil, aproape de neconceput de vechi. Şi, desigur, după cum ştim, istoria clasică spune că tot pe-atunci omenirea purta doar o bucată de pânză în jurul coapselor, folosind unelte din epoca de piatră.

Privind în sus la figura enigmatică a sfinxului, Catherine se gândi la oamenii extraordinari care trebuie să-l fi creat cu atât de multe milenii în urmă.

— OK, spuse ea, aşadar, avem o piramidă construită după specificaţii care la NASA ar putea fi obţinute după o muncă incomensurabilă. Piramida însăşi pare să facă referire la cunoştinţe de astronomie şi matematici superioare, dacă îi acorzi măcar un mic studiu, şi mai are şi puţuri care se aliniază cu stelele în anul 2450 î.Hr. Avem un sfinx care este vechi de cel puţin nouă mii de ani – probabil mult mai vechi – şi indică o afinitate certă cu epoca Leului. Şi totuşi, aceste elemente incontestabile sunt negate cu tărie de întreaga comunitate a istoricilor. Catherine se plimbă încet pe lângă labele din faţă ale fiarei ciudate. Şi, mai mult, înşişi creatorii hărţilor care ne-au sugerat să începem această căutare considerau locul acesta ca fiind centrul lumii. Şi apoi, avem mituri peste tot în lume

care descriu un grup de civilizatori care vin după marele potop să reinstaureze civilizaţia lor distrusă. De asemenea, aceste mituri conţin, după cum a sugerat profesorul Kent, foarte multă informaţie tehnică putând fi în legătură cu un cataclism provocat de mişcarea scoarţei terestre. Şi, în cele din urmă, mulţumită lui Von Dechend, putem data acest cataclism undeva la sfârşitul erei glaciare, în jurul anului 11000 î.Hr. Astfel, au timp să ajungă din Antarctica în Egipt, să înceapă să se reorganizeze şi să sculpteze sfinxul.

Rutherford se uită zâmbind la Catherine.

— Şi mai este ceva.

Catherine se încruntă, aşteptând încordată.

— Ce?

Rutherford se uita la picioarele lui.

— Am uitat să-ţi spun despre bărci.

CAPITOLUL 60

Catherine simţi cum o ia cu ameţeală.

— Ce bărci? întrebă îngrijorată.

Rutherford se uită în sus, aproape că îi era ruşine că trebuia să mai expună încă o enigmă.

— Arheologii au dezgropat din nisipul de lângă piramide nişte bărci. Sunt imense, vase cu care se putea traversa oceanul, despre care arheologii marini spun că nu pot fi decât rezultatul unei îndelungate tradiţii în construirea ambarcaţiunilor.

Catherine îşi dădu capul pe spate şi râse. Mai era încă o cale de investigare pe care voia s-o urmeze.

— Ştii ce spuneau vechii egipteni despre propriile lor origini?

— Da. Şi într-un fel, propria versiune a egiptenilor despre trecut se potriveşte mai bine cu dovezile decât istoria convenţională. Adică, dacă suntem dispuşi să citim miturile cu ochii deschişi.

— Ce vrei să spui?

— Uite, bunăoară, Osiris este unul dintre zeii egipteni. Neteru, aşa cum li se spunea, au venit din propriul lor tărâm natal plin de enigme, exact ca şi Quetzalcoatl şi adepţii lui sau viracochas. Dar dacă neteru este o civilizaţie mult mai avansată, cu o grămadă de cunoştinţe tehnice şi religioase, nu prea e de mirare ca locuitorii originari ai Egiptului să-i fi considerat divini.

Catherine era întruchiparea concentrării.

— Aşadar, neteru – pe care egiptologii nu îi trec în rândul zeităţilor mitologice – trebuie să fi fost aducătorii de lumină.

— Cu siguranţă aşa se pare. Există inscripţii hieroglifice despre interiorul piramidei lui Unas de la Saqqara care datează în jurul anului 2400 î.Hr. Sunt interesante pentru că la fel ca şi piramidele de la Gizeh apar brusc, de nicăieri.

— Cum adică?

— Păi, anterior apariţiei lor bruşte, nu există nici o scriere primitivă. Nu există hieroglife simple timpurii folosite la numărarea proviziilor sau la marcarea trecerii zilelor, aşa cum este cazul cu scrierile timpurii cuneiforme din Babilon; în schimb, trecem direct la hieroglife complexe. Mai mult chiar, subiectele dezvoltă idei metafizice şi teologice abstracte foarte elaborate, completate cu un număr mare de zei şi zeiţe foarte simbolice. Wallis Budge, care a fost cel mai mare specialist

britanic în egiptologie a spus cândva că era pur şi simplu inexplicabil ca o civilizaţie atât de sofisticată să se dezvolte peste noapte. Ca şi cum poporul boşiman din Kalahari ar da naştere întregii culturi şi religii a evreilor, pe o durată de o sută de ani – construind în acelaşi timp cea mai mare clădire din deşertul african.

Catherine se gândea la ce aveau de făcut în continuare.

— Cine este răspunzător de toate aceste situri antice? Adică, cine este cel care în final dă permisiunea de a studia aceste clădiri şi de a testa noi teorii? Cine are puterea de a răsturna această opinie clasică eronată?

Rutherford îi studie expresia.

— Doctorul Ahmed Aziz, directorul antichităţilor egiptene! Poate pune capăt carierei oricărui egiptolog doar cu o întorsătură din condei, refuzându-le permisiunea de a vizita siturile sau chiar de a intra în Egipt. Puterea lui este absolută.

Catherine dădu din cap.

— Bun, cel puţin ştim unde se opresc banii! Dacă ar fi să iniţiem o acţiune de redatare, atunci chiar s-ar putea pune în practică. Dacă va crede că versiunea egiptologilor de astăzi este complet eronată, atunci ar putea accepta această provocare.

Rutherford aruncă o privire înapoi la priveliştea uluitoare a piramidelor.

— Trebuie să ne întrebăm de ce nu a făcut deja lucrul acesta. Trebuie să presupunem că cel puţin ştie despre existenţa unora dintre aceste dovezi. Poate că nu vrea să analizeze dovezile din cauza presiunilor religioase asupra guvernului. Catherine nu-i înţelegea firul logicii.

— De ce ar fi acesta un factor?

Rutherford îşi scoase ochelarii şi îşi trecu mâna prin păr.

— Eei, fundamentaliştii musulmani – care au o mare influenţă asupra guvernului egiptean – nu sunt cu mult diferiţi de fundamentaliştii creştini din America sau chiar de evrei. Şi ei au propriile viziuni asupra istoriei lumii, un fel de versiune musulmană asupra teoriei creaţioniste creştine. Mă îndoiesc că ar vrea, aşa deodată, să explice o lume cu totul nouă care o precede pe aceasta… Dar nu ştiu sigur… doar fac nişte speculaţii.

Catherine simţi un sâmbure de adevăr în această ipoteză.

— Cred că ar trebui să plecăm şi să aruncăm o privire în jur. Poate chiar reuşim să ne vedem cu acest Aziz. Ce ştii despre el?

— Foarte puţin. L-am întâlnit o singură dată, cu ani în urmă, deşi nu mai ştiu bine – a ţinut un curs la Oxford. Asta a fost cu mult înainte de a fi numit director. Predecesorul lui a murit într-un accident de maşină, parcă. Îmi amintesc că numirea lui Aziz a făcut ceva vâlvă – e foarte tânăr şi a studiat în Statele Unite. Merită să încercăm! Cred! Nu e nici urmă de Bezumov până acum, dar mai sunt încă douăsprezece ore până la echinocţiu. Ce-are el de gând nu prea înţeleg – ce poţi face cu două milioane de tone de piatră? Rutherford ridică din umeri, apoi hotărî: OK, hai să încercăm la Aziz şi să vedem ce are de spus despre toate lucrurile astea care nu se leagă. Mai aruncă o privire la figura inexpresivă a sfinxului şi apoi îşi puse rucsacul pe umăr. Să ne întoarcem la maşină!

Catherine se uită în sus la figura nemuritoare a sculpturii antice şi şopti, aproape ca pentru sine:

— O să aflăm răspunsul la ghicitoarea ta, mare sfinx! Răsucindu-se pe călcâie, îl urmă pe Rutherford în sus pe panta blândă a platoului Gizeh până la maşină.

— *Stop!*

La comanda urlată, şoferul lui Bezumov opri brusc Land Cruiser-ul la marginea parcării de la Gizeh. Un nor de praf se ridică în urma vehiculului.

Lui Bezumov nu-i venea a crede. Privi chiorâş la cei doi occidentali pe care-i vedea mergând prin nisip spre parcare, îndepărtându-se de sfinx. Faţa îi era o mască extrem de contorsionată de mânie şi surprindere. Suspiciunile i se adevereau. Îi urmări apropiindu-se de maşină. Mai întâi, se urcă Donovan şi apoi englezul enervant. Bezumov lovi bordul maşinii cu palma.

Instinctiv băgă mâna sub haină şi atinse portarmul fixat pe umăr. Pistolul era acolo. „Dar aici nu e locul potrivit…”

Maşina ieşi din parcare.

— Şofer, urmăreşte maşina aceea! N-o pierde nici o clipă din ochi!

CAPITOLUL 61

Cairo nu e un oraş în care să se conducă uşor. O mulţime de străzi arată exact la fel, indicatoarele rutiere sunt puţine şi rare, traficul este înfiorător, iar şoferii tratează codul rutier în cel mai bun caz ca pe un set de indicaţii vagi şi, în cel mai rău caz, ca pe un lucru absolut irelevant.

După ce o cotiră greşit de multe ori şi după multe claxoane, Rutherford şi Catherine traseră în cele din urmă într-o parcare în spatele Departamentului pentru antichităţi. Rutherford arăta extrem de stresat.

— A fost un coşmar. Am crezut că nu vom mai găsi vreodată locul acesta şi am avut senzaţia că am fost urmăriţi, până când mi-am dat seama că până şi cel mai hotărât criminal din lume nu ar putea nicicum să facă faţă acestui trafic.

Sări din maşină şi se uită peste drum la clădirea care găzduia Departamentul pentru antichităţi – continua să aibă o presimţire rea. O întrebă pe Catherine:

— Chiar crezi că merită să încercăm să obţinem o întâlnire cu Aziz? Adică ce ne-ar putea spune el dacă ar fi de acord să ne vadă?

Catherine trânti portiera.

— James, modul nostru de abordare a funcţionat până acum. Dacă nu iese nimic, putem merge să căutăm un hotel şi să ne gândim la un alt plan. Vreau doar să văd ce reacţie are!

Un gardian îmbrăcat într-o uniformă maro, care nu-i venea bine, şi cu chipiu ţuguiat ieşi din ghereta de pază şi le făcu semn cu mâna către intrarea din spate a clădirii. Catherine şi Rutherford se îndreptară către el.

— *Salaam aleikum!* îi salută bărbatul şi le ceru paşapoartele la control. După ce le cercetă, gardianul îi îndemnă să intre pe uşă.

Înăuntru, un coridor sărăcăcios, cu linoleum, mergea drept înainte, ducând – conform semnului de deasupra – către biroul de recepţie. De ambele părţi erau uşi închise şi din loc în loc holuri şi mai îndepărtate, care duceau cine ştie unde. Uitându-se de-a lungul coridorului principal lugubru şi slab luminat, Catherine întoarse privirea spre Rutherford.

— Ce crezi?

Acesta ezită şi apoi răspunse:

— Nu ştiu, cred că ar trebui să mergem direct la biroul de recepţie.

După câţiva paşi, Rutherford observă un semn în engleză şi arabă arătând mai în faţă pe coridorul întunecat, pe care scria „Către Biroul Directorului şi Sala de Conferinţe”.

— Ce-ar fi dacă am trece noi de recepţie şi am sări peste o etapă a birocraţiei. Fata aia n-o să facă altceva decât să ne pună să aşteptăm la nesfârşit. Dacă prietenul nostru, directorul, vrea să ne vadă, o să ne vadă şi aşa, şi dacă nu vrea atunci o să ne-o spună în faţă – cu condiţia să nu fie ieşit la masă.

— Sau plecat din ţară, completă Catherine.

Uşa de la biroul directorului se afla pe la jumătatea holului. Rutherford ridică mâna să bată la uşă şi apoi se opri pentru o clipă. Se uită la Catherine.

— OK, acu-e acu’! Bătu la uşă cu putere.

Aşteptarea îi făcea să fie agitaţi. După vreo treizeci de secunde, uşa fu deschisă de o femeie care purta pe cap obişnuitul văl musulman. Părea surprinsă să-i vadă pe Catherine şi Rutherford pe hol.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta? Vorbea bine englezeşte, cu un puternic accent egiptean.

Rutherford se uită la Catherine şi apoi începu:

— Păi, am venit să-l vedem pe doctorul Aziz. Este la birou? Secretara se uită cu suspiciune la amândoi.

— Aveţi stabilită o întâlnire?

Rutherford nu prea ştia ce să răspundă, dar, înainte de a apuca să se gândească la ceva, Catherine preluă iniţiativa… Pe un ton indignat îi spuse femeii:

— Mă scuzaţi!… Făcu un pas înaintea lui Rutherford: Da, avem stabilită o întâlnire! Vă rog, îi puteţi spune doctorului Aziz că suntem Catherine Donovan şi James Rutherford de la Universitatea Oxford, veniţi pentru întâlnire? Şi, vă rog, ne permiteţi să intrăm? Nu-mi place să aştept pe coridor, mai ales după un zbor lung.

Funcţionă. Secretara deschise rapid uşa în lături, dezvăluind anticamera spaţioasă a biroului lui Aziz. Le făcu semn să intre. Biroul avea ferestre mari, care dădeau într-o grădină egipteană bine întreţinută, şi o a doua uşă despre care Catherine bănuia că trebuie să ducă în biroul particular al lui Ahmed Aziz. În încăpere, se aflau două canapele mari din piele verde, străjuite de narghilele decorative, în timp ce privirea lui Catherine scruta încăperea, văzu că în cameră, aşezat pe un scaun, mai era cineva – un egiptean scund şi slăbuţ care ocupa o a doua masă de scris. Îi zâmbi, ochii negri îi scânteiau. Secretara, arătând foarte neliniştită, îi conduse către una dintre canapele.

— Vă rog, luaţi loc! Domnul Rutherford şi domnişoara Donovan, da?

Catherine răspunse trufaşă:

— Doctor Rutherford şi doctor Donovan, de fapt. Mulţumesc!

Aruncându-le iar o privire îngrijorată, secretara merse înapoi în jurul mesei şi se aşeză. Luă telefonul şi formă un număr. Rutherford îi urmărea fiecare mişcare. După ce mormăi gutural ceva în arabă, închise telefonul.

— Doctorul Aziz o să vă primească imediat!

Catherine zâmbi conspirativ spre Rutherford şi se aşezară amândoi pe una dintre canapelele mari de piele. Un minut mai târziu, uşa către biroul doctorului Aziz se deschise, şi acesta ieşi.

— Bună ziua! Bine aţi venit la Cairo. Vă rog… intraţi, intraţi!

Catherine şi Rutherford păreau amândoi uşor miraţi de căldura cu care erau întâmpinaţi şi-l urmară înăuntru. Nu avea cum să fie aşa de uşor; era al naibii de dificil să poţi să ai o întrevedere cu astfel de oameni într-un timp atât de scurt, oriunde în lume. „Asta e foarte ciudat”, gândi Rutherford. Venise aici aşteptându-se la o luptă, în cel mai fericit caz să i se spună să vină a doua zi sau chiar următoarea. Şi acum erau poftiţi înăuntru, imediat, fără să li se pună nici o întrebare.

Biroul lui Aziz era luxos mobilat cu covoare persane şi scaune îmbrăcate în piele. Pereţii erau împodobiţi cu postere de la Ministerul Egiptean de Turism, cu obiective turistice minunate din ţară, iar pe birou avea un prespapier: o reproducere în miniatură, înaltă de vreo doisprezece centimetri, a pietrei Benben.

Aziz le făcu semn să ia loc, se aşeză la birou şi începu să vorbească; avea un accent clar egiptean, dar vorbea englezeşte fluent. Avea un ton blând şi, după părerea lui Catherine, uşor libidinos:

— Păi, scuzele mele! Cred că secretara a uitat să consemneze întâlnirea cu dumneavoastră.

Se tolăni pe scaun, cu o mână prinsă de braţul scaunului, şi le zâmbi. Nu părea să se grăbească deloc.

— Doriţi cafea? Ceai de mentă?

Rutherford nu înţelegea de ce era aşa de prietenos. Catherine se aplecă în faţă.

— Motivul pentru care suntem aici este că voiam să vă adresăm nişte întrebări… nişte întrebări referitoare la datarea piramidelor şi a sfinxului.

Aziz se aplecă şi el în faţă şi îşi sprijini coatele şi antebraţele pe birou, ţinând mâinile împreunate.

— Desigur! Ştiu doar puţine lucruri despre acest subiect. Aziz începu să râdă de propria glumă. Rutherford hotărî să treacă la subiect.

— Vrem să ştim ce credeţi despre dovezile duse de geologi cum că sfinxul este cu mii de ani mai vechi decât s-a crezut iniţial.

Chipul lui Aziz se schimbă pentru o clipă. Deodată, deveni serios. Şarmul se topi de pe faţa sa. Vocea îi era aproape agresivă.

— Desigur, am mai auzit această teorie fantastică. Geologii noştri au examinat sfinxul şi neagă aceste presupuneri. Nu-mi vine să cred că doi profesori de la o instituţie de prestigiu cum este Universitatea Oxford ar fi dispuşi să dea crezare unor asemenea idei absurde. Sute de ani de învăţătură au fost necesari pentru a rezolva cronologia corectă a trecutului nostru egiptean. Sute de ani! Mulţi experţi de renume din toată lumea au contribuit la această lucrare măreaţă, inclusiv mulţi oameni din ţările dumneavoastră. Se uită la ei, cu ochii scăpărând. Insinuările dumneavoastră sunt ridicole şi jignitoare, nu doar la adresa mea, ci şi la cea a întregii dogmatici a egiptologiei. Sunt uluit!

Catherine nu prea putea să dea crezare ferocităţii bruşte din răspunsul său. Aziz se aşeză la loc şi îi privi cu răceală, apoi reluă:

— Vă sugerez să mergeţi la o bibliotecă undeva – poate înapoi la Oxford – şi să faceţi nişte cercetări adecvate şi aprofundate, înainte de a mai deranja din nou pe cineva ca mine. Şi – scăzând tonul vocii – v-aş sugera ca de dragul propriei dumneavoastră reputaţii profesionale să nu mai vorbiţi în gura mare asemenea prostii. Durează mulţi ani să construieşti o reputaţie academică, şi totuşi este foarte uşor să o distrugi.

Catherine se uită la Rutherford, care ridică din sprâncene într-un gest de neînţelegere şi surpriză şi-i făcu un semn din cap – nu ajungeau nicăieri. Tânăra se ridică.

— Vă mulţumim foarte mult, doctore Aziz, a fost o plăcere să vorbim cu dumneavoastră. Suntem doar amatori în acest domeniu, vă rugăm să ne iertaţi dacă v-am ofensat.

Aziz se ridică în picioare, merse până la uşă şi o deschise larg. Păstrase o tăcere autoritară, descurajând adresarea oricărei alte întrebări sau continuarea conversaţiei. Catherine şi Rutherford părăsiră biroul privat şi intrară din nou în încăperea principală. Aziz strigă, peste umerii lor:

— Poimandres, condu-i, te rog, pe oaspeţii noştri afară! Adresându-se celor doi occidentali pentru ultima oară, Aziz le ură, superficial, drum bun, chipul său fiind lipsit de căldură:

— La revedere, doctore Donovan, doctore Rutherford, a fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi!

Bărbatul negricios copt se ridică din spatele biroului şi le zâmbi amândurora.

CAPITOLUL 62

Catherine se uita la uşa biroului lui Aziz, nevenindu-i să creadă. Mina lui inexpresivă încheie salutul de rămas-bun.

— Bună ziua, numele meu este Poimandres, sunt ajutorul doctorului Aziz!

Micuţul copt întinse mâna spre Catherine. Uşor înlemnită, aceasta îi dădu mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Poimandres! Eu sunt Catherine Donovan, şi el este James Rutherford.

Rutherford întinse şi el mâna să-l salute pe Poimandres.

— Bună, îmi pare bine să vă cunosc! Aşadar, dumneavoastră o să vă asiguraţi că plecăm de aici?

Poimandres îi zâmbi lui Rutherford. Avea un chip osos, onest ca un călugăr ascet.

— Da, aţi putea spune şi aşa. Aţi vrea să mă urmaţi, vă rog?

Rutherford zâmbi. Era ceva nepământesc, aproape eteric la acest bărbat mic şi negricios. După atitudinea ostilă şi condescendentă a lui Aziz, Poimandres părea să iradieze căldură şi calm. Trecu de secretară, care stătea tăcută la birou, şi înapoi în coridor. Când intrară pe coridorul lugubru şi tăcut, Poimandres închise uşa în urma lor, apoi se uită rapid într-o parte şi într-alta pe coridor, de parcă voia să se asigure că era gol.

— Aţi venit la doctorul Aziz în legătură cu originile civilizaţiei egiptene?

Catherine se uită rapid la Rutherford, acesta era la fel de nedumerit ca şi ea.

— Avem diverse teorii pe care voiam să le verificăm cu el, însă nu prea a avut timp pentru aşa ceva.

Poimandres continuă să testeze terenul.

— Doctorul Aziz se află într-o postură foarte dificilă. Nu se bucură de libertatea de a face speculaţii.

Rutherford era intrigat. De ce le spunea omuleţul ăsta aşa ceva? Simţind oportunitatea, întrebă:

— Domnule Poimandres, credeţi că linia pe care o abordăm noi este rezonabilă?

Foarte încet, ochii negri ai coptului se mutară pe chipul lui Rutherford.

— Doctore Rutherford, asta depinde foarte mult de *motivul* pentru care întrebaţi.

Catherine spuse:

— Ce vreţi să spuneţi prin „motivul” pentru care punem aceste întrebări?

— Care este motivul? Căutaţi gloria academică sau… Făcu o pauză scurtă. Ochii lui negri strălucitori trecură peste chipul ei, încercând să observe vreo altă reacţie a minţii ei: Sau căutaţi altceva?

Catherine putu observa în privirea lui sfredelitoare că acesta era un moment critic al căutării lor. Nu înţelegea ce se petrecea, dar ştiu instinctiv că răspunsul ei la această întrebare ar fi făcut toată diferenţa. „Ne înţelege. Este de partea noastră.”

Simţea cum Poimandres aştepta. Cu o licărire de moment, văzu cu ochii minţii una dintre imaginile des reproduse din textele hieroglifice ale piramidelor: era culoarul judecăţii lui Osiris. În faţa lui Osiris, stând pe tronul său strălucitor, este adus sufletul celor de curând decedaţi. În faţă, ţine în mâini o balanţă. Cântăreşte inima omului punând o pană drept contragreutate – esenţa uşurimii şi a adevărului. Este inima pură? Uitându-se în ochii lui Poimandres, fata se hotărî.

— Noi credem că omenirea este în pericol. Credem că a fost o încercare deliberată de a modifica datele istorice şi de a acoperi adevărul asupra trecutului. Cunoştinţele civilizaţiei lumii antice sunt în mod voit ascunse şi doar aceste cunoştinţe ne-ar putea salva. Dacă nu descoperim ce ştiau anticii, vom pieri aşa cum au pierit şi ei într-un cataclism natural teribil. Piramidele nu au fost construite de faraoni în 2500 î.Hr., ele sunt monumente ale oamenilor care au supravieţuit marelui potop.

Poimandres îşi coborî privirea. Răspunse şoptind:

— Vă rog, trebuie să veniţi cu mine la Gizeh. Dar mai întâi…

Îi conduse printr-o uşă în afara coridorului. Aceasta se deschidea în magazia unui atelier. Printre unelte, recipiente de vopsea şi alte materiale erau şi câteva haine de lucru egiptene.

— Poftim, puneţi-vă aceste jellabe!

Poimandres le dădu câte o robă egipteană, lungă până la glezne. Catherine şi Rutherford se uitară unul la altul şi apoi îşi traseră mantiile pe cap. Cu glugile pe cap erau complet de nerecunoscut. Poimandres deschise uşa spre coridor şi apoi le făcu din nou semn că este liber.

— Urmaţi-mă!

CAPITOLUL 63

Pe cealaltă parte a străzii, vizavi de Departamentul pentru antichităţi, aştepta o Toyota Land Cruiser albă. Amurgul se lăsă peste Cairo, dar Bezumov rămase la fel de alert ca întotdeauna, aşteptând cu răbdare să vadă vreun semn de activitate. Deodată, după ceea ce părea să fi fost ore în şir, o mişcare.

— Acum ce se mai întâmplă?

Aşteptarea îşi cam lăsase amprenta pe Bezumov. Răbdarea îi era pe terminate, de fapt, el era om de acţiune.

Văzu cum un bărbat subţirel îmbrăcat într-o jellaba albă se apropia încetişor de clădire. Era clar că avea o oarecare autoritate după felul în care se prezenta paznicul. Bărbatul trecu mai departe, urmat de alţi doi oameni, amândoi purtând haine murdare, cu glugă. Bezumov se uită la şoferul lui: aproape că adormise. Bezumov îl plesni peste braţ. Apoi în lumina chioară de la uşa deschisă, Bezumov observă pantofii eleganţi pe care Catherine îi purta, abia vizibili de sub robă în timpul mersului. „Ei sunt!”, gândi rusul.

CAPITOLUL 64

În întuneric, jeepul lui Poimandres trase lângă baza Marii Piramide. Vorbise la telefon cu paznicii de noapte pe drum şi li se permise accesul. Trecură de parcare şi opriră chiar în sit…

Rutherford şi Catherine se uitau unul la celălalt în tăcere, apoi coborâră din maşină. Stelele erau spectaculoase sub cerul curat al Africii de Nord. Catherine închise portiera, se uită în sus la imensa masă a piramidei şi apoi la bărbatul copt care îi aştepta răbdător la marginea pasarelei.

Fata şopti încet:

— OK, să vedem ce are de spus! Fii cu ochii în patru după rus.

Poimandres se uită solemn la ei. Şoferul aştepta la un pas de Land Rover. Poimandres înclină capul şi apoi începu:

— Construcţia la Marea Piramidă a fost o ultimă încercare a civilizaţiei muribunde de a păstra înţelepciunea antică. Se uită atent la feţele lor, apoi adăugă: Dacă nu mă înşel prea mult, deja ştiţi lucrul acesta. De aceea sunteţi aici, de aceea aţi venit la doctorul Aziz!

Catherine şi Rutherford dădură din cap cu prudenţă.

— Şi, de asemenea, aveţi dreptate să credeţi că lumea este în pericol, continuă el. Nu ştiu cum de cunoaşteţi aceste lucruri şi nici nu este nevoie să ştiu. Aţi fost aduşi la mine pentru că aveţi inimile pure. În univers nu există accidente. Este obligaţia mea să ajut pe oricine caută adevărul. Am să vă dezvălui secretele Marii Piramide pentru a vă ajuta în căutarea voastră. Noi tot am aşteptat să veniţi, de mult, mult de tot!

Poimandres întoarse faţa către piramidă. Era de un galben strălucitor datorită unui reflector situat undeva lângă postul paznicului. Ultimii câţiva turişti plecaseră de mult şi un calm misterios pusese stăpânire pe loc. Dunele de nisip se unduiau întruna, pe mii şi mii de kilometri, până ajungeau să se lovească de coasta Atlanticului. Era un peisaj apocaliptic, fantastic de frumos şi în acelaşi timp ciudat de deprimant: un peisaj lipsit de viaţă şi iubire.

Chipul lui Poimandres era uscăţiv, obrajii îi erau supţi şi chiar şi orbitele osoase ale ochilor săi păreau nefiresc de adâncite. Vorbea cu o voce blândă, dar în care se simţea o urmă de nerăbdare.

— Marea Piramidă a fost construită să păstreze vechile cunoştinţe, chiar dacă civilizaţia care a construit-o ar pieri într-o zi, generaţiile viitoare tot ar putea să afle adevărul. Cotele acestor dimensiuni conţin toate formulele matematice care guvernează universul. Este o *glyph* – hieroglifă ştiinţifică, iar atunci când este analizată de un iniţiat dezvăluie secretele vieţii. Planul cerului este indicat de poziţionarea blocurilor. Este un mesaj menit să fie citit în viitor şi în acelaşi timp este un acumulator de energie absolut funcţional, capabil să atragă şi să conserve o energie incredibilă. Dar mai întâi, înainte de a vă explica aceste secrete, vreau să fiu ferm convins că înţelegeţi că au existat lumi şi civilizaţii înaintea celor ale noastre. Cred că vă daţi seama de lucrul acesta?

Catherine dădu din cap.

— Da, am văzut prea multe dovezi ca să mai putem crede altceva!

Rutherford îşi exprimă şi el consimţământul.

— Nu există nici un fel de dubiu în ceea ce ne priveşte! Poimandres se gândi o clipă şi apoi începu cu băgare de seamă să le explice.

— Pământul a fost cartografiat în timpul ultimei lumi de către măreaţa civilizaţie anterioară care ne-a precedat. Dimensiunile sale au fost calculate precis.

Catherine dădu din cap afirmativ, din nou.

— Da, am văzut hărţile lor care făceau legătura dintre clădirile din întreaga lume.

Coptul se uită la ei să vadă dacă îi mai urmăreau firul poveştii.

— Reţeaua globală a sistemului de linii de energii, pe care voi în Anglia o numiţi linii ley, este doar o manifestaţie a lucrării lor. Dezastrul care a distrus civilizaţia anterioară a fost de o asemenea ferocitate, încât a făcut ca alinierea continentelor să se modifice astfel încât nu a mai putut fi recunoscută, schimbând pentru totdeauna diagrama energiilor solare şi terestre, şi de aceea modificând aranjamentul liniilor de energie. O mână de bărbaţi şi femei care au supravieţuit dezastrului s-au trezit fără case şi fără putere. Întreaga lor civilizaţie se sprijinise pe cunoaşterea şi înţelegerea acestor energii. Într-o încercare disperată de a salva lumea lor, au găsit poziţia noului centru de energii, aici în platoul Gizeh, şi au început să-şi reconstruiască civilizaţia, pornind cu tehnologia lor sacră: Marea Piramidă. Poimandres se întoarse să se uite la piramidă: vârful acesteia strălucea în lumina artificială. Continuă: Imaginaţi-vă o minge îmbrăcată în blană sau firele de păr de pe capul unui om. Undeva pe suprafaţa mingii sau a capului, un singur fir va sta drept, şi toate celelalte fire de pe

minge se vor alinia cu el. Este acelaşi lucru şi cu câmpul magnetic al planetei.

Rutherford se gândi la Ivan Bezumov. „Rusul avea dreptate, exact cum bănuise profesorul Kent."

Poimandres merse mai departe şi îi vorbi şoferului în arabă, apoi se întoarse către ei. Reluă: Dar nu suntem în siguranţă aici, afară! Trebuie să intrăm în *bir* – acesta este cuvântul arab pentru puţ. Doar acolo putem dezvălui secretele piramidei şi explica de ce este lumea în pericol. Vă rog urmaţi-mă!

Prin întuneric, Poimandres îi conduse până la dig care ducea spre est, direct la cea de-a doua piramidă, Piramida lui Khefren, mai jos de sfinx. Ultimii turişti plecau, şi paznicii urmau să înceapă rondul de noapte, să se asigure că nimeni nu încerca să se urce pe piramidă.

Urmară calea dată de dig până la sfinx. Cam la jumătatea drumului, în jos, Poimandres se opri. Spuse câteva cuvinte şoferului şi apoi le făcu semn lui Catherine şi Rutherford să-l urmeze, în timp ce el sărea de pe dig pe nisip. Şoferul rămase unde era. „Probabil că rămâne de pază", gândi Rutherford.

Îl urmară pe Poimandres jos pe nisip şi, spre surprinderea lor, văzură gura unui tunel care cobora sub blocurile imense de calcar ce formau fundaţia digului. Cam la jumătate de metru în interiorul tunelului se afla o poartă mare de fier, încuiată. Poimandres căută prin buzunarele de la jellaba şi scoase un set de chei mari. Le făcu semn să intre în gura tunelului să se ferească de a fi văzuţi de vreun turist sau de vreun paznic în timpul rondului.

Descuie poarta şi îi pofti înăuntru, în ceea ce era de fapt o peşteră micuţă. Se aplecă şi aprinse o lampă electrică firavă. În colţul peşterii, se afla un puţ cu o scară de oţel care ducea în jos. Poimandres închise poarta în urma lor.

— O să cobor eu primul, veniţi după mine! Şi fiţi atenţi: poate fi foarte alunecos.

Catherine şi Rutherford se uitară uluiţi unul la celălalt. Voia ca ei să-l urmeze în adâncurile pământului. În timp ce Poimandres dispăru în întuneric, Rutherford trase adânc aer în piept.

— Până în zori mai sunt doar cinci ore, acum nu mai putem da înapoi. Vrei să treci tu prima?

Catherine îşi stăpâni nervii, apoi se prinse bine cu mâinile de partea de sus a scării.

— OK. Ne vedem jos, pe fundul puţului.

„Dacă are fund", se gândi Rutherford în timp ce Catherine dispăru din raza vizuală.

CAPITOLUL 65

Secretarul şi cele două gărzi ale sale săriră din camion în faţa hangarului din eliport. Miller se scutură tacticos de praf. Trei bărbaţi musculoşi, caucazieni, purtând ochelari de soare, tricouri negre şi puşti, păzeau intrarea. Secretarul nu era în apele sale, se simţea vulnerabil în costumul plin de praf.

Apoi se hotărî. Acum ori niciodată. Ridică braţul drept să atingă tocul pistolului din ham şi, cu o înclinare rapidă a capului către cele două gărzi, ieşi prin gangul îngust dintre uşile de tablă ondulată ale hangarului de la eliport.

Dar, în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul dinăuntru, îşi dădu seama că era sortit pieirii. Înainte de a mai putea face alţi doi paşi în faţă, simţi oţelul rece al ţevii unui pistol la tâmplă. Apoi, în secunda următoare, luminile din hangar pâlpâiră şi se aprinseră, scoţând la iveală cât de mare fusese greşeala secretarului. În faţa sa, stăteau o duzină de bărbaţi bine înarmaţi, toţi cu armele aţintite.

Secretarul Miller şi cele două gărzi ale sale nici măcar nu avură timp să gândească. O voce lătră la ei:

— OK, voi doi, în spate! Întinşi pe pământ cu faţa la podea, imediat!

Cele două gărzi ale secretarului se uitară cu frică unul la celălalt, apoi făcură aşa cum li se ordonase şi se întinseră pe jos pe podeaua rece de beton.

Bărbatul care ţinea arma aţintită la tâmpla secretarului îşi puse uşor mâna pe hamul de pe umărul secretarului şi-i scoase pistolul, apoi, împungându-l în coaste cu propriul pistol, atacatorul îi făcu semn să meargă înainte în hangar, până la uşa din capăt.

Copleşit de o spaimă îngrozitoare, secretarul Miller începu lunga plimbare. O duzină de elicoptere tăcute erau împrăştiate în spaţiul cavernos, făcând umbre ciudate, ca dinozaurii în muzeu.

Merse înainte şovăitor, acompaniat de tropăitul călcâielor care răsunau în hangarul masiv. Nu se auzea altă mişcare, nici un alt sunet. Simţi cum inima îi bate mai tare cu fiecare pas pe care-l făcea – era terminat. Ce era de făcut acum? Ce putea să spună?

Prin întuneric, la capătul îndepărtat al hangarului, apăru o geană de lumină în spatele peretelui şi apoi crescu până la dimensiunea perfectă a unei uşi dreptunghiulare, albe. Grăbi pasul, dar apoi încetini pe măsură ce se apropia de ea. Lumina de afară era strălucitoare şi nu putea vedea nimic –

parcă privea într-un univers paralel. Ştia că trebuia să treacă prin uşă. Se uită peste umăr la încăperea imensă, aerisită şi simţi cum un val ciudat de amărăciune pune stăpânire pe el. Şi apoi păşi, trecând în zona de lumină.

Văzu pista şi dunele palide, şi acolo, în faţa sa, un fel de aparat de zbor. Era negru şi cam de aceeaşi mărime ca un bombardier – dar mai rotund, mai aplatizat –, ca un peşte uriaş de pe fundul oceanului, evoluat în mod special pentru a face faţă presiunii de milioane de tone din adâncuri. Negrul său de catifea părea să absoarbă toată lumina pe suprafaţa sa – era frumos, cu adevărat frumos. Şi totuşi, emana o putere înfiorătoare. De sub burta sa, o scară rabatabilă cobora până pe pământ, şi la baza ei stătea senatorul Kurtz cu doi alţi bărbaţi. Secretarului îi îngheţă sângele în vene. Senatorul Kurtz, cu chipul impasibil ca faţada unei stânci, ridică un pistol cu mâna dreaptă şi îl îndreptă spre fruntea secretarului.

Orbit de panică, secretarul Miller se bâlbâi:

— Nu! Vă rog, nu este nevoie de aşa ceva!

Însă, fără a clipi, senatorul Kurtz apăsă pe trăgaci. Capul secretarului fu împrăştiat în bucăţele, şi trupul i se prăbuşi ca o păpuşă de paie.

Calm, senatorul Kurtz se apropie să inspecteze pagubele. Se uită jos la leşul desfigurat şi scutură din cap.

— Odihneşte-te în pace, păcătosule! Domnul să te ajute la Judecata de Apoi!

Se răsuci pe călcâie, puse pistolul înapoi în toc şi se îndreptă spre aparatul de zbor.

CAPITOLUL 66

La nouă metri în jos, scara se oprea pe o platformă. Poimandres scoase trei lanterne din haină.

— Poftiţi, luaţi astea! Mai jos, nu mai este nici un pic de lumină.

Catherine şi Rutherford le puseră în buzunare. O a doua scară cobora mai departe, în cealaltă parte a platformei. Mai era încă suficientă lumină să vadă că puţurile erau făcute de mâna omului, şi nu doar nişte fisuri în piatră.

Rutherford îşi trecu degetele pe suprafaţa peretelui. Era umed. „Cât de vechi e puţul acesta?" se întrebă în sinea lui.

Poimandres dispăru de pe marginea platformei în întuneric. Catherine se apucă bine cu mâinile de partea de sus a scării. Rosti în gând o rugăciune plină de disperare. „Doamne, nu ne lăsa blocaţi aici, te rog!"

După alţi nouă metri, scara se termina în colţul unei peşteri subterane făcute de mâna omului.

Poimandres aprinse repede lanterna. Strălucirea ei plăpândă era suficientă doar să dezvăluie proporţiile încăperii. Era de doisprezece metri pe şase şi înaltă cam de trei.

În timp ce ochii lui Catherine se obişnuiau cu întunericul, observă deodată două sicrie de granit – câte unul de fiecare parte a peşterii întunecate.

— Astea ce caută aici?

Rutherford veni lângă ea.

— Dumnezeule, sarcofage!

Poimandres arătă către colţul încăperii claustrofobice. Mai era o gaură şi mai întunecată – un alt *bir* care cobora şi mai mult.

— Încă nu am terminat. Urmaţi-mă!

Se deplasară în tăcere până la gura neagră a puţului. Poimandres închise lanterna şi o băgă în buzunarul hainei şi apoi, apucând de scară, plonjă în întunericul negru precum cerneala. Scuturând din cap, Catherine îl urmă. Rutherford, căruia abia îi venea să creadă ce făceau, se mai uită o dată în jurul peşterii înainte de a-i urma în necunoscut.

La doisprezece metri mai jos, Rutherford sări într-o încăpere spaţioasă. Catherine deja se uita în jur stupefiată, îndreptând lanterna într-o parte sau alta. Încăperea, deşi era greu să-ţi dai seama exact prin întuneric, părea să aibă vreo optsprezece metri pătraţi. Tavanul era scund şi curgea apă din pereţi. Rutherford îndreptă raza plăpândă către centrul

încăperii. Acolo desluşi ceea ce părea a fi o mică insulă înconjurată de un şanţ, lat de vreo trei metri. Pe insulă se vedeau bucăţi de piatră împrăştiate, de parcă ar fi făcut parte cândva dintr-o structură ce fusese desfăcută de mult sau vandalizată.

Poimandres îi aşteptă să-şi revină şi apoi le spuse:

— Acesta este fundul! Sau mai exact „un fund". Platoul Gizeh este plin de tunele şi încăperi.

Lui Catherine nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vrei să spui că mai sunt şi alte peşteri ca aceasta?

— Catherine, încăperea aceasta nu este nimic. Acolo jos sunt galerii imense. Încăperi gigantice care conţin biblioteci întregi pline de cunoştinţe antice. Încăperea principală, cea mai importantă dintre toate, este sala arhivelor, depozitarul tuturor cunoştinţelor de dinainte de marele potop.

Rutherford era uluit. Îşi petrecuse toată viaţa studiind miturile antice şi religioase şi încercând să reconstruiască trecutul şi iată-i aici, adânc sub suprafaţa lumii, spunându-li-se că secretele istoriei se aflau chiar acolo.

— Dar, Poimandres, de ce nu deschid oamenii sala arhivelor? Ai văzut-o? Aziz a văzut-o?

Poimandres clătină solemn din cap.

— Nu! Aş putea număra pe degete oamenii cărora le-a fost permis să vadă această încăpere.

Catherine nu putea să înţeleagă.

— Dar de ce nu spuneţi lumii? De ce nu spune Aziz întregii lumi?

Poimandres se încruntă.

— Aziz ştie doar de această încăpere. Nu ştie despre sala arhivelor, căci sunt sigur că dacă ar şti ar încerca să intre acolo şi apoi ar sigila-o sau ar distruge-o… Aziz nu vrea să mai descopere nimic sau, mai exact, stăpânii lui nu vor ca nimeni să mai descopere ceva. Le este teamă de piramidă şi de secretele pe care aceasta le deţine. De fapt, sunt înspăimântaţi. Ei nu vor ca şi alţii să ştie ce se află jos aici, ei nu vor să rişte ca oamenii să pună întrebări despre ea şi, cu siguranţă, nu vor să se mai efectueze cercetări aici jos.

Rutherford era şocat.

— Dar de ce? Şi cine sunt stăpânii lui Aziz?

— Este o organizaţie numită Corporaţia. Cei care cred că pot controla Corporaţia sunt ei înşişi sclavi ai puterii. Ei consideră că prin controlul altor oameni şi al lumii din jurul lor vor fi în stare să facă lucruri bune. Pentru a atinge acest scop ei vor subjuga lumea întreagă. Este doar în interesul lor să menţină credinţa în versiunea clasică a istoriei. Poimandres făcu o pauză şi îi privi cu seriozitate: Dacă s-ar afla adevărul,

întreaga viziune modernă asupra omenirii ar trebui să se schimbe. Şi, mai important, credinţele care stau la baza lumii obsedate de progres vor fi dovedite drept ceea ce sunt: periculoase, vor deposeda în scurt timp resursele lumii, lucru care, în mod inevitabil, va duce la un alt cataclism. Dacă s-ar afla adevărul, publicul larg nu va mai putea înghiţi mentalitatea „dezvoltare cu orice preţ" şi avariţia şi lăcomia care stau în spatele ei, conducându-ne implacabil spre pieire.

Catherine era complet năucită. Se întoarse către Rutherford.

— Această Corporaţie trebuie să fi fost responsabilă de moartea profesorului Kent şi a lui Miguel Flores!

Scutură din cap. Era prea mult ca să poată accepta aşa ceva în acest moment. Rutherford îşi puse mâna pe umărul ei şi se întoarse către Poimandres.

— Este încă incredibil cum existenţa camerelor subterane şi a sălii arhivelor nu a ieşit la iveală până acum.

Privirea fixă a coptului venea în contrast cu expresiile şocate de pe feţele celor doi cercetători.

— Tot ceea ce ştiu este că Aziz şi aceşti oameni cumpliţi pentru care lucrează nu vor să descopere adevărul despre antici.

Rutherford era complet nedumerit.

— De ce nu vreţi ca oamenii să ştie?

— Cunoaşterea lăsată pe mâinile celor lipsiţi de înţelepciune este un lucru letal, aşa cum putem vedea peste tot în lume. Oamenii de azi nu sunt deloc pregătiţi pentru o astfel de cunoaştere; nu sunt suficient de înţelepţi, ar sfârşi doar prin a face rău. Trebuie să aşteptăm până când va veni vremea să putem avea încredere în oameni, că nu vor abuza de puterea pe care o aduce cunoaşterea. Bărbaţii din spatele Corporaţiei, nebuni aşa cum sunt, sunt normali pentru o eră aşa de întunecată ca aceasta în care trăim. Închipuiţi-vă ce ar încerca ei să facă dacă ar pune mâna pe puterea anticilor. Aşa că, vedeţi voi, este spre binele nostru, al nostru şi al lui Aziz să păstrăm tăcerea!

Lui Rutherford nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. O mare comoară de cunoştinţe, adevăratele arhive ale aducătorilor de lumină, era acolo la îndemâna lor, şi totuşi oamenii care ştiau despre existenţa ei erau porniţi să se asigure că nu va fi găsită niciodată.

— Dar dacă *va fi* un alt cataclism? Dacă lumea va fi distrusă înainte ca oamenii să fie pregătiţi?

— Acesta este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. În cele din urmă, o altă lume se va ridica, exact ca lumea noastră care s-a ridicat după cataclismul marelui potop.

Putem doar să sperăm că următoarea lume se va dezvolta mai armonios şi că aceşti viitorii oameni vor fi nişte moştenitori mai potriviţi ai înţelepciunii antice. Poimandres începu să meargă spre marginea apei. Veniţi! Spre insulă.

În întuneric, era imposibil să-ţi dai seama cât de adâncă era apa neagră şi uleioasă, dar Poimandres nu ezită. Ieşi din apă şi, în loc să se scufunde, continuă să meargă. Din cinci paşi ajunse pe insula uscată.

— Păşiţi pe unde am păşit eu! îi îndemnă. Este o pasarelă la aproape doi centimetri sub apă, exact pe unde am trecut eu.

Catherine se uită la Rutherford şi apoi se duse la marginea apei în dreptul lui Poimandres. Ţinându-şi respiraţia, păşi cu dreptul.

În timp ce pantoful ei rupea suprafaţa tensionată a apei, simţi prezenţa liniştitoare a pietrei tari – exact cum spusese Poimandres. Ajunse agitată pe insulă. Rutherford îşi încleştă dinţii şi o urmă. Poimandres începuse să aprindă lumânări. Printre blocurile mari de piatră împrăştiate, se afla şi un postament de piatră. Puse şase lumânări pe el şi apoi se mişcă printre blocuri, echilibrând lumânările pe unde putea, până când megaliţii ajunseră punctaţi parcă de peticele luminoase de la licărirea lumânărilor. Flăcările jucăuşe luminau faţa sa încordată. Pomeţii obrajilor îi erau înalţi şi osoşi. Fruntea era şi ea osoasă şi puternică. Avea un chip obosit. În lumina slabă, arăta aproape dezintegrat ca o mumie.

— Eu sunt un membru al celei mai vechi biserici creştine: Biserica Coptă Egipteană! Sfântul evanghelist Marcu a ajuns în Alexandria pe coasta egipteană în anul 45 d.Hr. şi a început să predice cuvântul lui Iisus. Putem merge înapoi pe firul creştinismului nostru până la el. Dar, fiind un creştin copt, sunt, de asemenea, şi un gnostic, un căutător al gnozei. Gnoza este cuvântul grecesc antic pentru „cunoaştere”. Poimandres făcu o scurtă pauză: Noi, gnosticii, suntem moştenitorii ultimelor rămăşiţe ale tradiţiei spirituale care merge înapoi până dincolo de potop. Strămoşii celor care au făcut piramidele, care au venit la Gizeh cu mult timp în urmă, ştiau că sufletele sunt nemuritoare şi ştiau că noi toţi suntem fragmente ale conştiinţei universale. Toţi suntem unul: toţi oamenii, toate plantele, toată materia, tot ce este cuprins în acest continuu spaţiu-timp. Noi am moştenit această cunoaştere de la anticii care au trăit înainte de potop şi am ascuns-o prin adevărurile lui Iisus Hristos. Adevăratul creştinism este pur şi simplu o continuare a cunoaşterii antice. Sfântul Marcu a fost desigur un gnostic, aşa cum erau toţi creştinii timpurii. Însă azi, oamenii nu-şi dau seama de lucrul

acesta. În schimb, iau poveţele din Evanghelie ad literam şi citesc alte cărţi pretinzând că sunt creştini, precum scrierile Sfântului Pavel. Dar Sfântul Pavel şi ceilalţi scriitori care au venit după Evanghelie nu erau gnostici şi astfel cărţile lor nu cuprind cunoaşterea veche încriptată în ele. Creştinismul a fost deturnat de Biserică. S-a construit o clasă a preoţilor, adevărul a devenit obscur, şi cunoaşterea mesajului original s-a pierdut. În loc să fie un vehicul pentru adevăr, Biserica a devenit un vehicul pentru putere şi represiune. Şi, în cele din urmă, în epoca modernă, societatea occidentală s-a lepădat de Biserică. Tot ceea ce mai rămâne este dragostea pentru putere şi control, dorinţa de a ne înrobi unii pe alţii şi natura.

Poimandres scutură din cap şi apoi continuă:

— În ultimii ani, în lume, a apărut alt pericol. A luat naştere o Biserică radicală care predică adevărul literal din Biblie. Această Biserică încearcă să distrugă orice dovadă care contravine poveştilor biblice despre creaţie, inclusiv dovezile despre ultima lume. Dar, şi mai rău, are intenţia de a transforma în realitate viziunile înspăimântătoare ale Apocalipsei. Chiar acum, când noi ne aflăm aici, ei lucrează să aducă ultimul Armaghedon. Teama noastră este că dacă aceştia se pot infiltra în Corporaţie, suntem pierduţi, pentru că vor avea acces la avuţia fără margini şi puterea pământească a Corporaţiei. Această Biserică nouă este întruchiparea finală a respingerii vechii cunoaşteri, ea caută să distrugă universul material pentru a-i reuni pe adepţii săi cu Dumnezeu. Nu înţelege că noi toţi suntem Dumnezeu. Bătrânul oftă. Noi, gnosticii, suntem paşnici! Nu putem pune mâna pe arme nici împotriva duşmanilor noştri, căci a face aşa ceva este împotriva vechii cunoaşteri şi împotriva lui Hristos. Violenţa duce numai la şi mai multă violenţă, şi puterea corupe pe oricine încearcă să se alieze cu ea sau s-o folosească. Aşadar, noi nu vom dezvălui niciodată secretele vechii cunoaşteri acestor oameni şi nici nu le vom spune ce se află sub piramide.

Lui Rutherford abia dacă-i venea să creadă ce aude. Ştia despre gnostici şi tradiţia antică, dar ei se presupunea că dispăruseră cu multă vreme în urmă.

Poimandres îi aduse unde voia.

— După ultimul potop, oamenii care au supravieţuit erau împrăştiaţi în grupuri izolate peste tot în lume. Omenirea fusese redusă la un număr foarte restrâns, dar nu distrusă. Anticii au venit la Gizeh şi în alte câteva locuri de pe glob pentru a încerca să-şi refacă lumea printre puţinii oameni care supravieţuiseră. Când au ajuns pe aceste locuri, pământul era verde şi fertil, şi populaţia a fost receptivă. Anticii au adus agricultura şi cunoştinţele tehnice şi, cel mai important dintre

toate, au adus vechea cunoaştere a naturii universale a lui Dumnezeu. Această cunoaştere a supravieţuit mii de ani până când Pitagora, tatăl ştiinţei occidentale, a ajuns în Egipt. Când s-a întors în Grecia, a adus şi cunoaşterea, şi astfel s-au pus bazele filosofiei şi ştiinţei greceşti. Curând după aceea, strămoşii noştri, primii creştini gnostici, s-au gândit să aducă această cunoaştere la evrei, şi astfel au apărut Evangheliile. Fiul unui dulgher din Nazaret, rodul unei imaculate concepţii, a fost reprezentat drept simbol al lui Osiris şi Dionisos la evrei.

Rutherford nu se mai putu abţine.

— Ce? Vrei să spui că Iisus este doar un simbol al lui Osiris şi Dionisos? Vrei să spui că nu a existat?

— Da şi nu. A fost o persoană reală, dar a fost, de asemenea, şi o reprezentare. Toţi sunt reprezentări ale aceleiaşi idei. Osiris a murit şi apoi a înviat, la fel şi Dionisos şi Iisus. Toţi au fost născuţi din mame-fecioare. Toţi au doisprezece discipoli. Toţi sunt născuţi sub o stea. Toţi sunt oameni buni şi sunt dispuşi să se lase persecutaţi… Toţi mor pentru păcatele noastre şi renasc aşa cum sunt… Toţi predică acelaşi crez: dacă cineva îţi greşeşte, atunci întoarce şi celălalt obraz, există doar un singur Dumnezeu. Gnosticii au vrut să aducă adevărul antic la evrei, care slujeau în mod eronat unui zeu tribal. Povestea lui Hristos a fost încercarea lor de a face asta. Noi am vrut să dăm mai departe cunoaşterea antică înainte de a fi distruşi noi înşine. Deodată, Poimandres se opri. Dar destul! Avem puţin timp la dispoziţie. Trebuie să vă arăt secretele piramidei! Doar prin înţelegerea armoniei numerelor poate fi înţeleasă armonia universului. Dacă ştiinţa occidentală vede numerele doar ca pe nişte unelte cu ajutorul cărora să exprime cantitatea, civilizaţia anterioară le vedea ca pe nişte componente integrate ale unui puzzle cosmic.

Îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune şi continuă:

— O cunoaştere adecvată a numerelor şi proporţiilor poate descifra legile esenţiale ale universului însuşi. Numerele divine sunt acelea care reapar iar şi iar în diverse arii ale vieţii: pe portativul muzical, în spectrul electromagnetic, în mişcările stelelor. Fiecare efort al civilizaţiei precedente se baza şi făcea referire la aceste numere şi formule şi, evident, exact aceste numere şi formule au fost îngropate în textele sacre ale lumii, folosind coduri gematrice.

Catherine simţi cum i se face pielea de găină de entuziasm ascultând explicaţia lui Poimandres.

Acesta vorbi mai departe:

— La fel, fiecare dintre aceste clădiri sacre ale Antichităţii a fost construită de o asemenea manieră încât dimensiunile ei să fie semnificative din punct de vedere

gematric. Chiar şi prin model poate comunica proporţiile divine. Arta gematriei nu a fost o invenţie grecească – egiptenii o cunoşteau, pentru că fusese păstrată de ei după prăbuşirea vechii ordini a lumii.

Poimandres îşi ridică privirea – părea să exprime răbdare şi înţelepciune:

— Există multe uşi spre trecut. Ele stau ascunse, fără a fi la îndemână, dacă nu ştii ce cauţi. Marea Piramidă este una dintre aceste uşi, este unul dintre monumentele fizice care ne leagă direct de civilizaţia care a existat înainte de potop. Pentru a-i înţelege secretele, haideţi să începem cu însuşi obiectul fizic. Ştiţi dimensiunile Marii Piramide de la Gizeh?

Catherine răspunse repede:

— Da, cred că ştim. Se întoarse către Rutherford: James? Da. Lungimea fiecărei laturi la bază este de 755 de picioare, ceea ce înseamnă că perimetrul întregii piramide este de 3020 de picioare. În înălţime are 480,5 picioare sau 275 de coţi egipteni.

— Da, este corect. Aveţi cunoştinţe despre gematrie? Din nou, Catherine se uită la Rutherford.

— Da, ştim puţin.

Poimandres făcu pauză un minut de parcă încerca să-şi dea seama cum să înceapă.

— Păi, 755 – lungimea laturilor la bază – este egală în valoare cu *o petros* – piatra.

Păşi în jurul postamentului către ei şi continuă cu băgare de seamă, de parcă se temea că explicaţiile sale i-ar putea zăpăci dacă îi lua prea repede:

— Iisus a spus că discipolul său Petru era piatra pe care el şi-ar construi Biserica – Petros, care înseamnă piatră, este, de asemenea, şi numele Petru la greci. Vă amintiţi, după cum am spus, noi, gnosticii, nu interpretăm Noul Testament la fel în sens literal ca majoritatea creştinilor, deoarece noi nu am uitat că stă scris în codul gematric: este o cale de a da mai departe vechea cunoaştere prin intermediul unei poveşti. Povestea este viaţa, moartea şi învierea lui Hristos. Petru, piatra, este vechea cunoaştere a anticilor aşa cum este întruchipată de Marea Piramidă de la Gizeh. Iisus îşi construia noua Biserică pe cunoaşterea antică şi se află acolo pentru toţi cei care ştiu cum să privească.

Rutherford asculta fascinat. Era o autoritate în materie de mituri şi religii, dar simţea că Poimandres îl purta în ape necunoscute şi că acesta nu era vreun joc academic. Poimandres era pe punctul de a dezvălui secretele care fuseseră păzite cu străşnicie timp de milenii.

CAPITOLUL 67

Poimandres îşi adună gândurile.

— După cum probabil că aţi observat, Marii Piramide îi lipseşte vârful. Cei cinci coţi egipteni din vârful structurii au fost scoşi cu multă vreme în urmă, înainte ca puterea vechii cunoaşteri să apună pentru totdeauna. Având vârful scos, piramida şi-a scurtat înălţimea la ceea ce în prezent măsoară 275 de coţi egipteni. Aceasta este la fel cu cinci coţi mari, deoarece un cot mare este egal cu 55 de coţi egipteni. Evident, aceasta nu este o întâmplare – cinci este numărul creaţiei şi regenerării. Simetria pentagonală este cheia vieţii. Este chintesenţa – cele cinci părţi care alcătuiesc întregul: pământ, aer, foc, apă plus al cincilea element, scânteia divină care scoate viaţa din celelalte patru. Cincizeci şi cinci este el însuşi un număr al piramidei: intrarea în Marea Piramidă este, evident, pe al cincizeci şi cincilea rând de zidărie. Catherine şi James aşteptau, transfiguraţi de ceea ce spunea Poimandres mai departe:

— Vârful care a fost scos este el însuşi o altă piramidă. Înălţimea sa, nu veţi fi surprinşi să auziţi, este de cinci coţi egipteni. Doctrina centrală a anticilor, a aducătorilor de lumină după cum îi numiţi voi, era: „ca deasupra, şi dedesubt”. Aceleaşi reguli care guvernează creşterea unei singure celule umane guvernează mişcările galaxiilor.

Începu să se dea înapoi înspre postamentul de granit:

— În această clipă, mica piramidă care a fost scoasă de pe Marea Piramidă are ea însăşi un vârf. Acel vârf era piatra Benben. Avea un volum de exact cinci inci cubi – putea sta lejer în palmă… Timp de mii şi mii de ani, oamenii au făcut speculaţii despre ce s-ar fi întâmplat cu piatra Benben; cine a scos-o; unde o fi ascunsă; mai exact ce era aceasta şi aşa mai departe.

Poimandres era acum cu spatele la ei, aplecându-se peste postament.

— Şi aceasta… aceasta este piatra Benben!

Se întoarse. În palma mâinii sale întinse se afla o piramidă frumoasă, strălucitoare şi aurie, înaltă de câţiva centimetri.

În vârf, avea un cristal, licărind în lumina lumânărilor şi acoperind pereţii şi tavanul peşterii cu un milion de luminiţe licăritoare.

Catherine şi Rutherford rămaseră amândoi cu gura căscată. Catherine nu prea putea vedea din ce era făcută.

— Ce e în vârf?

— Este un diamant. Este „grăuntele seminţei de muştar” – *kikkos sinapeos* în greceşte. Care în gematrie are o valoare de 1746. Un cerc cu o circumferinţă de 1 746 are un diametru de 555. Încă o dată ne întoarcem la cinci.

Rutherford rămase mut. Întreaga structură începea să capete sens perfect, divin, numerele păreau să curgă în sus şi-n jos în cascade de perfecţiune cosmică.

Poimandres continuă:

— Este, de asemenea, şi suma soarelui, 666, şi a lunii, 1080. După cum probabil că ştiţi, alchimiştii au crezut că viaţa a fost creată din fuziunea sulfului şi a mercurului – sulful fiind soarele, şi mercurul luna. Totul pe pământ este alimentat de sumă: toată viaţa, chiar şi mişcarea de rotire a pământului, derivă de la câmpul gravitaţional al soarelui. Mercurul, scânteia divină, se combină cu sulful pentru a crea viaţă. Poimandres se uită la ei cu cea mai profundă seriozitate înainte de a puncta: Puterea piramidelor poate fi folosită ca o forţă a binelui, dar în mâini rele, devine o forţă ce poate provoca un rău incomensurabil. Nimănui care nu a fost corect pregătit şi al cărui suflet nu este pe deplin pur nu ar trebui să i se permită să folosească această putere. De aceea vârful piramidei a fost dezmembrat atunci când vechea cunoaştere a început drumul spre declin. Anticii ştiau că epoca întunecată avea să vină şi s-a hotărât scoaterea pietrei Benben şi a celor cinci coţi din vârful zidăriei, astfel ca nimeni să nu mai poată reporni maşinăria. Rutherford se gândi imediat la Bezumov.

— Deci este o maşinărie!

Coptul se uită la Rutherford, faţa lui era gravă ca o mască.

— O, da, piramidă este cea mai măreaţă maşinărie construită vreodată! Corpul ei este special făcut să acumuleze energia universului. Poziţia piramidei înseamnă că energia terestră putea fi strânsă şi stocată, şi apoi îndreptată spre mai multe locaţii în jurul lumii. De îndată ce piatra Benben revine în vârful piramidei, maşinăria va porni din nou. Energia de acţionare este numită azi câmp magnetic şi este încă o forţă puţin cunoscută.

Poimandres se întoarse şi aşeză cu grijă piatra Benben pe postament. Părea să genereze propria lumină internă, deşi aşa ceva, desigur, era imposibil. Simplitatea şi puterea sa imensă o aduse pe Catherine lângă ea.

Coptul vorbi iar:

— În interiorul pământului – chiar în inima sa – există o bucată sferică de fier cam de mărimea lunii. Stă suspendată într-un lichid care fierbe şi care la rândul său este

înconjurat de un strat de lavă, gros de mii de kilometri, totul cuprins de litosferă. Mingea masivă de fier din mijlocul planetei noastre se învârte puţin mai repede decât exteriorul globului. Probabil că lucrul acesta ajută la crearea acestei forţe magnetice, nimeni nu ştie cu exactitate; cunoaşterea s-a pierdut acum. Anticii ştiau cum să stocheze şi să manipuleze aceste forţe. După cum aţi văzut, ei puteau crea structuri vaste, puteau tăia în piatră şi sculpta materiale care sunt mai dure decât fierul şi puteau controla şi modifica mişcarea orbitală a planetei.

Catherine se gândea la mesajul secret.

— Poimandres, trebuie să te întreb ceva!

— Desigur!

— Noi căutăm să descoperim ce a provocat ultimul cataclism şi, de asemenea, să descoperim cum am putea să evităm ca aşa ceva să se întâmple din nou. Acum ştim că acest cataclism a fost provocat de faptul că întreaga litosferă s-a mişcat în acelaşi timp şi a alunecat, şi mai ştim că lucrul acesta a fost legat de precesiune şi de mişcarea orbitală a pământului. Dar tot nu înţelegem pe deplin de ce se va întâmpla asta din nou.

Poimandres dădu uşor din cap. Chipul său înţelept, emanând înţelegere, îi zâmbi:

— Aţi bătut cale lungă! Vă pot ajuta eu cu ultimii paşi. Aveţi dreptate; lumea modernă este avertizată. Ne îndreptăm spre o altă apocalipsă. Cu fiecare an care trece, vechea cunoaştere se diminuează, cei care o înţeleg sunt din ce în ce mai puţini, în timp ce duşmanii îşi sporesc forţele. Stăpânii Corporaţiei sunt mai puternici ca niciodată. Obsesia lor cu lumea materială, cu subjugarea naturii şi înrobirea celorlalţi oameni ne împinge peste marginea prăpastiei. Maşinăriile şi sistemele lor devorează lumea şi în fiecare zi ard din ce în ce mai mult natura. Ei dau foc lumii la modul propriu!

Chipul său era incredibil de trist, aproape ca şi cum nu ar mai fi întrezărit nici o speranţă.

— În timp ce oamenii răi şi-au aprins focurile, calotele glaciare s-au topit. Cu cât alimentează mai mult cumplitul lor furnal de lăcomie, cu atât temperatura din mediu creşte, şi cu atât mai repede straturile de gheaţă se topesc.

Catherine dădu din cap încurajator. Simţi că era pe punctul de a afla soarta omenirii din gura firavului copt:

— Poziţia litosferei frumoasei noastre planete pământ este determinată de distribuirea greutăţii pe suprafaţa ei. Deşi pământul e o sferă, greutatea nu este distribuită în mod egal pe suprafaţa scoarţei. În unele regiuni, există teren muntos

şi pământ uscat, şi aici litosfera este groasă şi grea. Deasupra Antarcticii se află o pătură de gheaţă groasă de peste un kilometru, ce cântăreşte miliarde de tone. Creează o greutate uriaşă pe fundul planetei, ceea ce ajută la menţinerea în staţionare a litosferei. Forţele de centrifugare sunt echilibrate de aceasta şi, de asemenea, şi de greutatea milioanelor de tone de gheaţă de la Polul Nord. A fost nevoie de milenii pentru ca această gheaţă să se acumuleze şi, dacă naturii i s-ar fi permis să-şi urmeze cursul, ar fi rămas pe loc până când precesiunea globului ar fi adus Antarctica mai aproape de soare şi apoi, în cele din urmă, după alte nenumărate milenii, ar fi început să se topească. Este la fel de exact precum ceasul. Acesta este mesajul secret. Aceasta este ceea ce geniul antic a încercat să ne spună şi este unul dintre motivele pentru care au construit reţeaua globală – pentru a putea influenţa precesiunea şi a ne salva de la o soartă inevitabilă. Dar au fost prea puţini la număr. Nu au supravieţuit suficient de mulţi propriului cataclism. În timp de câteva generaţii, au dispărut cu toţii, lăsându-ne nouă doar ruinele tehnologiei lor şi avertismentul lor secret de avertizare ascuns în mituri.

Catherine era perplexă.

— Dar tot nu înţeleg de ce suntem în pericol azi. Cu siguranţă, vor mai trece milenii până ce precesiunea va provoca un alt potop. O fi regulat, dar este un proces foarte lent.

Bătrânul copt se uită la ea solemn.

— Azi, pământul este echilibrat, scoarţa este în poziţie corectă pentru distribuirea greutăţii în momentul de faţă şi există doar foarte puţină mişcare. Dacă totuşi gheaţa se topeşte şi se scurge – aşa cum s-a întâmplat la sfârşitul ultimei ere glaciare –, toată această greutate colosală va fi redistribuită în oceane. În final, la fel ca la sfârşitul ultimei ere glaciare litosfera va fi forţată să se rearanjeze pentru ca pământul să poată continua să se învârtă. În acest moment, va aluneca din nou şi va duce la pieire viaţa aşa cum o cunoaştem noi. Evenimentul la care asistăm azi este un început făcut de om pentru acest curs inevitabil. Nu trebuie să aşteptăm încheierea procesului lent al precesiunii; noi înşine topim gheaţa. Anticii nu au prevăzut acest lucru. Ei nici nu ar fi visat că noi singuri şi în mod conştient ne vom provoca propria distrugere.

Ochii lui Catherine se făcură cât cepele de *groază.* Avea sens.

— Poimandres, este prea târziu? Mai putem încă opri asta? Dar, înainte ca acesta să poată răspunde, se auzi brusc un zgomot venind dinspre puţ. Se auzeau paşi mişcându-se cât mai silenţios posibil la vale pe treptele scării.

CAPITOLUL 68

Din întunericul puţului ieşi Ivan Bezumov. Li se adresă extrem de dispreţuitor:

— Îmi pare rău, vă deranjez?

Costumul lui alb îi dădea un aer fantomatic în umbrele încăperii subterane.

Bezumov îşi băgă mâna în interiorul hainei şi, când o scoase, Catherine văzu că ţinea ceva. Inima îi tresări de groază.

— Bezumov, ce-i ăla?

— Ăsta, Catherine, este un pistol! Un model Heckler and Koch, să fiu mai exact!

Rusul ridică piedica pistolului cu o uşurinţă care trăda exerciţiu. Catherine, Rutherford şi bărbatul copt îngheţară pe loc.

— Ce faci? Ai înnebunit? Lasă pistolul!

— Nu, Catherine, nu sunt nebun. Mă tem că pistolul o să rămână. Vreau ca voi toţi să vă daţi înapoi, departe de piatră… acolo. Vă rog, nu încercaţi vreo nesăbuinţă, cum tot spun ăştia prin filme. Nu veţi fi primii oameni pe care să-i împuşc, şi mă îndoiesc că aţi fi ultimii.

Rutherford, foarte alarmat, interveni:

— De ce faci asta, Bezumov?

Ţinând revolverul în mâna dreaptă, aproape relaxat, Bezumov îşi lăsă capul pe spate şi râse batjocoritor:

— În sfârşit, o întrebare inteligentă, doctore Rutherford! Mă obosea lipsa dumitale de înţelegere a astronomiei. Hai să-ţi spun de ce ţin pistolul îndreptat spre tine. A venit timpul ca marii învăţaţi de la Oxford să-şi primească lecţia. Le făcu semn cu pistolul să se mişte şi-i mână până în spatele insulei. Fac asta pentru că un instrument ştiinţific minunat stă şi aşteaptă să fie repornit.

Ţinându-i în bătaia armei, Bezumov se aplecă şi adună câteva pietricele. Înaintă până la marginea apei, apoi împrăştie pietricelele pe suprafaţa apei. Cele care căzură pe pasarelă rămaseră parţial vizibile. Rusul începu să înainteze către şanţ.

— Această maşinărie este cea mai grozavă realizare tehnologică pe care omenirea a creat-o vreodată. O construcţie atât de subtilă şi sofisticată, încât poate valorifica propria mişcare a pământului în jurul soarelui şi o foloseşte pentru a proteja planeta. Prin comparaţie, ideile noastre moderne de producere a energiei sunt incredibil de primitive. Ai dreptate,

Catherine, această maşinărie este un monument de precesiune, dar a fost construită şi pentru a controla procesul de măcinare din moară. Energiile rotaţiei pământului pot fi stăpânite şi folosite!

Acum era la doar câţiva metri de ei. Catherine îi putea vedea bine ochii. Păreau aproape goi, de parcă funcţiona pe pilot automat. Îl măcinau gândurile în care era adânc pierdut. Şi totuşi râdea.

— În sfârşit, am acum piatra Benben, am s-o pun înapoi la locul ei, în vârful Marii Piramide, şi curenţii invizibili care se mişcă încontinuu în jurul lumii vor fi din nou sub controlul omenirii.

Catherine nu se mai putu abţine, nu-i mai păsa de pistol.

— Nu! Bezumov, faci o foarte mare greşeală. Anticii au dat jos piatra Benben dintr-un motiv. Habar n-ai ce vrei să faci!

Bezumov o ignoră şi înaintă către bărbatul copt.

— Domnule Poimandres, vă mulţumesc foarte mult pentru prelegere; o găsesc foarte interesantă, dar nu a făcut nimic altceva decât să-mi confirme toată munca. Acum, dacă nu vă deranjează, daţi-mi, vă rog, piatra! Cu un zâmbet bolnav pe faţă, rusul mai făcu un pas în faţă. Unde mai pui că începusem să mă îngrijorez, neştiind dacă o voi găsi la timp.

Poimandres strânse piatra la piept.

— Niciodată! Peste cadavrul meu…

Ridicând mâna dreaptă şi aţintind pistolul cu grijă spre pieptul bărbatului copt, rusul răspunse sec:

— M-am gândit eu că aşa o să spui. Dacă insişti!

Când pistolul se descărcă în spaţiul închis al încăperii, zgomotul fu atât de puternic, încât Catherine crezu că i s-au spart timpanele. Instinctiv, căzu ghemuindu-se şi îşi acoperi capul. Când îşi recăpătă simţurile şi deschise ochii o clipă mai târziu, văzu că Rutherford adoptase o poziţie similară – ghemuit pe jumătate, şi pe jumătate gata să se năpustească. În colţ, trupul lui Poimandres căzuse într-un mod ciudat şi nu vedea dacă mai respira sau nu. Fusese împuşcat de la distanţă mică, şi Catherine se temea că murise. Simţi cum o copleşeşte furia. Cât despre profesor, toată înţelepciunea lui fusese anihilată cu un singur act de violenţă nebunească.

Mirosul puternic de cordită îi chinuia nările. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, scrâşni din dinţi, încercând să se abţină şi să nu urle la maleficul rus.

Când Bezumov vorbi din nou, vocea îi era fermă:

— Voi doi rămâneţi exact unde sunteţi! Nu doresc să rănesc pe nimeni, dacă nu este nevoie.

Lui Catherine îi ţiuiau urechile şi se uita la silueta prăbuşită a lui Poimandres. Pe podeaua de piatră curgea sânge. De dragul lui Poimandres şi al profesorului şi al tuturor deţinătorilor cunoştinţelor străvechi, Catherine simţi că trebuia să facă ceva, un ultim efort împotriva nebuniei pe care Bezumov o reprezenta, şi mult mai sinistra Corporaţie.

— Bezumov, ceea ce faci tu este o nebunie, spuse ea, având vocea sugrumată de emoţie.

— Prostii! Sunt singura persoană pregătită să pună mâna pe frâiele planetei şi să le strunească în siguranţă. Doar eu înţeleg măreaţa maşinărie. Dacă nu-mi este permis să-mi împlinesc ambiţia, atunci pământul va fi distrus.

Bezumov cântări piatra în mână. Ochii îi străluceau. Vocea îi era foarte serioasă şi vorbi aproape în şoaptă:

— Timp de cinci mii de ani, noi am trăit o perioadă liniştită din punctul de vedere al mediului, pe această planetă. Dar lucrul acesta este o aberaţie. Foarte curând, omenirea va redeveni un loc violent aşa cum este în mod normal şi va fi ştearsă de pe faţa pământului. Îţi poţi închipui ce se va întâmpla când va erupe un supervulcan? Pentru că în curând unul cu siguranţă va erupe. A fost un lucru obişnuit pentru planeta noastră şi un lucru este cert: se va întâmpla din nou. Şi, când se va întâmpla, luminile se vor stinge. Cenuşa şi materia dejectate, aşa cum s-a mai întâmplat, vor umple cerul de praf, care va acoperi soarele. Recoltele vor fi distruse, civilizaţia industrială va intra în colaps, haosul va domni. Te îndoieşti de acest scenariu viitor? Îmi pui teoriile sub semnul întrebării? Această istorie a trecutului este, de asemenea, şi istoria viitorului. Chiar şi domnul Poimandres ar fi fost de acord cu mine în privinţa aceasta. Atât evenimentele din trecut, cât şi cele din viitor există. Nici unul nu poate fi modificat sau evitat decât dacă repornesc maşinăria şi o strunesc spre siguranţă.

Catherine se uita la el îngrozită, predicţiile lui înfiorătoare ar putea fi adevărate, dar tot era nebun de legat. Trebuia oprit.

— Nu este drept. Vei distruge totul!

Dinţii lui Bezumov străluciră când îi zâmbi, încrederea de sine era aproape tangibilă.

— N-am de gând să stau aici să mă cert ca oricare biet profesor. Am prea multe de făcut.

Şi, cu aceasta, se întoarse trecând înapoi peste şanţ. Pluti ca o fantomă pe deasupra puţului înainte să li se mai adreseze o ultimă dată:

— Să nu încercaţi să mă urmaţi! Dar, dacă încercaţi să urcaţi în urma mea, nu voi ezita să vă împuşc. Am să încui trapa de sus. Staţi fără griji – n-o să vă sufocaţi şi probabil că

veţi fi şi eliberaţi mai târziu, înainte să muriţi de sete sau foame! La revedere!

Cu o licărire a lanternei dispăru.

CAPITOLUL 69

Catherine se repezi către Poimandres. Era întins pe spate lângă baldachin. Mâna sa dreaptă strângea cu putere de partea din faţă a cămăşii sale albe pătate de sânge, iar braţul stâng era imobil. Catherine se aplecă şi-i atinse obrazul, apoi încercă să-i găsească pulsul.

— James, e încă viu!

Rutherford stătea aplecat asupra lor.

— Trebuie să-l ducem la doctor imediat. Să încerc să ieşim pe sus!

Catherine întoarse capul să se uite la el.

— N-are sens. Ai auzit ce-a spus Bezumov. Rutherford era disperat.

— Ce altceva putem face? Nu putem sta pur şi simplu aici în timp ce Poimandres moare, şi Bezumov reporneşte maşinăria.

Catherine se uită la ceas. „Mai este doar o oră până în zori”, gândi ea.

Se ridică, mâinile îi atârnau inerte pe lângă corp. Scuturând energic din cap, spuse repede:

— OK, du-te şi vezi, dar, James, fii atent, te rog! Nu pot să cred că am ajuns până aici doar ca să-i dăm piatra Benben lui Bezumov.

Rutherford se întoarse, merse pleoscăind prin apă şi înaintă rapid spre puţ şi scară. Între timp, Catherine se întoarse către Poimandres. Îngenunche lângă el şi cu grijă îi puse capul în poala ei. Îi şopti încet bărbatului copt inconştient:

— Te rog, nu renunţa să speri! Poimandres, rezistă!…

Ivan Bezumov lăsă în urmă scara şi ieşi în grota de sub pasarelă. După întunericul intens al peşterilor subterane, lumina stelelor ce se infiltra în grotă era o binecuvântare. Chiar şi fără lanternă, Bezumov putea recunoaşte conturul cadavrului şoferului răşchirat pe jos. Se scutură de praf, apoi închise trapa de oţel a puţului. Puse lacătul greu la loc şi îl închise. Păşi peste şofer, se strecură pe poartă şi o închise în urma sa. Vântul era puternic: se isca o furtună. Nori de nisip începeau să se alerge deasupra platoului Gizeh şi în depărtare cerul negru fierbea, şi tunete bubuiau peste străvechile întinderi ale deşertului.

În câteva secunde, Bezumov se căznea să urce spre Marea Piramidă – din răcoarea deşertului, vaietul hienei era

singurul sunet care îl aclama.

CAPITOLUL 70

Rutherford reapăru la baza scării şi pleoscăi înapoi prin apă, transpiraţia i se prelingea în broboane pe frunte. Vorbi gâfâind:

— E încuiat, nu ştiu ce putem face!

Catherine îi ştergea fruntea lui Poimandres cu o batistă înmuiată în apa rece. I se păru că Poimandres deschise ochii pentru o clipă. Imediat Catherine îl îndemnă:

— Poimandres! Fii puternic! O să te scoatem de aici!

Neajutorată, se uită la Rutherford, care îl privea cu groază pe bărbatul copt muribund. Continuând să-i şteargă fruntea, Catherine îi spuse lui Poimandres cu voce calmă, încercând cu toată puterea să ascundă valurile de emoţii care ameninţau să o cuprindă cu totul:

— Poimandres, mai există vreo ieşire de-aici? Există vreo ieşire secretă?

Gura acestuia se deschise şi se închise cu un efort suprem şi rosti:

— În apă!…

Rutherford se lăsă într-un genunchi.

— Unde?

Poimandres scăpă un suspin şi apoi vorbi din nou cu o voce aproape de neauzit. Catherine se aplecă în faţă să-l audă mai bine.

— Există un tunel secret în apă, în spatele platformei. Mergeţi pe acolo, înot, o să ieşiţi în camerele sacre. Luaţi-o pe partea dreaptă, duce pe un alt drum. Să nu, orice aţi face, să nu intraţi în sala arhivelor. Şi, dacă apucaţi să trăiţi după ziua de azi, să nu mai spuneţi nimănui ce aţi văzut. Vă rog, trebuie să promiteţi, trebuie!…

Zicând acestea, închise ochii. Rutherford se ridică în picioare. Se uită spre lanterna care se stingea cu repeziciune. Se învârti în jurul platformei din spatele şanţului cu apă. Era lat de trei metri, şi în partea îndepărtată se afla piatra din zidul peşterii, ridicându-se către tavan. Apa subterană arăta ca ţiţeiul – era imposibil să vezi cât de adâncă era sau să se vadă prin ea în adâncuri.

Catherine aşeză cu atenţie capul bărbatului pe una dintre jellabele făcute sul şi se ridică. În acest timp, şopti un jurământ solemn în faţa lui:

— Poimandres… îţi promit… Rezistă!…

Rutherford măsura la pas încăperea luminând cu lanterna, încercând cu disperare să găsească un unghi la

suprafaţa apei care să indice ce-ar putea fi dedesubt. Catherine ajunse lângă el.

— Poţi să vezi ceva?

— Absolut nimic! E fără speranţă.

Catherine se uită în urmă la Poimandres şi apoi în jos la apă.

— N-avem de ales, trebuie să încercăm sau rămânem blocaţi aici. Bezumov va reuşi, iar Poimandres va muri.

Ţinându-l pe James de braţ, îşi scoase pantofii şi intră în apă. Era adâncă. Se aşeză pe marginea şanţului şi se lăsă cu luare-aminte în jos. Apa era rece ca gheaţa şi perfect neagră. Se înfioră pe măsură ce apa îngheţată o cuprindea în ghearele ei. Respirând greu, înotă ţinându-şi capul deasupra apei. Se apucă de o margine, se uită la James şi luă o gură de aer:

— Vii?

James îşi scoase pantofii şi intră în apa rece ca gheaţa – de şoc ochii i se făcură cât cepele.

— OK, acum să vedem ce-i acolo!…

Respiră adânc şi apoi dispăru sub luciul apei. Totul era negru: Totul era cufundat în tăcere şi frig. Se scufundă şi un moment mai târziu atinse roca din capătul îndepărtat. Pipăi în jur cu mâinile. Peretele era aspru şi cu vălurele. Aerul din plămâni începea să i se termine. Bâjbâi în jur ca un orb şi apoi brusc îl găsi. Sub el, spre dreapta, peretele dispăru şi găsi un tunel. Căută în jos. Era larg, lat de vreun metru. Suficient. Se ridică la suprafaţă şi strigă:

— L-am găsit… are dreptate… e acolo! Înotă către Catherine care tremura.

— O să merg primul. Urmează-mă! Dacă rămâi fără aer, Întoarce-te!

Amândoi inspirară şi apoi plonjară sub apa îngheţată şi în împărăţia mută a adâncurilor.

Rutherford se îndreptă direct către tunel. Încercând să găsească locul din nou, ezită pentru o clipă înainte de a purcede spre necunoscut. După trei mişcări de braţ, încă mai înota. Plămânii începură să simtă efortul. Catherine, o înotătoare excelentă, era chiar în spatele său. Putea simţi vârtejul puternic stârnit de picioarele lui. Încercă să rămână calmă. Încă o mişcare şi încă una. Panica începea să se instaleze şi apoi brusc, prin apă, Rutherford îşi putu vedea mâinile în faţă: era lumină.

Ţâşni la suprafaţă, uşurat, urmat îndeaproape de Catherine. Confuzi, se zbăteau amândoi, încercând să respire, şi fără să-şi dea seama unde se aflau.

— Ce loc este ăsta? bolborosi Rutherford.

Erau într-un bazin mic, de doar doi metri pătraţi. Marginile erau făcute din granit şlefuit. În jurul lor era o cameră micuţă – cam dublul bazinului şi de un metru şi jumătate în înălţime. Două trepte perfect tăiate ieşeau din apă şi duceau către o uşă care dădea într-un tunel întunecat. Încăperea avea pereţi netezi – perfect netezi – ca interiorul camerei regelui. Erau decoraţi cu hieroglife, vopsiţi cu un fel de substanţă aurie care-i făcea să strălucească uşor în întuneric. Până şi tavanul micuţei încăperi strălucea. Era acoperit de mii de puncte minuscule de lumină. Catherine rămase cu gura căscată de uimire văzând atâta frumuseţe.

— Este incredibil! Sunt stele! Uite, este constelaţia lui Orion deasupra.

Rutherford se ridică pe trepte şi apoi o ajută şi pe ea. Preţ de un minut, rămaseră muţi admirând efectele uluitoare ale luminii.

Uluit, Rutherford spuse:

— Aceste hieroglife… nu le-am mai văzut niciodată… nici măcar una… toate sunt simboluri necunoscute. Închipuie-ţi ce-ar spunea lumea toată… Închipuie-ţi ce-or fi însemnând toate!

Catherine se uita prin uşă către pasajul întunecat.

— Ce crezi că o fi acolo, jos? Amândoi merseră spre uşă şi se uitară prin întunericul pasajului.

— N-am idee. Este absolut incredibil!… Abia de-şi putea lua ochii de la pereţii nespus de frumoşi.

Catherine făcu un pas pe coridor. Nu era aşa de întunecat cum părea – şi el avea presărate stele pe tavan, luminând calea. Cu inima bătându-i puternic, începu să exploreze coridorul. Rutherford, uitându-se încă o dată la minunata pleiadă de simboluri, se întoarse şi o urmă.

În timp ce Bezumov ajunse la rândul de jos al zidăriei de pe partea sudică a Marii Piramide, primul foc de armă răsună pe platoul Gizeh. Auzea voci purtate de vânt, strigând – nu în limba arabă, ci în engleză. Strânse piatra Benben la piept şi cu mâna liberă se ridică pe prima treaptă. Se simţea ca un liliputan în ţara uriaşilor. Blocurile imense de granit, de câte zece tone, îi veneau aproape până la gât. Se întoarse cu faţa spre deşert, cu spatele lipit de greutatea masivei lucrări în piatră a celui de-al doilea rând. Nu era nimeni în jur – oare la cine strigau? Unde erau?

Deodată, sus, pe cerul nopţii, lângă vârful piramidei, o rachetă de semnalizare explodă ca un foc de artificii răspândind o lumină albă fosforescentă.

„Deci, încă nu m-au văzut…”

Se întoarse cu mare băgare de seamă pe treapta îngustă, se pregăti din nou şi se ridică pe următorul nivel. Racheta de avertizare, care pentru o clipă luminase partea sudică în timp ce se ridica spre înaltul cerului, fu luată de vânt şi dusă cu o viteză uluitoare înspre deşert. Se făcu din nou întuneric.

Cu frenezie, se căţără mai sus, fiecare nivel, un efort imens. Minutele treceau; o altă rachetă de avertizare porni în sus. Se ghemui lipit de rocă, încercând pe cât îi stătea în putinţă să se facă invizibil. Ajunsese la jumătatea drumului spre vârf. Jos, priveliştea era ameţitoare. Vedea siluete alergând spre baza piramidei. Cea de-a doua rachetă fusese şi ea luată de vântul deşertului, care stârnea nisipul de pe dune şi-l ridica formând imense vârtejuri. Oare ştiau că el era acolo sus? Se întoarse cu faţa spre rocă şi îşi continuă ascensiunea. N-avea unde să se ascundă – trebuia să meargă mai departe. Blocurile de granit erau mai mici acum că el ajunsese mai sus, ceea ce era o mană cerească. Iuţi pasul. Deodată, spre groaza lui, raza unei lanterne trecu chiar pe deasupra braţului său drept pe care-l ţinea întins. Cercetă mai departe vasta dantelărie a piramidei şi ca o fantomă galbenă se plimba dintr-o parte în alta – dansul unui cerc de lumină. Îngheţă din nou. Nu era departe de vârf. Privind în jos, îşi putu da seama că erau patru bărbaţi care stăteau la baza piramidei – pe latura sudică –, iar unul dintre ei avea o lanternă. Disperat, se uită la dreapta şi apoi la stânga rândului pe care se afla. Nu era departe de vârf, şi colţul faţetelor de sud şi de vest era la vreo zece metri, în stânga sa. Lipindu-se şi mai tare de rocă, începu să se ducă în lateral de-a lungul marginii de piatră. Lumina lanternei mergea de colo-colo pe suprafaţa pietrei, de jur împrejurul lui. Mai avea cam doi metri. Şi apoi raza se opri exact pe el – găsindu-l în întuneric, luminându-i pieptul şi capul ca un înger în noapte.

Imediat focuri de armă, şi gloanţele intrau în piatră pe lângă el. Când se izbeau de granit, făceau un zgomot înfiorător. Cu disperare, încercă să ajungă la colţ, aproape pierzându-şi echilibrul, după care, într-un ultim salt disperat, se trase după colţ, pe faţada vestică. Urmăritorii săi începură să alerge pe lângă piramidă. Avea la dispoziţie câteva secunde. Se uită în sus: nu mai era mult de mers. Aşeză cu grijă piatra Benben pe treapta de deasupra sa, apoi îşi scoase revolverul şi, profitând de experienţa în armata sovietică, începu să tragă metodic, foc după foc.

CAPITOLUL 71

Ţinându-se de mână, Catherine şi Rutherford merseră pe vârfuri pe coridor, în întunericul misterios. Era imposibil de ştiut sau bănuit de cât timp era acolo, nedescoperit. Nu exista nici un indiciu cu privire la momentul în care a fost construit, în afară de faptul că execuţia sa extraordinară era la paritate din punct de vedere tehnic cu cea din încăperile din interiorul Marii Piramide înseşi. Privind, minunându-se, neputând să-şi ascundă uluirea, Rutherford şopti cu respiraţia tăiată:

— Catherine… asta este! Acesta este secretul originii noastre anterioare, rasa umană *a fost* grozavă. Lumea dinainte *chiar* a existat. Acesta este ultimul ei monument!

Catherine, rămasă cu gura căscată, se uită înainte în întuneric.

— Uite! Se întâlneşte cu un alt tunel.

La cincisprezece metri mai în faţă, coridorul ajungea într-o intersecţie în forma literei T. Cel de-al doilea coridor era construit din lespezi de granit la fel de bine îmbinate. Spaţiile dintre imensele blocuri erau subţiri ca firul de păr, şi suprafaţa pereţilor – chiar şi tavanele presărate cu stele – fuseseră perfect şlefuite.

La dreapta, tunelul cobora şi părea să se îngusteze, apoi dispărea în întuneric. La stânga, se ridica uşor, aproape imperceptibil, şi apoi la vreo treizeci sau patruzeci de metri era scufundat în strălucirea aurie a unei lumini calde şi plăcute. Rutherford dădu drumul mâinii lui Catherine, transfigurat de frumuseţea luminii ciudate care părea să-l atragă spre ea.

— Dumnezeule! N-am mai văzut aşa ceva… Catherine făcu un pas în urma lui, cu faţa luminată de acea strălucire.

— Ce este? Ce-ar putea fi acolo?

Se uitară unul în ochii celuilalt şi apoi Catherine îl apucă pe Rutherford de mână şi-l strânse.

— Aminteşte-ţi ce-a spus Poimandres, ne-a spus să mergem pe aleea din partea dreaptă.

Rutherford se uită la ea, fără să clipească, abia auzind ce spunea.

— Trebuie să vedem, trebuie să mergem să vedem. Nu putem rata o asemenea şansă!

Catherine se simţea sfâşiată în două direcţii: lumina aurie o atrăgea spre ea, dar conştiinţa îi tot reamintea cuvintele lui Poimandres şi promisiunea ei de a face aşa cum îi rugase el.

Începură să înainteze în jos, pe coridor, lipsiţi de puterea de a-şi feri faţa de lumină şi incapabili parcă să se întoarcă.

Pe măsură ce se apropiau de sursa de lumină, coridorul se deschise brusc spre o privelişte neînchipuit de ciudată. În faţă, dedesubt şi deasupra lor era o cameră vastă, de mărimea unei catedrale – lungă de sute de metri. Niciodată, nici în cele mai îndrăzneţe visuri nu se aşteptaseră să vadă o asemenea imagine, atât de jos, sub pământ. Coridorul îi scosese pe o lespede de granit cam pe la jumătatea uneia dintre laturile camerei, înaltă de optzeci de metri, şi ei stăteau pe această stâncă, oripilaţi de ceea ce vedeau. Sub ei, mai mult de treizeci de piramide se ridicau de la podea, vârfurile lor ajungând la jumătatea distanţei până la tavan – fiecare dintre ele îmbrăcată cu un frumos strat de piatră albă, vârfurile lor erau făcute dintr-un fel de metal alb. O lumină albastră diafană juca ritmic între ele, plimbându-se de la una la alta ca limba unei flăcări nepământeşti. Întreaga structură emitea un sunet jos, ca un zumzăit şi, în timp ce limba lungă de douăzeci de metri a luminii albastre se plimba în jurul încăperii, sărind de pe un vârf pe altul, scotea un zgomot ce semăna cu trosnetul lemnului uscat în foc. Catherine se uita cu groază şi fascinaţie.

— Ce Dumnezeu este locul acesta?

Rutherford, la fel de înspăimântat şi în transă din cauza priveliştii ciudate ce se desfăşura în faţa lor, răspunse:

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar cred că suntem în prezenţa unui fel de tehnologie naturală, mult peste puterile noastre de înţelegere.

Era adevărat: în timp ce Catherine se minuna de priveliştea extraordinară desfăşurată în faţa lor, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că aceasta trebuie să fie inima maşinăriei. Marginea pe care ei stăteau înconjura întreaga încăpere imensă. Din loc în loc, scări din piatră coborau, pe podeaua de sub ei şi la distanţe de vreo cincisprezece metri în jurul marginii, alte culoare precum cel pe care veniseră ei dispăreau în interiorul rocii. Lui Rutherford îi ieşiseră ochii din orbite. Se întoarse către Catherine:

— Trebuie să mergem mai departe. Uite!

Cu braţul întins, arătă în jos, în abisul încăperii, în capătul îndepărtat, exact pe partea opusă. Un intrând imens era scăldat în lumină. Lumina radia din deschizătură, şi deasupra intrândului, cu hieroglife ciudate, gigantice şi strălucitoare era scris un mesaj antic neinteligibil. Sala arhivelor! Abia îşi putea stăpâni emoţiile. Trebuie să fie! Ştiu eu. Doar pe acolo… putem merge pe margine de jur împrejur… haide!

Catherine se uita la el îngrozită.

— Nu, James, mergem înapoi. I-am promis lui Poimandres, şi el e pe moarte, chiar în clipa aceasta. Şi trebuie să-l oprim pe Bezumov… despre asta vorbea el… aceasta este maşinăria pe care vrea s-o pornească din nou. Şi totuşi, nu-şi dă seama de ceea ce vrea să facă, nu înţelege lucrurile cu care se joacă. Trebuie să-l oprim *acum!*

Rutherford se uită disperat la ea. Arătă cu mâna către încăperea extraordinară.

— Dar… nu putem pleca pur şi simplu!…

Catherine îi prinse ambele mâini într-ale ei şi se uită în ochii lui de parcă încerca să-l aducă înapoi şi să rupă vraja. Încetişor, spuse:

— Ne putem întoarce. Tot aici o să fie. Avem treabă de făcut în lumea aceasta; o să ne ocupăm de ultima lume când o să putem. Vino! Trebuie să plecăm înainte de a fi prea târziu!

Rutherford aruncă o privire în urmă la masiva încăpere, ochii lipindu-i-se de intrândul măreţ. Scutură din cap şi se uită în jos la picioare.

— Dar o vedem într-adevăr, nu-i aşa? Nu visăm? Catherine se uită la el şi apoi la minunata privelişte din faţa lor, îngropată adânc sub platoul Gizeh.

— Nu, nu visăm! Acum ştim, a existat o altă civilizaţie, cu propria tehnologie extraordinară şi a dispărut exact aşa cum va dispărea şi a noastră. Din nou se uită la el. James, nu avem timp de pierdut! Nu avem nevoie de sala arhivelor. Avem toate cunoştinţele necesare, nu vezi? Nu mai există secrete. Trebuie să-i oprim pe Bezumov şi Corporaţia şi trebuie să schimbăm modul de trai al oamenilor. Este tot ceea ce spunea mereu profesorul Kent. Dar nu vreau ca Poimandres să aibă parte de o moarte singuratică la fel ca profesorul. Vreau să fie salvat, indiferent de ceea ce trebuie să facem. Oameni ca el sunt mult prea puţini pe lume, şi avem nevoie de el!

Rutherford asculta în tăcere şi apoi, întorcându-se către ea, dădu uşor din cap:

— Ai dreptate, Catherine!

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, apoi, întorcându-se, îl trase după ea, în timp ce se avânta din nou în tunelul prin care veniseră. Refăcură în viteză paşii înapoi pe lângă cotul ce ducea în camera cu bazinul şi în jos pe culoarul din dreapta, pe unde le spusese Poimandres să meargă. Cu fiecare pas pe care-l făceau, culoarul devenea şi mai întunecat. Începuse să o cotească spre dreapta şi în curând se curbă atât de mult încât atunci când se uitară în urmă nu mai putură vedea deschizătura ce dădea în camera imensă. În cele din urmă, după alţi cincizeci sau şaizeci de metri, lucrătura în piatră se schimbă. Granitul incredibil de bine tăiat şi finisat

lăsă locul unei pietre dure, neprelucrate, şi tavanul deveni mai jos, silindu-i să se aplece. După vreo altă sută de metri, culoarul aproape că se prăbuşea şi se termina brusc într-o grămadă de moloz şi nisip care curgea dintr-o fisură orizontală largă de două picioare. Rutherford se uita cu frică.

— S-a prăbuşit! Cum o să mai ieşim acum? Catherine se căţără pe grămada de moloz până la fisură.

— O să ne târâm!

Se săltă şi se strecură în gaura din piatră. Îi părea că-şi pune capul între fălcile unui leu – se putea prăbuşi în orice clipă. Încercând să nu se gândească la aşa ceva, începu să se strecoare înainte pe burtă, trăgându-şi corpul cu ajutorul braţelor. Îl putea auzi pe Rutherford căţărându-se în urma ei.

După vreo zece metri de muncă titanică, transpiraţia îi curgea pe frunte, iar drumul era blocat de nisip. Cu frenezie, săpă cu mâinile, furioasă că le astupa ieşirea.

„Acesta nu poate fi sfârşitul. Nu aici, nu acum, te rog!…” Luptă şi îşi săpă drum prin nisip, şi deodată îl simţi: aerul rece al nopţii pe platoul deschis. Puţin nisip fin îi curse pe faţă, dar putea simţi o gură de aer proaspăt pe piele. Săpă cu fervoare ca o cârtiţă, folosind mâinile ca pe nişte hârleţe. În sfârşit, îşi scoase faţa la aer – şi urletul furtunii din jurul ei fu un sunet binecuvântat.

— Am reuşit!

Căţărându-se cu disperare, ca o fiinţă care iese dintr-un ou, ieşi din moloz şi nisip spre lumea de afară. Obosită, se prăbuşi pe o parte. O clipă mai târziu, capul lui Rutherford se iţi în vânt şi apoi se zvârcoli până ieşi cu totul şi i se alătură pe nisipul gol, expuşi sub norii aducători de furtună şi sub stele… Cerul se lumina la răsărit. Rămaseră întinşi împreună câteva secunde, încercând să-şi recapete suflul, până când Rutherford se rostogoli şi se uită în jur. Acolo, cam la vreo două sute de metri, era faţada de vest a Marii Piramide, şi la bază, în jurul laturii, Rutherford putea vedea clar câteva siluete în mişcare. Înainte să poată înţelege ce li se întâmplase, începură împuşcăturile. Instinctiv, amândoi se lipiră de sol.

— Cine este? Trag în noi?

Se mai auzi un tir de foc de răspuns, foc de arme automate.

— Nu. Vine de sus, de pe Marea Piramidă.

Apoi, brusc, o rachetă de avertizare explodă pe cer, lumina ei fosforescentă iluminând nisipul de jos. Rutherford se târî până la marginea dunei pe care erau întinşi. Nu-şi putea crede ochilor.

— Dumnezeule! Uite! E Bezumov, aproape c-a ajuns în vârf.

Catherine se căţără şi ea să ajungă lângă el şi îşi dădu părul de pe faţă. Acolo, sus, doar la vreo câteva nivele distanţă de vârf, era Bezumov. Mai întâi racheta şi apoi fasciculul de la lanternă îi luminară silueta stranie proiectată pe edificiul de piatră. Semăna cu un om care urma să se sinucidă, oscilând pe o clădire – doar că el abia de se mişca acolo sus, urcând ca un crab spre vârf. Gloanţele zburau în granitul de lângă el, dar tacticos, ca un alpinist profesionist, urca pe blocurile de granit, unul câte unul, ridicându-se din ce în ce mai sus.

Aproape fără a gândi, Catherine şi Rutherford se ridicară în picioare. Chiar în faţa ochilor lor, Bezumov dispărea din raza lor vizuală. Zorii mijeau. Părea că nu mai există cale să-l poată opri. Întreaga lor călătorie fusese oare în zadar?

CAPITOLUL 72

Cu un ultim efort supraomenesc, Bezumov se ridică în vârful Marii Piramide. Avea vreo şapte metri pe şapte. Vântul îi smulgea hainele şi amenința să-l răstoarne de pe margine. În timp ce se târa şi se rostogolea să iasă din vizorul ţintaşilor de jos protejat de milioane de tone de piatră, începu să râdă nebuneşte.

— Am reuşit! Sunt aici! Acum vom vedea, acum lumea va şti că am dreptate.

Se ridică în picioare şi ţinu piatra Benben în mâini în faţa sa, ca un giuvaier nepreţuit. Privirea sa sălbatică scruta orizontul să vadă discul orbitor al soarelui răsărind, dar cerul era atât de plin de nori, încât nu se putea vedea nimic. În timp ce se uita, auzi un zgomot teribil care acoperea chiar şi urletul vântului. De parcă o mie de motoare cu reacţie porniseră în acelaşi timp la unison. Confuz, se uită în jur, ţinând piatra strâns la piept. Panica îi acoperea faţa. Se răsuci în loc; vântul şfichiuitor şi întunericul de nepătruns îi sporeau sentimentul de dezorientare. Şi atunci văzu: la cel mult zeci metri, un aparat de zbor monstruos şi negru îi apăru în faţa ochilor. Se rotea în jurul lui, ca un soi de insectă neagră şi ciudată. Corpul său imens, rotund şi aplatizat avea un diametru de vreo douăzeci de metri. În faţă, două antene ca nişte suliţe încercau să-l împungă agresiv. Între antene era un parbriz negru, la acelaşi nivel cu el. Se uită o dată la el, şi apoi se întoarse cu faţa la est. Acolo, în mijlocul semiîntunericului, era o primă strălucire de neconfundat a zorilor. Răsucindu-se, Bezumov strigă în noaptea care dispărea:

— Niciodată! Nu mă vei opri vreodată! Ai venit prea târziu!

Îşi înfipse picioarele în mijlocul vârfului. Sub el se afla întreaga masa fenomenală a piramidei. Îşi ridică mâinile deasupra capului şi întinse piatra Benben spre stelele care se stingeau. Chiar în clipa aceea, furtuna păru să se dezlănţuie. Fulgere de lumină albastră scăpărau printre norii din jur, alergând din toate direcţiile ca un foc sălbatic ceresc.

Catherine şi Rutherford, deşi stăteau la sute de metri depărtare în deşert, rămaseră înţepeniţi în timp ce fulgerele din cer păreau să se grăbească pe boltă, înainte de a se descărca sub formă de bliţuri enorme şi orbitoare deasupra Marii Piramide. Se auzi o monumentală descărcare de fulgere şi o explozie enormă – de sute de ori mai strălucitoare decât rachetele de avertizare fosforescente care fuseseră trase în aer

cu câteva clipe mai devreme. Încercară să se ferească, dar fură trântiţi la pământ de forţa exploziei. Apoi se auzi o a doua explozie, şi mai asurzitoare decât prima. Era aeronava ciudată: părea să fi fost lovită de un fulger şi explodase instantaneu. În toate direcţiile erau aruncate fragmente de metal. Catherine se ghemui, şi Rutherford o acoperi protector cu trupul său, rugându-se ca nici unul dintre şrapnelele roşii ca focul ce cădeau din cer să nu-i atingă.

Ultimele fărâme de metal căzură pe pământ şi apoi se lăsă liniştea. Chiar şi vântul părea să se fi potolit, istovit de acea explozie puternică. Catherine se uită printre degete. Piramida stătea semeaţă în picioare. Noaptea se topea; soarele se înălţa. Era dimineaţa echinocţiului de primăvară, şi scena arăta aşa cum arăta de zece mii de ani. Grandoarea piramidelor era martorul tăcut al nebuniei oamenilor. Fata se căţără pe dună. Împrăştiate prin deşert erau rămăşiţele fuzelajului care încă mai ardea. Mai aproape de piramidă, putea să ghicească în lumina zorilor trupurile câtorva bărbaţi, zăcând întinse pe pământ. Rutherford se târî şi el s-o ajungă din urmă. Se holbau la priveliştea ciudat de tăcută, fiind absolut şocaţi, neştiind ce să spună.

Văzură maşinile poliţiei egiptene sosind. Poliţişti înspăimântaţi coborau din maşini cu băgare de seamă, împungând prin grămezile de resturi de la baza piramidei. Deodată, Rutherford zări ceva strălucind în nisip, cam la vreo douăzeci de metri în faţa lor.

— Ia uite… ce-i aia? Catherine se ridică în picioare.

— Dumnezeule, nu se poate!…

Începu pe jumătate să se târască, pe jumătate să alerge spre ea. Se întoarse şi strigă la James:

— Este! Este piatra Benben!

Rutherford veni şi el de-a buşilea, şi se apropie cu grijă. Era acolo, în aparenţă neatinsă în vreun fel – suprafaţa sa aurie perfectă strălucea cald în noapte, iar diamantul sclipind ca o stea. Catherine se aplecă în faţă să o ia.

— Este incredibil! Cum o fi supravieţuit? Vai! îi dădu drumul de cum o atinse. Arde!

Rutherford rupse mânecile cămăşii sale umede şi le aruncă să o acopere. Cu delicateţe, o ridică şi o înfăşură bine.

— Am luat-o! Se uită peste platou înspre pasarelă şi intrarea în *bir*. Poliţiştii alergau şi strigau. Uite acolo jos, spuse el. Trebuie să fi găsit trupul şoferului. Bun! Acum coboară în puţ şi-l vor găsi pe Poimandres. Cercetă platoul, căutând o cale de scăpare.

Sirenele poliţiei umpleau aerul cu ţipătul lor ascuţit, şi o serie de reflectoare, folosite în mod normal la spectacolele

de sunet şi lumină pentru turişti, se alăturară soarelui care răsărea să lumineze toate cele patru laturi ale piramidei. Rutherford o apucă pe Catherine de mână.

— La dreapta… e cu certitudine singura noastră şansă să scăpăm!

Şi cu aceasta, se întoarseră şi, orientându-se rapid, porniră spre dune şi spre pacea din deşert.

CAPITOLUL 73

Mai târziu în acea zi, Rutherford se trezi întins pe un pat cu aşternuturi proaspete de bumbac într-o cameră de hotel curată şi foarte puţin decorată. Lumina soarelui intra pe ferestre, şi o briză caldă murmura diafan prin perdele. Afară era un cer albastru fără nori.

Imediat, amintirile aventurii de peste noapte îl năpădiră. Îşi întoarse capul greu şi o văzu pe Catherine întinsă lângă el, dormind buştean. Aşadar, nu-şi închipuise toate acestea.

Ochii săi cercetară camera de hotel şi se opriră pe cămaşa ruptă, care se afla pe scaunul din faţă. Uitându-se repede la ea şi încercând pe cât putea să nu facă zgomot, se dădu jos din pat şi luă în mână cămaşa şi ce se afla în ea. Grijuliu, puse legăturica pe pat şi o desfăcu grijuliu. Chiar acolo, în faţa sa, în toată Gloria misterioasă, se afla piatra Benben. În acea clipă, Catherine se întoarse şi deschise ochii.

— James! Unde suntem?

Îi zâmbi călduros, se aplecă şi o sărută tandru pe buze.

— Suntem în hotelul pe care l-am găsit noaptea trecută, undeva la periferia oraşului Cairo. Şi nu ştiu cât e ceasul.

Catherine se uita la piatra Benben.

— Aşadar, *chiar* am recuperat-o; n-a fost doar un vis nebun. Şi Bezumov…

Rutherford termină propoziţia:

— Bezumov s-a dus! La fel şi domnii din Corporaţie, cred. Aeronava ciudată care a explodat într-un milion de bucăţi trebuie să fi fost a lor. S-a terminat. Acum suntem în siguranţă. Uite! se întoarse către fereastră cu un zâmbet. E o zi frumoasă.

Catherine se ridică într-un cot şi se uită la albastrul cerului liniştit.

— Şi cu Poimandres cum a rămas? Trebuie să vedem dacă e bine.

Rutherford se ridică în picioare.

— Am să cobor la recepţie imediat şi o să-i rog să sune la spitalul din Gizeh să vedem dacă este acolo. Cred că ar trebui să-i facem o vizită.

Catherine studie desenele frumoase de pe piatră. O mângâie drăgăstos.

— Da… şi trebuie să găsim o cale să-i dăm înapoi acest obiect extraordinar.

Rutherford îşi puse cămaşa, îşi trase bocancii şi se legă la şireturi.

— De ce nu faci un duş să te trezeşti? Mă întorc în zece minute şi apoi putem pleca!

Catherine îi zâmbi. Briza sufla prin ferestre, ridicând perdeaua într-un capăt şi lăsând lumina soarelui să-i strălucească pe faţă.

— James!

El se întoarse, era deja cu mâna pe clanţă.

— Da?

Catherine îi zâmbi:

— Mulţumesc pentru tot!

Poimandres stătea întins fără să se mişte pe patul de spital. Aşternutul proaspăt era tras până sub bărbie. Lumina caldă a soarelui, dătătoare de viaţă, pătrundea prin storuri. Chipul lui arăta mai mult ca niciodată ca o mască mortuară a unui faraon mort demult. Asistenta trecu de o parte a patului şi îi atinse umărul cu blândeţe, apoi se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Deodată, Poimandres deschise ochii. Pentru o clipă, arătă pierdut, şi pupilele îi rătăceau prin cameră, dar, de îndată ce-i văzu pe cei doi vizitatori, zâmbi.

Zâmbetul păru cumva să-i aducă puţină culoare şi viaţă în obraji. Catherine se aşeză pe un scaun de lângă masă.

Rutherford rămase în picioare lângă pat. Asistenta înclină capul în faţa lui Catherine şi apoi plecă. Catherine se aplecă spre el. Nu prea ştia de unde să înceapă. Abia de înţelegea şi ea ce se întâmplase.

— Domnule Poimandres, totul este în regulă! Avem piatra Benben, am salvat-o după explozia de azi-noapte. Catherine îşi luă geanta şi o puse în poală. Cum să v-o dăm înapoi?

Se uită în jur prin cameră. Patul lui Poimandres era separat de ceilalţi pacienţi din jur, printr-o perdea. Nu părea a fi locul potrivit pentru un asemenea artefact important. Poimandres deschise şi închise gura. Un zâmbet firav, dar hotărât îi deschise buzele, apoi, adunându-şi toate resursele de energie, vorbi:

— Nu contează. Piatra Benben nu este importantă. Remarcă privirea şocată şi surprinsă de pe feţele lor.

Tuşind slăbit, începu din nou. Îşi dorea cu disperare să-i facă să înţeleagă. Continuă:

— Nu este nimic. Este un simbol!

Lui Catherine nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vreţi să spuneţi că nu funcţionează? Dar am văzut… astă-noapte, ea…

Poimandres tuşi din nou.

— Nu… funcţionează! Numai că nu trebuie să fie acea piatră neapărat. Benben este o componentă a maşinăriei. Cei care ştiu cum pot pur şi simplu să construiască o alta. Din fericire, aceste tehnici nu sunt prea bine cunoscute.

„Ei, aproape că a meritat să mori pentru aşa ceva”, îşi zise Rutherford.

Poimandres se uită la el.

— Te rog, arunc-o! Asta ar fi cea mai sigură cale.

Rutherford dădu din cap.

Poimandres îşi umezi buzele uscate şi începu să vorbească din nou:

— S-au întâmplat minuni! Am fost foarte aproape de o moarte sigură. Bărbatul în alb a fost oprit. Corporaţia a fost împiedicată să înţeleagă puterea piramidelor. Câţiva dintre ei au fost omorâţi, şi pentru moment planurile lor diabolice au fost amânate.

Catherine se încruntă.

— Dar ei tot mai distrug lumea. Şi i-am oprit doar pentru o zi. Acum înţelegem că topirea gheţii face ca litosfera să se mişte, ce putem face?

Rutherford se uită să vadă dacă asistenta era pe undeva prin zonă.

— Poate că putem să ne dăm seama noi înşine cum funcţionează maşinăria? Am putea folosi energiile şi am putea aduce întreaga lume înapoi de pe marginea prăpastiei. Poate că Bezumov avea idei bune, dar tehnici proaste, spuse el.

Cu o tuse rapidă şi uscată, Poimandres îl opri.

— Nu, James! Nimeni nu este pregătit să-i stăpânească puterile. Trebuie să rezistaţi tentaţiei de a folosi maşinăria sau de a deschide sala arhivelor. Voi deja înţelegeţi multe. Dacă încerci să te opui Corporaţiei prin forţă, fie te va distruge, fie puterea însăşi te va corupe aşa cum i-a corupt pe cei care cred că sunt stăpânii Corporaţiei. Există doar o singură cale de a învinge Corporaţia.

— Care? întrebă Catherine.

— Este simplu. Trebuie să explicaţi oamenilor adevărul. Şi nu-i puteţi forţa pe oameni să-şi schimbe părerile – în cele din urmă veţi deveni voi înşivă o nouă Corporaţie.

Ţineţi minte, adevărul este mai puternic decât orice forţă fizică din univers! Poimandres zâmbi. Intrăm într-o nouă eră. Corporaţia pare din ce în ce mai puternică, dar aceasta este o greşeală; de asemenea, şi noi suntem mai aproape ca niciodată să-i înfrângem. Dacă oamenii ar putea fi determinaţi

să vadă adevărul, şi-ar da seama că leacurile moderne ale „dezvoltării” şi creşterea economică sunt de fapt ele însele molime; că duc doar la sclavie. Trebuie doar ca generaţia viitoare să creadă şi să împărtăşească această credinţă şi copiilor lor. Apoi vom fi liberi, scăpaţi în sfârşit din prinsoarea Corporaţiei şi vom evita cataclismul ce stă să se abată asupra noastră. Cred că putem. Trebuie! Şi dacă nu, atunci specia noastră nu merită să fie salvată. Totul este foarte simplu, vezi, la final. Poimandres se opri să-şi tragă sufletul. Acum înţelegeţi de ce sala arhivelor nu este importantă, şi nici o altă cunoaştere secretă. Trebuie să vrem să renunţăm la a ne dori putere şi bogăţie, pentru că numai prin aceste dorinţe Corporaţia ne poate controla. Dacă putem întoarce spatele unui asemenea materialism, atunci Corporaţia şi mercenarii ei corupţi se vor arăta aşa cum: o scurtătură spre pieire. Dar va fi nevoie de un efort foarte mare. Mergeţi acum! Întoarceţi-vă în ţările voastre şi răspândiţi cuvântul. Prezentul încă le aparţine, dar viitorul, viitorul este al nostru…

Cu ultimele cuvinte, Poimandres izbucni într-o criză de tuse uscată. Asistenta se întoarse. Se uită cu asprime la Rutherford şi Catherine. Bărbatul copt făcu un ultimă încercare de a vorbi:

— Acum sunteţi în siguranţă.

Rutherford era îngrijorat.

— Şi cum rămâne cu explozia… nu va atrage atenţia poliţiei şi presei egiptene? Cum rămâne cu rămăşiţele aeronavei ciudate…

Adunându-şi ultimele puteri, Poimandres spuse:

— Guvernul egiptean va muşamaliza totul. La Gizeh se întâmplă foarte multe lucruri ciudate. N-aveţi de ce vă teme. Concentraţi-vă pe viitor!

Asistenta veni la patul lui Poimandres şi se întoarse către cei doi profesori.

— Acum trebuie să plecaţi. Domnul Poimandres nu este suficient de întremat pentru conversaţii îndelungate.

Catherine se ridică în picioare.

— Da, desigur, ne cerem scuze!

Se aplecă astfel ca Poimandres să o poată auzi fără nici o dificultate:

— Vom face aşa cum ne-aţi cerut. Îi vom avertiza pe oameni şi vom încerca să-i facem să-şi schimbe felul de a fi. Vom propovădui adevărul. Promitem!

CAPITOLUL 74

În timp ce păşeau din spital în lumina soarelui, Catherine îşi dădu brusc seama că pentru prima dată de câtva timp încoace ieşea într-un loc public fără să se uite instinctiv peste umăr. Era pentru prima dată când se simţea relaxată, din ziua în care aflase de moartea profesorului. Scoase un oftat lung, de mulţumire.

— Aşadar, sigur avem o muncă predestinată de acum. Dar mai întâi cred că meritǎm puţină odihnă. Mergem la aeroport să vedem dacă găsim vreun zbor spre Londra?

Rutherford îi zâmbi.

— Da, cred că am văzut şi învăţat destule pentru o singură călătorie. E timpul să mergem acasă!

Închise ochii şi se bucură de lumina soarelui care-i încălzea pielea. Când îi deschise iar, James dispăruse. Se uită în jur agitată şi apoi îl văzu că stătea în cadrul uşii unui magazin ponosit pentru turişti, ceva mai încolo pe trotuar.

— Durează doar un minut, e ceva ce mi-am promis că voi face înainte să plecăm din Egipt, spuse zâmbind.

Catherine se uită la el uluită.

— James! Ce faci?

— Stai aşa, nu durează mult!

Rutherford se strecură printre trecătorii de pe trotuar şi dispăru în magazinul de suvenire dărăpănat. Interiorul semăna cu peştera lui Aladdin, plină de mărunţişuri şi fleacuri pentru turişti: genţi de piele, cămile de pluş, covoraşe persane, narghilele şi tăvi întregi de bijuterii – inele, coliere şi cercei, toate făcute din diverse materiale, unele având gravate simboluri egiptene. Rutherford se uită prin cutiile şi tăviţele cu bijuterii. Pe o măsuţă, văzu o bucată de burete în care erau prinse câteva duzini de inele. Inelele erau bucle simple de argint cu cleme care ţineau în loc pietrele colorate, dar nepreţioase. Uitându-se prin tăviţă, Rutherford alese un anume inel. Un bărbat în vârstă, evident proprietarul magazinului, veni lângă el din umbrele magazinului, uşor surprins să vadă că avea un client. Rutherford se întoarse spre el şi zâmbi.

— Aş vrea să cumpăr acest inel. Proprietarul magazinului mârâi:

— O sută de lire egiptene!

Pe Rutherford nu-l deranjă să plătească mai mult decât făcea.

— S-a făcut, dar aş vrea să scot piatra!

Bătrânul se uită la el şi nu pricepu. Rutherford gesticulă cu mâna arătându-i ce dorea. Bătrânul păru nedumerit.

— Scoţi piatra? Dar tot o sută de lire. Nu mai ieftin fără piatră.

Rutherford dădu din cap.

— Da, înţeleg. Plătesc la fel, stai liniştit! Uite… ţine banii! Bătrânul încuviinţă din cap şi zâmbi, gândind: „Turişti nebuni!" Se duse înapoi în spatele magazinului şi mai răscoli cu mâna în nişte cutii. Rutherford se uită prin geamul uşii de la magazin. Catherine stătea pe trotuar la soare, urmărindu-i din priviri pe trecători. Inima îi tresălta de bucurie când o vedea.

Bătrânul îi atinse cotul.

— Dă!

Rutherford îi dădu inelul.

Bătrânul avea un cleşte în mână. Cu îndemânare dezdoi metalul care ţinea piatra, apoi întoarse inelul, şi piatra îi căzu în palmă. I-o oferi lui Rutherford, care zâmbi şi scutură din cap.

— Păstreaz-o! Acum uite ce vreau să fac…

Din buzunar, Rutherford scoase piatra Benben. Bijutierul făcu ochii mari, încântat la vederea diamantului din vârful micuţei piramide. Rutherford îi arătă prin semne că voia ca diamantul să fie scos şi prins în montura inelului.

— Ahhh! exclamă bătrânul, înţelegând în sfârşit. Îi zâmbi vesel lui Rutherford, luă piatra Benben şi se grăbi să meargă în spatele magazinului, unde scormoni iarăşi prin cutiile sale cu scule. După câteva mormăieli şi mai multe încercări de a scoate piatra cu diferite instrumente de metal, egipteanul chiui bucuros.

Îi arătă lui Rutherford diamantul eliberat, după care se repezi să-l fixeze în inel. O clipă mai târziu, după multe şlefuiri şi finisaje, i-l întinse şi exclamă mândru:

— Cadou! Rutherford rânji.

— Exact! Îl plăti, apoi se răsuci pe călcâie, împinse uşa de sticlă şi ieşi în stradă. Fascinat parcă, bătrânul îl privi din uşă cum se îndepărtează.

Rutherford trase adânc aer în piept, traversă trotuarul şi merse ţintă spre Catherine care îl aştepta nedumerită.

— Ce-ai făcut cu piatra Benben?

Cu o licărire jucăuşă în ochi, Rutherford îi răspunse:

— A, m-am gândit s-o pun la un inel de logodnă!

Faţa frumoasă a tinerei se înroşi, obrajii aprinzându-i-se ca nişte bujori. Îi zâmbi într-un fel cu totul nou decât până atunci, luă inelul fără să ezite, şi-l puse pe deget şi se aruncă

într-o îmbrăţişare pasională, lăsându-se înfăşurată de braţele puternice ale iubitului ei menit în stele.

— sfârşit —

Observații

[←1]

Un parsec (parallax secundă) = 3,26 ani lumină (n. tr.)

[←2]

În orig. *to sport one's oak,* expresie veche, folosită în căminele studenţeşti din campusurile Oxfordului mai ales, când cineva nu doreşte să fie deranjat, pune un semn la uşă (n. tr.)

[←3]

Nota Editurii electronice Equinox: butoi = vană, cadă.

[←4]

Sistem de atribuire a unei valori numerice unui cuvânt sau frază, considerându-se că expresiile sau cuvintele cu aceeaşi valoare numerică sunt corelate într-un fel care nu este întâmplător, datorită valorii literei şi forţei creatoare a cuvântului etc.; termenul derivă din greacă, dar este folosit mai ales în textele ebraice, cu precădere în cele asociate cu cabala. (n. tr.)

[←5]

Aluzie la expresia similară din romanul *1984* al lui George Orwell: *Cine controlează trecutul controlează viitorul. Cine controlează prezentul controlează trecutul.* (n. tr.)

[←6]

Vârf piramidal cu care se încheie de obicei un obelisc (n. tr.)

[←7]

Sistem de unităţi de măsură (folosit în imperiul) britanic, oficial şi astăzi în Marea Britanie şi în ţările anglofone (n. tr.)

[←8]

Şaizeci de picioare – în orig. (n. tr.)

[←9]

Două sute patruzeci de picioare – în orig (n. tr.)

Table of Contents

MULȚUMIRI
PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
PARTEA A DOUA
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
PARTEA A TREIA
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38

CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
PARTEA A PATRA
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60
CAPITOLUL 61
CAPITOLUL 62
CAPITOLUL 63
CAPITOLUL 64
CAPITOLUL 65
CAPITOLUL 66
CAPITOLUL 67
CAPITOLUL 68
CAPITOLUL 69
CAPITOLUL 70
CAPITOLUL 71
CAPITOLUL 72
CAPITOLUL 73
CAPITOLUL 74

Table of Contents

MULȚUMIRI 7
PROLOG 9
PARTEA ÎNTÂI 13
CAPITOLUL 1 14
CAPITOLUL 2 19
CAPITOLUL 3 22
CAPITOLUL 4 24
CAPITOLUL 5 27
CAPITOLUL 6 30
PARTEA A DOUA 35
CAPITOLUL 7 36
CAPITOLUL 8 42
CAPITOLUL 9 44
CAPITOLUL 10 46
CAPITOLUL 11 51
CAPITOLUL 12 55
CAPITOLUL 13 57
CAPITOLUL 14 61
CAPITOLUL 15 63
CAPITOLUL 16 66
CAPITOLUL 17 68
CAPITOLUL 18 70
CAPITOLUL 19 72
CAPITOLUL 20 76
CAPITOLUL 21 79
CAPITOLUL 22 81
CAPITOLUL 23 84

CAPITOLUL 24 86
CAPITOLUL 25 88
CAPITOLUL 26 94
CAPITOLUL 27 95
CAPITOLUL 28 97
CAPITOLUL 29 103
CAPITOLUL 30 105
CAPITOLUL 31 109
CAPITOLUL 32 112
CAPITOLUL 33 114
CAPITOLUL 34 121
CAPITOLUL 35 124
PARTEA A TREIA 126
CAPITOLUL 36 127
CAPITOLUL 37 130
CAPITOLUL 38 134
CAPITOLUL 39 137
CAPITOLUL 40 139
CAPITOLUL 41 140
CAPITOLUL 42 143
CAPITOLUL 43 147
CAPITOLUL 44 149
CAPITOLUL 45 152
CAPITOLUL 46 155
CAPITOLUL 47 158
CAPITOLUL 48 162
CAPITOLUL 49 166
CAPITOLUL 50 168
CAPITOLUL 51 170
CAPITOLUL 52 175

PARTEA A PATRA 178
CAPITOLUL 53 179
CAPITOLUL 54 183
CAPITOLUL 55 188
CAPITOLUL 56 192
CAPITOLUL 57 194
CAPITOLUL 58 199
CAPITOLUL 59 201
CAPITOLUL 60 204
CAPITOLUL 61 207
CAPITOLUL 62 212
CAPITOLUL 63 214
CAPITOLUL 64 215
CAPITOLUL 65 219
CAPITOLUL 66 221
CAPITOLUL 67 228
CAPITOLUL 68 233
CAPITOLUL 69 237
CAPITOLUL 70 239
CAPITOLUL 71 243
CAPITOLUL 72 248
CAPITOLUL 73 251
CAPITOLUL 74 255